

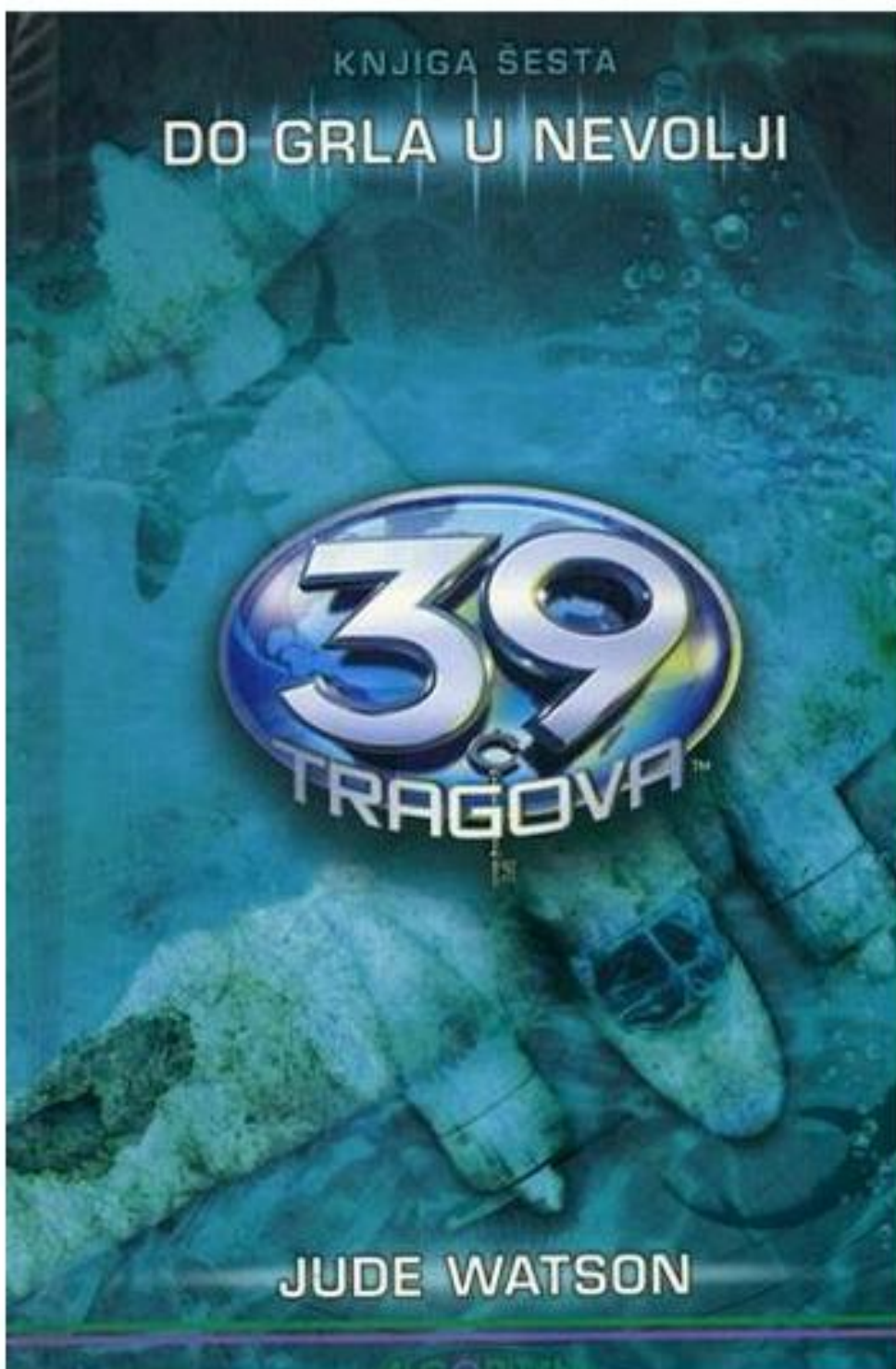
Jude Watson

Do grla u nevolji

39 tragova - knjiga šesta

Naslov izvornika **IN TOO DEEP - THE 39 CLUES - BOOK SIX**

Jude Watson

Do grla u nevolji

39 tragova - knjiga šesta

Naslov izvornika **IN TOO DEEP - THE 39 CLUES -
BOOK SIX**

Za Ulične dječake s High Streeta J. W.

1

Huka vode ispunjavala je uši Amy Cahill. Kad bi žmirila, mogla bi zamisliti da stoji ispod divnog tropskog vodopada. Nažalost, skrivala se u aerodromskom zahodu.

U kabini je podvila noge, a ruksak položila preko koljena. Zahodi su se ispirali, voda je tekla iz pipa, a kovčezi na kotačićima u velikoj su žurbi pratili stopala. Na aerodromu u Sydneyu u Australiji bila je gužva.

Gužva je dobra. Gužva skriva. Ako želiš pobjeći nadzoru, zahod ti može ponuditi savršenu priliku. Ako ti ne smeta da petnaest minuta čučiš na zahodskoj školjci.

Pobjeći nadzoru. Prije tek nekoliko tjedana to bi značilo ne dopustiti mlađem bratu Danu da pročita njezin dnevnik. Sad je sve to bilo preozbiljno. Doista preozbiljno za jednu četrnaestogodišnjakinju.

Amy proviri iznad kabine. Grupa tinejdžerica turista nedavno je ušla u zahod i sad su čavrljale na francuskom, dok su prale ruke i proučavale se u zrcalu. Vodič je viknuo, *Allonsy!* I dalje razgovarajući i smijući se, počele su kotrljati kovčege prema izlazu.

Bila je to savršena prilika. Amy se iskrala iz kabine. Smiješeći se zgodnoj mladoj Francuskinji stopila se s grupom. Žene su strujale amo-tamo kroz vrata, a grupa turistica ispreplela se s Australkom s četiri kćeri. Amy se uvukla u sredinu gomile dok su izlazili.

Pazila je da grupa turistica uvijek bude između nje i aerodromskog izlaza nasuprot. Čim su skrenuli prema prihvatnom prtljage, sagnula se i uvukla u kafić. Pogledom je pretražila hodnik, tražeći poznata lica... ili sumnjivoga neznanca.

Sve je izgledalo normalno. Jedini je problem bio što normalno nije nužno dobro. Zato što je *nova* normala značila da baš bilo tko može biti opasan.

A ona japanska obitelj u super fora obući? Američki dečko i cura s ruksacima i jednakim majicama kratkih rukava na kojima piše *Njušimo se?* Sredovječna žena koja žvače kolač, majka s kolicima, čovjek koji je zastao da nazove mobitelom.

Bilo tko od njih može loviti nju i njezinoga brata Dana. Bilo tko od njih može biti *Cahill*. Amy nije ni sanjala da će vlastito prezime u njoj

izazivati takvu jezu.

Otkad je pročitana oporuka njezine bake, ganjaju je od jednog kontinenta do drugog... vlastiti rođaci. Njezina baka Grace Cahill pred sve je loze obitelji Cahill postavila izazov - ili se pridružite lovu na trideset devet tragova i postanite najmoćniji čovjek na svijetu... ili otiđite s milijun dolara. Amy i Dan izabrali su lov. Iako bi bilo genijalno dobiti milijun dolara. Ali znali su kako je baka htjela da oni pobijede.

Nisu imali pojma u što se upuštaju.

Katkad se Amy pitala što je najstrašnije u sudjelovanju u lovu na tragove. Možda ne to što su ih žive zakopali ni što ih umalo nije samlio vlak ili što su ih zarobili u grobnici s mumijom. Sve se to njoj dogodilo... i preživjela je. Možda je najstrašnije ovo - to što im je sumnjiv baš svaki čovjek na ovome planetu. Amy i Dan na ružan su način doznali da svatko može biti doušnik.

Hoće li ostatak njezina života biti takav? Stalno će se osvrutati preko ramena? *Nemoj mi se sad skršiti*, rekao bi Dan. Bio je tri godine mladi, ali katkad je on nju morao vraćati u stvarnost. Amy pohita dalje.

Trebali su se naći kod punkta za prijevoz. Čim je sletio njihov avion iz Moskve, Amy, Dan i guvernanta Nellie Gomez razišli su se. Umjesto da pojure do taksija, šetkat će aerodromom i pobjeći mogućim progoniteljima.

U Sydney su došli zbog pretpostavke. U Rusiji su bili otkrili da su njihovi roditelji putovali pod lažnim imenima i s australskim putovnicama. Dok je Amy hodala krcatim hodnikom, razmišljala je o fotografiji svojih roditelja koju im je poslala Lucianka Natalija. Ona i Dan predavali su je jedno drugomu zato što su oboje htjeli tu i tamo baciti pogled na nju. Budući da su njihovi roditelji poginuli u požaru u obiteljskoj kući, sve njihove fotografije su uništene. Sve osim jedne, a nju je Dan bio izgubio u Parizu.

Otkad je vidjela tu fotografiju, stalno se prisjećala djelića uspomena. Odjednom bi se sjetila smiješnih stvari, na primjer da su četvrtkom navečer jeli "doručak za večeru" ili kako je njezina majka uvijek nosila markere raznih boja u torbici, da mogu crtati na podlošcima ako nekamo odu jesti. Ili toga da su jednoga dana od aluminijske

folije izrađivali dragulje... i s krunama otišli u dućan. Gotovo je zaboravila kako je njihova majka bila zabavna.

Njezini su roditelji na ovom aerodromu bili prije više od osam godina. Hodali su ovim hodnicima. *Mama, tata... što ste ovdje radili?*

Ona i Dan možda su skrenuli s puta. Ovo putovanje možda neće odvesti do traga. Nemaju dokaza da hoće. Ali čim su vidjeli one putovnice, oboje su istoga časa znali kamo sada idu. Nisu morali razmijeniti ni riječ.

Jedina njihova veza u Australiji bio je bratić njihova oca, Shephard Trent. Odrastao je s njihovim ocem tako da su ga uvijek zvali *stric*. Znali su da živi u Sydneyu. Njihovi roditelji sigurno nisu doputovali ovamo, a da ga nisu vidjeli. Stric Shep bit će njihovo prvo odredište.

Jedini je problem bio što još nisu uspjeli stupiti u vezu s njim. Telefon mu je bio isključen. Nellie je uspjela na internetu naći adresu, ali nisu imali pojma je li važeća.

Amy je krenula prema mjestu sastanka. Već su bili odlučili da će javni prijevoz biti bolji nego taksu. Ako se pritaje, trebali bi se moći izgubiti u gomilama turista.

"Baci klokača na roštač, frend!"

Amy se lecnula kad joj je težak australski naglasak probio uši. Onda se skutrila od srama kad je vidjela Dana u australskom kaubojskom šeširu i safari jakni. Imao je lažnu gumenu zmiju omotanu oko vrata.

"Za tebe je to pritajivanje?" prošišta, smičući mu šešir s glave i gurajući ga u bočni džep svog ruksaka.

"Što sam trebao raditi u aerodromskom dućanu?" upita Dan. "*Nešto sam morao kupiti. Znaš li da Australija ima više smrtonosnih životinja nego ijedan drugi dio svijeta? Gle ovu zmiju - zove se taipan. Njezin otrov može ubiti, ono, dvije tisuće ovaca. Ili možda dvije stotine. Uglavnom, ako te jedna od tih bebica ugrize, moraju te, ono, helikopterom prebaciti u bolnicu da ti daju protuotrov ili na licu mjesta umreš jezivom smrću.*" Da bi to zorno prikazao, Dan je zgrabio zmiju i počeo ispuštati zvukove gušenja, iskobečio je oči i zadržao dah. "*Aaaaaahhhh*", viknuo je.

"Tu ste, točno na vrijeme. Čudo." Nellie je došla do njih. Potpuno je ignorirala Danove izbuljene oči, crveno lice i zvukove gušenja. "Već

mi se ovdje sviđa, a vama? Upravo sam pojela *genijalni* čupavac", reče, ližući čokoladu s prstiju. "Totalno su bolji od krafni."

Posljednje večeri u Moskvi Nellie je podšišala kosu škaricama za nokte. Sad su joj čupovi gavranski crne kose s platinastim pramenovima stršili s glave kao uskličnici. Prstima je prošla kroz kosu, od čega je još više stršila u zrak.

Dan je pao na pod, trzajući jednom nogom. "Kupila sam razglednice", nastavila je Nellie, koračajući preko Dana da pokaže Amy. "Australija je predivna. Imamo li možda vremena otići na plažu?"

Dan skoči u zrak. "Plavoprstenasta hobotnica!" uskliknu. "*Trenutna smrt!*"

"Autobus vozi u centar Sydneya", reče Nellie, rastvarajući kartu. "Onda možemo drugim dalje, do vašega rođaka. Mislim da je to najpametnije. Ucrtala sam put."

"Super", reče Amy.

"I čudnovati kljunaš može te ubiti ako ne paziš", reče Dan. "Ova zemlja je fantastična."

Izašli su na žarko australsko sunce i stali u red za bus. Poslije sivih oblaka Rusije razveselili su ih lagani povjetarac i plavo nebo.

Nellie je prinijela mačji transporter licu i prela Saladinu. "Bok, frend", rekla je australskim naglaskom. "Uskoro ćeš jesti arbuna, obećavam."

Saladin je odgovorio jednim *mrrr* kad se bus zaustavio uza škripanje kočnica. Mačji cvilež prestrašio je stariju ženu ispred njih. Okrenula se. "Što je to, zlato? Neka egzotična australska ptica?" Kratkovidno je zavirila u mačji transporter dok je u torbici tražila maramicu.

"To je samo mačak", ispričavajući se reče Amy. "Vjerojatno je gladan."

"Ooo, volim mace." Povukla je crveni kovčeg na kotačićima kad se red turista pomaknuo unaprijed.

Amy se prigušeno obrati Danu. "Nadam se da je stric Shep još na toj adresi. Ne znam kako ćemo ga inače naći."

"Možemo se motati po daskaškim dućanima", reče Dan. "Jednom ćemo ga sresti."

Shep je bio okorjeli daskaš. Upoznali su ga kad su bili mali, ali Amy ga se samo mutno sjećala, a Dan ga se uopće nije sjećao. Nije prije sedam godina ni došao na pogreb njihovih roditelja. Ali jedna od Danovih zbirki u Bostonu je hrpa razglednica koje im je Shep tijekom godina slao, s mjesta kao što su Bali ili Oahu. Sprijeda je uvijek bio veliki val.

Ukricali su se u autobus i smjestili ruksake pod sjedala. Starija žena s crvenim kovčegom iza njih je otvorila svoju kartu kad je bus krenuo.

Karta se odbila od Amyne glave. "Ajme, oprosti, zlato", reče žena. "Upravo sam te kvrcnula Modrim planinama."

"U redu je", reče Amy. "Nema frke."

"Amerikanci! Znala sam! Tako simpatični. Jedanput sam bila u Kansas Cityju. Izvrstan roštilj. Jeste li možda iz Kansasa? Niste? Šteta." Žena je po čela mrmljati sebi u bradu dok je gledala kartu. Svako toliko karta bi opet pljesnula Amy po glavi, ali ona je to ignorirala.

Kad je bus došao u centar grada, promet se vrtložio oko njih i kotrljali su se od bloka do bloka. Promjena poslije Moskve bila je šokantna. Ljudi su ulicom hodali žustrim sportskim korakom, odjeveni u svijetlu ljetnu odjeću, čavrljajući i smijući se s društvom. Svi u Sydneyu doimali su se zdravima i sretnima.

"Nije čudno što to zovu Oz", reče Dan. "Ovo ne možeš vjerovati."

Nellie je gledala u kartu i njihova razna odredišta. Amy je pratila nazive ulica.

"Živi li Shep blizu Darlinghursta?" upita Amy.

"Čovječe, ne zovi me *darling*", reče Dan. "Nikad. To je apsolutno pravilo."

"Darlinghurst je dio Sydneya, mulče", reče Amy. "Mulac može. Darling niks." Simpatična žena iza njih ustala je kad su se zaustavili. Vukući kovčeg i sklapajući kartu, mahnula im je. "Pozdravljeni! Uživajte!"

"I vi!" mahnula je Amy. Vrata su se uz pisak zatvorila.

Nellie je opet pogledala na kartu. "Blizu Circular Quaya smo. Još samo dvije stanice i prelazimo u drugi autobus."

Amy se nagne pogledati kartu. Nešto je bilo drukčije. Poznate težine više nije bilo...

"Graceina ogrlica!" Amy osjeti slabost kad su joj ruke poletjele prema vratu. "Izgubila sam je!"

"Sigurna si?" upita Nellie, gledajući po sjedalu.

Amy nije mogla odgovoriti. U grlu joj je bio golemi knedl i borila se da suzbije suze. Ogrlica nije bila samo ogrlica. Bila je nešto što je Grace voljela. Kad god bi je Amy dirnula, prisjetila bi se bakine utješne blizine, i osjetila bi vezu s Graceinom hrabrosti.

Bus je skrenuo iza ugla dok je Amy mahnito pipala po podu. "Nema je!"

"Gdje je se zadnje sjećaš?" upita Nellie.

"Dok smo čekali autobus", reče Amy, naprežući se da se sjeti. "Ugurala sam je pod majicu."

"Nisi je izgubila", reče Nellie. "Ukradena je. Ona starica!"

"Zbilja? Bila je tako draga. Stalno me udarala u glavu kartom i ispričavala se..." Amy je zinula.

Nellie je kimnula. "Da, da. Odvrćala ti je pozornost."

Dan je počeo lupati po tipki STOP na naslonu za ruke. "Dođite. Idemo razbucati bakicu!"

2

Dana je ruksak bubetao po kralježnici. Bilo je ugodno trčati poslije milijun sati u avionu. Jedini problem s toliko putovanja bio je... *putovanje*.

To, i manjak sladoleda Cherry Garcia u avionima.

Nellie ga je lako pretekla, čak i ljuljajući Saladinov transporter u jednoj ruci, s pretrpanim ruksakom na leđima i s torbom koja joj se sa svakim korakom zabijala u kuk. Nellie kao da je uvijek samo drijemala ili jela, ali bila je u fantastičnoj kondiciji. Najbolje je za guvernantu imati komandosa.

Došli su do autobusne postaje na kojoj je starica izašla. Mahnito su gledali naokolo, ali nije joj bilo ni traga. Pješaci su hrlili oko njih, brzo hodajući, smiješeći se, smijući se i čavrljajući. Visoka, otmjena žena u zelenim štiklama od velura došetala se pogledati zanimljivu zgradu. Nitko nije naokolo šepao mašući kartom.

Dan usred nekoga grmlja primijeti nešto crveno. Pohita onamo.

Izvuče crveni kovčeg koji je starica bila nosila. Bio je iznenađujuće lagan. Dan ga otvori; bio je prazan.

Dvije crvene mrlje pojavile su se na Arynim blijedim obrazima, kao da ju je netko pljusnuo. Dan je znao što to znači. Amy se trudila da se ne rasplače.

"I-i-izgubila sam Graceinu ogrlicu. Ne mogu vjerovati!" Amy se srušila na stube ispred kamene zgrade.

"Možda je nađemo", reče Dan. Znao je kako se Amy osjeća. Kad je on bio izgubio fotografiju njihovih roditelja u tunelu podzemne u Parizu, plakao je kao malo dijete. *Svima* pred očima.

Dan pogleda zgradu pred kojom se Amy srušila. Vidio je riječ *muzej* na natpisu. Inače bi od toga po cijelome tijelu dobio osip dok bi čekao da ga sestra odvuče unutra, ali možda bi je muzej malo zaokupio. Amy je tako brzo treptala da odagna suze da je digla povjetarac.

"Hej, gledaj, muzej", rekao je. "Idemo unutra?"

"Ovaj, Dan? Jesi li primijetio? To je *muzej*", reče Nellie. "Mislim da se sjećam kako si rekao da bi radije da ti pauci isišu oči nego da opet zakoračiš u neki muzej."

Dan trzne glavom prema slinavoj sestri da Nellie shvati što mu je plan. Nellie kimne s razumijevanjem.

"To je zbilja blesavo", reče Dan. "Pauci ne mogu isisati oči." Načas razmisli. "Iako možda u *Australiji* mogu. Fora. No, to je muzej Pravosuđa i policije. Mogao bi biti fora. Dođi, Amy, idemo pogledati. Možda je kradljivica utrčala unutra da nam pobjegne. Možeš čitati natpise", mamio ju je.

Nellie je sjela na stube. "Ja ću ovdje pričekati. Ionako vjerojatno ne bih smjela unijeti Saladina." Otvorila je *Rječnik australskog slenga*. "Nabacit ću cvike", reče, stavljajući sunčane naočale. "Puknut će mi film ako se vi prcvoljci ne požurite, ali ako se požurite, na konju smo!"

"Daj reci tako da te razumijemo", reče Dan. "Ako se ne požurite, čovječe, gotov si."

„Može. Idemo, Amy, sigurno ima oružja." Dan odskakuta uza stube, a Amy je za njim išla malo sporije. Bar je išla.

Nakon što su platili ulaz, Dan zasta kraj zida punog fotografija zločinaca s kraja devetnaestoga stoljeća. Svi su izgledali kao da će te pojesti za doručak. Nevjerojatno super.

"Amy, slušaj ovo! Ovaj tu je nestao, a onda je jednoga dana morski pas u akvariju ispljunuo njegovu *ruku!* Ovdje je genijalno!" Ali Amy je otišla dalje pogledati sudnicu.

Dan se sagnuo pogledati posmrtnu masku Captaina Moonlighta. Ovaj je put našao muzej koji ima smisla.

* * *

Amy nije shvaćala brata. Nisu li imali dovoljno ružnog u životu? Zašto ga je takvo mjesto tako fasciniralo?

Vidjela je kako se otmjena žena u zelenim cipelama od velura naginje naprijed proučiti zid pun fotografija uhićenika. Pozorno se zagledala u zid, ali Amy nije vidjela što gleda. Što god da je gledala, bilo je fascinantno. Žena se okrenula i posegnula u torbicu, i nešto u tome pokretu se učini Amy poznatim. Kao da poznaje tu ženu. Ali nije poznavala nikoga u Australiji.

Dosad je već znala da treba slušati svoje instinkte, ma kako se čudnim činili. Kad je žena otišla niz hodnik, Amy je pošla za njom. Ali kad je skrenula iza ugla, žena je bila nestala.

Replika stare zatvorske ćelije privukla joj je pozornost. Amy zakorači unutra. Bilo bi tako praktično imati nešto takvo za zatvaranje mlade braće kad su nepodnošljivi. Što bi bilo svakih pet minuta...

Odjednom je čula kako su se vrata iza nje uza zveket zatvorila. Naglo se okrene. Žena joj se ljubazno smiješila s druge strane rešetaka ćelije. Bila je prelijepa, s golemim jantarnim očima i sjajnom crnom kosom koja joj je padala oko lica. Koža joj je bila tako glatka i savršena da je izgledala kao koža porculanske lutke.

"Ne boj se. Samo ovako mogu razgovarati s tobom", rekla je britanskim naglaskom. Njezin je glas bio bogat i mekan, kao da drži žlicu jogurta u ustima. Nagnula se bliže, kao da se želi povjeriti Amy. "Mi Cahilli skloni smo tomu da bježimo jedni od drugih, zar ne." Namignula je.

Amy se htjela šutnuti. Žena je Cahill! Amy baci pogled oko sebe tražeći drugi izlaz.

"I dalje se brineš, vidim." Ženin smiješak nije nestajao. "Nikad nisi vjerovala u vlastitu hrabrost. Grace je to govorila."

Amy osjeti ubod boli kad je to čula. Digne bradu. "Ne g-g-govorite vi meni o baki. Tko ste vi?"

Nagnula je glavu i proučavala Amy, i dalje s nježnim osmijehom na usnicama. "Ah, taj kraljevski pogled. Sada vidim Grace u tebi. Ja sam Isabel Kabra."

"Ianova i Nataliena majka?"

Kimnula je. "Pokušala sam se ne miješati u lov na trideset devet tragova. Pokušala sam i lana i Natalie isključiti iz toga. Nažalost..." Otmjeno slegne ramenima. "Više slušaju oca. Ali sve je otišlo predaleko. Zbog djece se moram umiješati. Zato sam ih slijedila ovamo."

"U Sydneyu su?" To nije bila dobra vijest.

"Sada se prijavljuju u hotel Observatory. Natalie vjerojatno istražuje kozmetičke preparate u kupaonici, a lan... pa, lan vjerojatno misli na tebe."

Amy se zgrozi zbog izljeva zadovoljstva od kojeg joj je srce zakucalo brže. Iako uopće nije u to povjerovala. Zakolutala je očima. "Molim vas."

"Ponaša se sramotno, priznajem. Boji se svojih osjećaja. Priznao mi je koliko ti se divi."

"Izgledam li kao da sam upravo pala s kruške?"

Oči Isabel Kabra su zasjale. "Kakav dražesni izraz.

Ian samo izvodi predstavu. Ispod te nadmoćne vanjštine je običan dečko, nesiguran na svoj način. Imam... kompliciranu djecu." Mahnula je manikiranom rukom.

"Htjela sam ih zaštititi od svih tih cahillskih gluposti, vjeruj. Imamo divan, ugodan

život u Londonu. Auti, odjeća, privatni avion. Što još žele?"

"Očito biti najmoćniji ljudi na svijetu", reče Amy.

"A što to točno znači?" upita Isabel. "Jesi li razmišljala o tome?"

Razmišljala je. Još nije shvatila. To se čini tako nestvarnim, poput nečega iz filma ili videoigrice.

"Što bi bio izvor tvoje moći?" tiho upita Isabel. "I kako bi je ostvarivala? Mislim, doista", reče, uz hihot, "četnaestogodišnjakinja i jedanaestogodišnjak, da vladaju svijetom? Moraš priznati da je to prilično apsurdno."

"Super", reče Amy. "Možete li to ponoviti? Mislim, uvrijediti me na zbilja simpatičan način?" Amy nije mogla vjerovati da je taj smireni, sardonični glas njezin.

"Ne želim vrijeđati", reče Isabel ljubaznim tonom. "Samo govorim realno. Kad biste i pobijedili u lovu na tragove, misliš da bi opasnost kojoj ste izloženi nestala?" Odmahne glavom. "To bi bio tek početak. Čovjek samo mora pogledati povijest da bi mu to bilo jasno. Moja su djeca loši učenici. Ali ti si velika istraživačica. Znaš da povijest dokazuje kako svaki osvajač posrne."

Kako tako puno zna o meni? pitala se Amy. *Ja ne znam ništa o njoj.*

"Jako sam voljela tvoje roditelje", reče Isabel. "Bili su tako lijepi i toliko su obećavali... Bila sam shrvana kad sam čula za požar. Možda bi danas sve bilo drukčije da su živi. Možda bi Cahilli bili malo više... civilizirani. Ali ovako imamo samo jednu nadu. Luciane."

Amy prezrivo puhne. "Kakav šok. Vi ste Lucian."

"Naravno, mislim da su Luciani najспособniji za to da se nose s posvemašnjom moći. Mi smo spoj najboljih kvaliteta svih Cahilla. Mi smo vođe. Imamo razvijenu globalnu mrežu. Ali ti i tvoj brat... vi ste tako sami. Vaši roditelji su mrtvi, Grace je mrtva, nemate nikoga tko

će vas štititi. Ja samo želim da djevojčica koje se sjećam - djevojčica u spavaćici koju sam tako davno držala u krilu - odraste bez opasnosti. Kad bi samo znala što..." Oklijevala je.

"Što?"

Koraci su odjekivali hodnikom. Isabel se okrene u smjeru iz kojega se čuo zvuk.

"Vjeruj mi", šapne. I pohita dalje.

3

Amy je lupala na vrata ćelije. "Hej! Upomoć!" vikala je.

Dan se pojavio i pogledao iza rešetaka. "Što god da si učinila, uvijek ću biti uz tebe", rekao je.

"Ne budi blesav. Zovi čuvara i otvori ova vrata!" zaviče Amy.

Dan gurne vrata i ona se polako rastvore.

Amy je žmirkala. Zašto je mislila da su vrata zaključana? Kad bolje razmisli, Isabel nije rekla da jesu.

Osjećala je kako joj se noge tresu. Bila je više uzdrmana nego što je htjela priznati.

"Dođi", reče Dan. "Našao sam super zbirku noževa. Na jednome su još mrlje od krvi!"

"Dan, Isabel Kabra je bila ovdje", reče Amy.

"*Isabel* Kabra? Kobre se množe. Koja je ona?"

"Ianova i Nataliena majka!"

"Oh, čovječe. Ta djeca imaju *majku*?"

"Bila je gotovo pa... draga", reče Amy. "*Ispričala* se za Iana."

"Prekasno. Njezina su djeca koma nad komama."

"Rekla je da Luciani trebaju pobijediti—"

"Ma zbilja."

"—i da joj trebam vjerovati. Nešto mi je htjela reći."

Dan složi grimasu. "Pogodit ću. Idite kući, dječice, ova je igra preopasna za vas, izgubit ćete. Bla-bla-bla. Čuli smo to milijun puta otkad je sve počelo. Koja je loza dobila gen za *originalnost*? Sve zvuče isto."

Amy je odlučila izostaviti ono da se Ianu zbilja sviđa. Nije povjerovala, naravno. Ali Dan *sigurno* ne bi povjerovao.

"Rekla je da me upoznala kad sam bila mala, ali uopće je se ne sjećam", reče Amy.

Dan jedva da je slušao. "Idemo van ili će Nellie požiziti."

Dok su hodali prema izlazu, Amy se zaustavila pred zidom s fotografijama uhićenika. "Zašto je bila ovdje?" pitala se. "Nije slučajno. Ovdje se zaustavila, na fotografijama uhićenika. Nagnula se naprijed, ovako—" Amy se zaustavi, "Dan! Jedne fotografije nema!"

Uredno izrezana iza pleksiglasa, jedna je mala fotografija nestala.

"Sad nikako nećemo saznati tko je to bio", reče Amy.

Dan zatvori oči. Amy je znala da u mislima pregledava fotografije. Iako ih je na zidu bilo oko stotinu, znala je da će se sjetiti one koja je nestala.

"Za mnom", rekao je. Amy je pohitala za njim do muzejskoga dućana. Na zidu je bio uokvireni plakat istih zločinačkih lica. Dan je stavio prst na jedno, mlađega čovjeka prljave kose i praznoga pogleda. Na jednoj strani lica imao je bijele ožiljke od čela do brade. "On."

"Tropavi Bob", reče prodavač iza blagajne.

"Je li to neki australski pozdrav?" promrmlja Dan Amy. Mahnuo je. "Tropavi Bob!" uzviknu.

Prodavač je izašao iza pulta. "Tip kojega gledate. Zvao se Tropavi Bob. Nitko nije znao njegovo pravo ime zato što nikada nije govorio. *Tropav* je australski izraz za nekoga tko je tako dugo živio u tropima da je postao malo čudan. On je krajem devetnaestoga stoljeća živio u Sydneyu."

"Što je učinio?" upita Dan. "Nekime je nahranio krokodile? Vezao ga za željezničke tračnice?"

"Pokušao je ubiti Marka Twaina."

Amy i Dan su se pogledali. Mark Twain bio je potomak Cahilla. Bio je iz loze Janus, domišljate, umjetničke loze.

Prodavač, krupan mladić u kaki bermudama, naslonio se na pult. "Twain je predavao po Australiji 1896. Tropavog su vidjeli kako s njim razgovara u uličici ispred dvorane u kojoj je govorio. Navodno su se porječkali i Tropavi ga je udario štapom po ramenu!"

"To ne zvuči kao pokušaj atentata", reče Amy.

"U štapu je bio skriven nož. To je bilo dovoljno da ga osude, osobito zato što nikada nije rekao ni riječ u svoju obranu. Bilo kako bilo, pobjegao je na vrlo domišljat način." Prodavač se nagne naprijed kao da se sprema odati tajnu. "Bio je u zatvoru, ali imao je zadatak noću prati pod, shvaćate. Svake bi noći gulio vosak s poda i držao ga u ćeliji. Onda je od voska izradio ključ! Nije li to lukavo, ha?"

Dan i Amy opet se pogledaju. Tako su dobro poznavali jedno drugo i tako su dugo jedno o drugome u svemu ovisili da su mogli komunicirati bez riječi. *Ekaterina*? Loza Ekaterina domišljata je i inventivna.

"Što je bilo s njim?" upita Amy.

"Nitko ne zna. Navodno je nestao u divljini. Želite li kupiti lisičine? Knjigu?"

"Lisičine?" upita Dan.

Amy ga povuče za majicu. "Ne, hvala. Moramo ići. Hvala na priči!"

Amy i Dan izašli su iz dućana i uputili se prema vratima.

"Tropavi Bob zvuči kao neki luđak", reče Amy.

Dan kimne. "Mora biti Cahill."

"Ali zašto on zanima Isabel?" pitala se Amy. "Jesu li zbog njega Kabre u Sydneyu?"

Ili..."

"... ili zbog nas?" upita Dan.

* * *

Amy, Dan i Nellie stajali su ispred metalnih vrata. Nije bilo pločice s imenom, samo prašnjavi gumb koji bi mogao biti zvono. Kuća je bila od valovitog čelika i cigle, s dugačkim prozorima s kopcima. Izgledala je kao skladište.

"Možda to nije to", reče Amy, odjednom napeta.

"To je ta adresa", reče Nellie. Pritisnula je zvono.

Čekali su. Amy se premještala s noge na nogu. Osjećala je kako joj se obrazi počinju žariti. Koliko je ludo proputovati pola svijeta i pojaviti se nekome na vratima? Nekome tko jedva da se javljao vlastitom bratiću i najboljem prijatelju?

"Ništa od toga", za nekoliko trenutaka šapnu Dan.

"Idemo", reče Amy. Zakoračila je unatrag.

"Hej!" Glas se začuo iznutra.

Trenutak poslije vrata su se širom otvorila. Sredovječni plavokosi muškarac stajao je i upitno ih gledao. Sve na njemu izgledalo je izbljedjelo od sunca, od kose do žućkaste majice kratkih rukava i zlatnih dlačica na potamnjelim, mišićavim nadlakticama. Nosio je široke kratke hlačice, a stopala su mu bila bosa.

"Dan", ugodno je rekao. Pozdravio je australskim pozdravom koji su danas čuli već nekoliko puta, ali još je imao svoj američki naglasak. "Izvolite?"

"Striče Shep?" upita Dan. "Mi smo Dan i Amy Ovo je naša guvernanta Nellie Gomez."

Shep je izgledao zbunjeno.

"Dan i Amy *Cahill*", dodala je Amy "T-tvoji rođaci." Kako je ovo neugodno! Nije ih ni prepoznao!

Shep je načas izgledao zaprepašteno. Onda mu je široki smiješak osvijetlio lice. Njegove plave oči umalo su nestale, a bore su se zrakasto širile iz kutaka očiju.

Amy se osjećala kao da ju je netko udario u želudac. Nejasno se sjećala roditelja, ali kad je vidjela taj osmijeh, odjednom joj se pred očima pojavio otac. Tako bi joj se nasmiješio prije nego što bi je zgrabio u jedan od svojih čvrstih zagrljaja. Osjetila je kako je oči peku od suza i brzo je skrenula pogled, kao da provjerava adresu.

"Ne mogu vjerovati. Dan i Amy?"

"Bili smo u susjedstvu", reče Dan.

Shep je tako brzo zakoračio naprijed da su se uzbunili. Ali zagrlio je Dana, gotovo istisnuvši zrak iz njega. Zatim je zagrlio Amy.

"Ma vrag me odnio! Udite, udite!" Uveo ih je unutra.

Kuća je bila samo jedna golema prostorija, podijeljena kaučevima i nizovima policama. Dugački nasuprotni zid bio je od vrha do dna ispunjen policama, krcatim knjigama. Amy je žudjela za tim da prouči naslove. Drugi je zid bio cijeli od stakla i vodio je na dvorište. Skupine namještaja dijelile su prostoriju u boravak, blagovaonicu i dio za zabavu, na što su upućivale hrpe audio opreme, gitare, klavijature, daske za daskanje, računala, fliperi, tri konjića s vrtuljka i stol za stolni nogomet. Drveni sanduci žarkih boja sadržavali su stvari koje su se prosipale po podu - odjeća, još knjiga, sportska oprema, DVD-i, dijelovi računala.

"Oho", reče Dan. "Kao da sam ja uređivao ovu kuću."

"Sjednite." Shep je pohrlio gurnuti hrpu časopisa o daskanju, majica i sandala s kauča. "Što radite u Sydneyu? Koliko znam, živjeli ste s tetom."

"Pa, još živimo", reče Amy "Zapravo. Ali na odmoru smo. Recimo."

"Shvaćam. Valjda. Čovječe, bome ste narasli."

"Pa, nismo se vidjeli osam godina."

Kimne, a vedrina mu nestane iz pogleda. "Znam."

Amy, Dan i Nellie sjeli su na kauč.

Shep je sjeo na stolić ispred njih, napravljen od daske za daskanje. "Slušajte, prvo, žao mi je što se ne javljam", reče. "Ali jednostavno nisam takav."

"U redu je", reče Amy. Ali odjednom je shvatila da zapravo nije. Nisu poznavali Shepa, ali bio je najbliži rođak i najbolji prijatelj njihova oca. Osim razglednica i nekoliko božićinih čestitki s klokanima s kapama Djeda Mraza, jedva da se ikad javljao.

"Nije u redu." Shep je spustio pogled na svoje sklopljene ruke. "Bilo mi je žao kad sam čuo za Arthura i Hope. Točnije, bio sam očajan. Tek sam poslije pogreba dobio poruku... da su mrtvi. Zvao sam, ali neki stari šišmiš stalno mi je govorio da imate dovoljno briga. Je li to možda bila vaša tetica?"

"To je bila ona", turobno reče Dan.

"Nije nam uopće rekla da si zvao", reče Amy.

"Imate li gdje biti? Imam puno mjesta. Nemam krevete, ali mjesta imam." Široko im se nasmijao i Amy je obuzeo čudan osjećaj, kao da bi istodobno i plakala i smijala se. Bio je tako sličan njezinom ocu.

"Pokušali smo zvati", reče Amy. "Tek sam sad nabavio mobitel. Žao mi je što me je tako teško naći."

Amy se nagne naprijed. "Htjeli smo te pitati za posljednje putovanje naših roditelja ovamo. Jesi li ih vidio?"

"Vidio? Naravno da jesam. To je bilo negdje... prije pet godina?"

"Pa, osam."

"Da, vrijeme leti". Shep odmahne glavom. "Tada sam posljednji put vidio Artieja."

Artie? Nitko nije njihovog oca zvao Artie.

Saladin glasno ispusti *mrrr*. Shep se nagne prema njemu. "Pozdrav, gospodine Gricko", reče. "Izgledaš gladno. Bi li volio izaći odatle?"

"Pazi, već je dugo unutra", reče Nellie. "I ne voli baš neznan—"

Shep je već dizao Saladina van i motao ga oko ramena kao krznenu stolu. Saladin je trepnuo, zatim sretno počeo presti. "Sigurno bi volio nešto pojesti", reče Shep mačku. Prešao je u kuhinju. Natočio je vodu u plitku zdjelicu i zabio glavu u hladnjak. "Možda malo baramundija?"

"Barakude?" upita Dan.

"Baramundi", reče Nellie. "Izvrсна riba."

"Voli samo arbune", reče Amy.

"Onda će obožavati baramundi", reče Shep. "Najbolja riba na svijetu." Vilicom je stavio malo u zdjelicu i spustio je na pod. Saladin

je ponjušio, dignuo pogled prema Shepu i ispustio glasni, sretni mi-juhuuu!

Svi su se nasmijali, a Saladin je navalio.

"Praktički sam odrastao s vašim tatom", reče Shep, vraćajući se k njima. "Naše su majke bile sestrične i najbolje prijateljice. Odrasle su zajedno, kao Artie i ja. Dok nismo navršili dvanaest godina. Onda su se moja mama i tata rastali i odjednom sam bio s mamom u Oahuu. Art i ja pokušali smo ostati u vezi, ali... pa, dvanaestogodišnjaci ne znaju baš održavati vezu pismima. Ali kad god bih ga vidio, jednostavno bismo nastavili gdje smo stali."

"Znaš li kamo su naši roditelji išli kad su bili ovdje?" upita Dan.

"Naravno. Ja sam ih vozikao naokolo."

"Čamcem?"

"Još bolje", nasmijano reče Shep. "Avionom. Super je, Cessna Caravan, tako da—" Njegov mobitel je zazvonio i posegnuo je u džep od hlača. Načas je napeto slušao, rekao "Dogovoreno" i poklopio.

Skočio je na noge. "Moramo ići. Odmah!"

4

Amy, Dan i Nellie navikli su na hitre odlaske. Dan ugura noge natrag u tenisice. Amy skoči preko naslona od kauča. Nellie pojuri prema vratima, otvori ih i pričeka dok Amy i Dan nisu izašli.

Shep je uskočio u džip parkiran vani. "Ulazite!" zagrmi.

Daska za daskanje stršila je sa stražnjega sjedala i Dan i Amy morali su se ugurati kraj nje, dok se Nellie ubacila na prednje sjedalo. Shep krene uza škripu guma.

Nellie se nagnula bliže Shepu dok su jurili grbavom cestom. "Što je bilo? Kamo idemo?"

"U Bondi, naravno!" viknu Shep preko šuma vjetra. "Idemo na valove!"

"Idemo na valove?" u nevjerici upita Nellie. "Mislila sam da će kuća eksplodirati!"

Dan se s olakšanjem srušio na naslon sjedala. Amy je izdahnula.

"Moraš sve ostaviti kad nazovu", reče Shep. "Moram reći, genijalci ste za brzi bijeg."

"Vodili smo požarne vježbe u školi", neuvjerljivo reče Dan.

"Bez brige, ima puno dućana", viknu Shep preko šuma vjetra. "Možete kupiti opremu. A ja imam puno frendova daskaša s dugim daskama, kratkim daskama, *boogie* daskama - sve ćete imati."

"Nikad nisam shvaćala daskanje", reče Nellie. "Ja sam cura iz New Englanda. Zašto stajati na dasci da te pometu golemi valovi? Radije ću samo plivati."

Shep se glasno nasmijao. "Uživat ćeš. Samo se čuvajte meduze portugalske galijske i sve će biti dobro."

"Mogu li te ubiti?" s nadom je pitao Dan.

"Ne, ali bol je užasna."

"Mrak!"

Za nekoliko minuta Shep se parkirao ispred malog daskaškog dućana. Uskoro im je veselo davao upute o potrebnoj opremi i izvukao kreditnu karticu. Sad odjeveni u daskaške bermude i majice, pratili su ga niz široku plažu po kojoj su se valjali visoki valovi.

"Valovi izgledaju jako visoko", reče Amy. Danu je bilo drago da je to rekao netko drugi osim njega.

"Bez brige. Fantastični spasioci. Ne mašite ako bude problema, samo dignite ruku. Hej, eno mojih daskija!"

Shep je mahnuo skupini koja je dijelila boce soka i sendviče. Svi su izgledali potamnijelo i sportski, i muškarci i žene, kose izbljedadjele od sunca poput Shepove.

Daske su ležale na pijesku ili su bile zabijene u njega kao monoliti.

"Eno ga!" uskliknu jedan. "Dugo ti je trebalo, čovječe."

"Što to imaš, malo mamaca za morske pse?" reče drugi.

"Jesu li oni to nas nazvali hranom za *morske pse*?" upita Amy gutajući slinu.

"Ne slušajte ih. *Mamac za morske pse* samo znači početnik." Shep je dugačkim koracima krenuo naprijed. "Ovo su moji rode Amy i Dan, i njihova guvernanta Nellie. Naučit će daskati kao Australci."

"Špica", reče jedna djevojka. "Imam *boogie* dasku koju možete posuditi."

Shep se naceri i stavi svoju dasku pod ruku. "Dođite, vas troje. Dobit ćete brzu poduku. I ne bojte se morskih pasa - samo ostanite unutar zastavica."

"Morski psi", promrmlja Nellie. "Bolji su na tanjuru. S umakom."

Dvadeset minuta pokušavali su se snaći s *boogie* daskama. Nellie je gotovo odmah uspjela, ali Amy je stalno padala s daske i tonula pod valove. Završila bi metrima dalje na obali i izronila grcajući, nakon što bi progutala pola Pacifika. Dan joj se stalno smijao i val bi ga pogodio u lice. Nije se tako dobro zabavljao otkad je učiteljici klavira Fed-Exom poslao svoju zbirku mrtvih pauka.

"Mislim da vam sad već ide", nakon nekog vremena im je rekao Shep. "Ako se slažete, malo bih se otisnuo na dugoj daski."

"Ja ću se sunčati", reče Nellie.

Nellie se vratila na obalu, a Shep se otisnuo prema pučini. Dan i Amy zauzeli su položaj da dočekaju idući val. Amy je odgurnula kosu s očiju i široko se nasmijala. Onaj zabrinuti izraz lica od kojega su joj se spajale obrve nestao je. Dan je ulovio val u savršenome času. Zajodlao je od sreće.

Kad je napokon došao do obale, skočio je u zrak nasmijan. Ali osmijeh mu je nestao kad je vidio obitelj u jednakim žarkožutim daskaškim bermudama i plavim plivačkim naočalama kako na dugim daskama počinju pljuskati u vodu.

Holti. Snagatorski tupani paradiraju.

Dan je vukao dasku dok je u tempu plivao iza velikih valova gdje je Amy još ležala na daski, ljuljajući se na valovima.

"Imamo društvo."

Amy je pogledom pretražila obalu. "O, ne! Brzo, idemo—"

Ali bilo je kasno. Eisenhower Holt ih je ugledao. Uperio je debeli prst u njihovom smjeru. "Eno ih!" proderao se preko huke valova.

"Što misliš da žele?" upita Dan. "Osim utopiti nas?"

"Hamilton ne bi", nesigurno reče Amy.

U Rusyi su bili sklopili privremeni savez s Hamiltonom Holtom. Čak su s njim podijelili trag. Ali to ne znači da su prijatelji.

"Hambi se boji tatice", reče Dan. "Ja se bojim njegovog tatice. Ali Holtu ne smiješ pokazati strah. Nanjuše strah i za njih ima okus kukavice." Pljesnuo je po površini mora. "Idemo!" dreknuo je i on na Eisenhowera.

Eisenhower se nezgrapno bacio na dasku, ali kad je počeo veslati valovima, kretao se silovito brzo. "Dužni ste nam!" derao se. "Poslali ste nas u *Sibir!* To nije bilo *zabavno!* Sad želimo neke odgovore."

"Dali smo vam trag!" viknu Amy.

"Velika stvar! Ionako bismo ga našli!"

"Samo sanjajte!" dreknu Dan. "Ne biste mogli naći trag ni da vas ugrize za nos i visi ondje do idućega četvrtka!"

Eisenhower je pozvao obitelj. "Na valove, ekipa!" Reagan i sestra blizanka Madison skočile su na daske i počele veslati. Mary-Todd pratila ih je polakše, promatrajući silovite valove. Hamilton je išao straga.

"Što ćemo?" Amy se ugrizla za usnicu.

"Uloviti idući val", reče Dan. "Idemo!"

Okrenuli su se na daskama i pogledali iza sebe. Prilazio je niz valova i počeli su brzo veslati. Ali nisu mogli dobiti dovoljnu brzinu. Prvi ih je val dignuo, ali prevezli su se preko ruba, umjesto da ih ponese prema obali.

Eisenhower Holt pojavio se u visokome valu, a moćne ruke pogonile su ga prema njima. U nekoliko sekunda zabio je dasku u Danovu. Dan je osjetio kako leti i pada u vodu. Kad je izronio da udahne, Eisenhowerova krupna ruka bila je na njegovoj glavi. Dan je osjetio kako opet uranja.

Izronio je grcajući.

"Prestani!" zaviče Amy. Bacila se s daske i počela mlatiti Eisenhowera po nozi. "Ima astmu!"

Amy je mogla biti i nježan tračak morske alge koji mu je zadraškao nogu, koliko je pozornosti pridao njezinomu šaketanju. Eisenhower je opet gurnuo Dana pod vodu. Dan je osjetio kako mu se stišću pluća. Kad je izronio, primio se za Eisenhowerovu dasku i hvatao dah. Njegova je daska plutala u blizini.

Eisenhower je držao mesnati dlan na Danovoj glavi. "Reci mi neku uputu ili opet ide pod vodu."

Otplutali su niz obalu i bili su bliže velikim nadolazećim valovima. Jedan se val formirao.

"Zaroni", reče Dan Amy.

"Zaroni?" upita Eisenhower. "Kakva uputa—"

Dan i Amy su zaronili. Posljednje što su čuli bio je vrisak Mary-Todd, "Srce, pazi—"

Dan je osjetio snažno privlačenje vala, ali bio je dovoljno duboko da ga izbjegne. Izronio je, udahnuo. Amy je izvirila kraj njega, održavajući se na površni.

Eisenhower nije bio stigao izvesti manevar niti zaroniti. Val se zabio u njega i ponio ga, a njegova je daska poletjela u zrak. Vidjeli su samo bljeskove žarko žutoga dok se kotrljao. Spasilac je ustao s dalekozorom, promatrajući.

Eisenhower je završio na obali, licem u pijesku. Mary-Todd se odvezla na valu do obale i pohrlila prema njemu. Eisenhower je ustao, crven od bijesa. Otresao je ruku Mary-Todd, uzverao se natrag na dasku i pojurio u valove. Svi su Holti počeli silovito veslati, opet prema valovima. Kretali su se kao morski psi, sjekli su vodu skladno i brzo.

Shep je dovelao do Amy i Dana, vukući njihove *boogie* daske. "Zahvatila ga je centrifuga, bome. I zaslužio je. Njemu je zabava potapati dijete? Vaš prijatelj?"

"Zbilja grozna obitelj koju smo upoznali u avionu", reče Amy. "Misliš li da ih ti i frendovi možete nadigrati?"

"Zbilja to pitaš?" reče Shep.

Njegovi daskaški prijatelji su se približili kad je Shep zazviždao. Doveslali su brzim potezima.

"Moji rođe imaju problemčić s onim žutim turistima", reče Shep. "Prvo, pokušavaju nam se ubaciti na teritorij. A i malo su gadni."

Svi Shepovi prijatelji se nacere. "Idemo", reče jedan.

"Vidimo se", reče Shep prijateljima. Okrenuo se prema Amy i Danu. "Veslajte iza mene. Izvući ću vas."

Veslali su iza Shepa, ali nisu mogli odoljeti da se ne okrenu i pogledaju njegove prijatelje. Trojica su ulovila idući val i išli su ravno na Holte, koji su veslali prema valu. Stručno upravljajući daskama, Shepovi su prijatelji prošli ravno kroz skupinu. Eisenhower je pao s daske i izronio grcajući. Amy je vidjela kako se Hamilton počeo smijati, no onda je brzo zaronio u val.

Daskaši su se lako vratili preko vala i opet veslali od obale. Sav crven u licu Eisenhower je plivao za daskom, vičući na ženu i djecu.

Holti su se raširili kad je nadošao novi val. Dvoje Shepovih prijatelja brzo je veslalo. Amy ih više nije vidjela kad se val uzdigao, ali uskoro ih je vidjela kako daskaju po valu... ravno prema Eisenhoweru. Eisenhower je izbečio oči kad je vidio dvoje daskaša kako se prema njemu spuštaju niz val. Pokušao ih je izbjeći manevrom, ali daska se prevrnula i poletio je u zrak. Više nisu vidjeli Eisenhowera dok nije došao do pliće vode, gdje je izronio hvatajući zrak. Njegova ga je daska udarila po glavi.

Dan i Amy prasnuli su u smijeh.

"Dobro, ulovit ćemo ovaj val", reče Shep.

Amy je progutala slinu. Val je izgledao golemo. "Taj?" zacviljela je.

"Veslajte što brže možete. Onda se na valu odvezite na obalu. SADA!"

Amy je zarinula prste u more, veslajući što je brže mogla. Osjetila je kako je val usisava prema natrag. Onda je odjednom osjetila kako se uzdiže, kad je val zahvatio dasku i potisnuo je naprijed. Shep je skočio na noge i otklizao niz val, tresući vodu iz kose.

Amy je odlučila da neće umrijeti. Čula je kako Dan viče "Ja-huu!" dok ih je val nosio prema obali.

Otkotrljala se s daske, a cijelo su joj tijelo prožimali žmarci.

Amy je pogledom pretražila ocean iza sebe. Reagan i Madison veslale su od obale. Mary-Todd se držala za rub daske. Hamilton je bio iza valova, nježno se ljuljajući na površini. Kad je Eisenhower vidio da su Amy i Dan na obali, pokušao se okrenuti, ali Shepovi

prijatelji okružili su ga na svojim dugim daskama. Još ga je jedan val pogodio u lice.

Shepovi su im prijatelji mahnuli na pozdrav dok su hodali obalom. Nellie je već stajala, čekajući ih. Nasmijani, otrčali su do Shepova džipa. Dobacio im je ručnike, i dalje se hihoćući.

"Klapa daskija najbolje će čovjeka naučiti lijepom ponašanju", reče Shep, zadovoljan.

5

Irina Spasky sjedila je na stubama opere u Sydneyu. Krov slavne građevine nadirao je naprijed, oponašajući uzbibane valove u luci. Sunce je bilo zlatni disk na nebu, plavom poput Fabergeovog jajeta. Turisti i građani prolazili su kraj nje, zadovoljni ljudi koji uživaju u divnome danu u prelijepome gradu. *Svima vam je odzvonilo*, mislila je. Da zaustavi te ljude i pita *Odakle ste?* - iako, naravno, nikad ne bi bila tako društvena - ne bi im bilo teško odgovoriti. Sydney, Tokio, Manila, Los Angeles. Turisti iz puno gradova i gradića u puno zemalja. Katkad se njihove zemlje slažu, a katkad ne, i zato postoje vlade i diplomati i, koji put, ratovi. Tako to ide na svijetu. Misle oni.

Ali gdje leži prava moć? U sjenama. U sjenama nema granica. Sve se pretapa u sivo.

Za jednoga Cahilla zemlje i granice ne znače ništa. Samo su loze važne. Jedna loza može vladati svijetom.

Ti bigulicu! Irina je nevoljko morala priznati da je Grace ipak uspjela. Smislila je način za pronalaženje trideset devet tragova. Ta potraga traje stotinama godina, ali napokon će završiti. Irina sad više ne sumnja u to. Osjećala je to u svojim ruskim kostima.

I što zatim?

Irina je uvijek svakom stanicom svoga tijela vjerovala da su Luciani najbolje osposobljeni za pobjedu. Jednom je vjerovala u Vikrama Kabru. Ali godine su iskvarile toga bistrog mladića kojega je poznavala na Oxfordu. Bio je upoznao prelijepu Isabel i oženio se njome. Nekada davno, kad bi taj par ušao u neku prostoriju, ona kao da bi zasjala i zavrtjela se od njihove blještavosti. Irina se sjećala dana i večeri opčinjenosti njihovim čarima - Vikramov topli glas, njegova britka inteligencija, Isabelina promućurnost i humor.

Nekada davno... da, svaka bajka tako počinje.

Kad ih je upoznala, već je dvije godine bila agentica KGB-a. Sa šesnaest godina ušla je u KGB - njihova najmlađa operativka - i osposobili su je i educirali da postane studentica na razmjeni u Oxfordu. Upoznala je Vikrama i gotovo odmah su se sprijateljili.

Irina to nije bila znala, ali bila je Cahill. KGB ju je regrutirao *baš zato* što je Cahill. I njezin je nadređeni bio Lucian, i poslali su je u Oxford, gdje ju je Vikram čekao.

Vikram je bio taj koji joj je pokazao cahillski svijet, rekao joj za Luciane. Bila je nastavila u KGB-u, ali kako su godine prolazile, sve je više radila za Isabel i Vikrama, koji su se uspinjali u rangovima lucianske elite.

Vjerovala je u njih. Vjerovala je u njihovu nemilosrdnost. Vjerovala je u svoju. To je bilo *nužno*. Luciani moraju pobijediti pošto-poto.

A onda je, samo nekoliko dana prije, umalo ubila dvoje koje joj se našlo na putu. Amy i Dana Cahill. *Djecu*. Kakva je to postala?

Irina je stavila prst na oko koje se trzalo, ali nije prestajalo poskakivati.

Irina je promatrala taj svijetli, lijepi svijet. Nije bila navikla na sumnje. Zbog njih se čovjek osjeća tako... *neusidreno*.

Sada je pred njom zadatak. Amy i Dan su u Sydneyu. Isabel je osobno pošla s lucianskim timom pratiti ih s aerodroma. Isabel godinama nije nastupila u ulozi agentice i bilo je tipično za nju da se ubaci i ugrozi pomno smišljen plan. Njezin je ego upleo prste, kao uvijek. Htjela je dokazati da se još zna stručno prerusiti. Zato je glumila staricu i onda, samo iz zabave, ukrala Amy ogrlicu od žada. Što je značilo da mora izaći iz autobusa, što je značilo da Irina sad ima problem. Nije imala pojma gdje će Dan i Amy odsjesti, a nije pomoglo kad joj se Isabel u lice otresla *Nađi ih!*

Što Isabel planira? Uznemiravala je činjenica što je napustila svoju vilu u Londonu da bi doletjela čak ovamo. Isabel i Vikram voljeli su izdaleka svime upravljati. Isabel je tvrdila da od putovanja u drugu vremensku zonu dobiva bore.

Ti se ne moraš brinuti za takve stvari, nasmijano je rekla Irini. *Očito ti nije stalo do toga kako izgledaš.*

To je bila istina, ali ipak ju je vrijeđalo. Irina je nekoć bila zgodna. Neki su je nazivali i ljepoticom. Osobito jedna osoba.

Irini se zatrzalo oko. To je bilo davno.

Toliko je toga pošlo po zlu u Rusiji. Amy i Dan, bila je sigurna, našli su trag. Bila je sigurna da im netko pomaže, no ipak... Što su sposobni postići sami... Dan na onome motociklu! Amy je vozila auto! Irina je izvila usnice, ali nije dopustila da joj pobjegne smiješak.

Ustala je na noge. *Dosta*. Imala je posla. Kad bi bar uspomene prestale navirati! Dječaćić je hodao između roditelja, čvrsto držeći

plišanu životinju, nešto sivo... majmuna? Ne, psića. Bio je to samo psić.

Irina je osjetila kako joj živac u oku podrhtava i posegnula je rukom da ga umiri. Skupina mladih mislila je da im maše i mahnuli su i oni njoj.

Mršteći se, nabila je crne sunčane naočale natrag na nos. Kako mrzi Australiju! To je tako *vesela* zemlja.

6

Bilo je to teško zamisliti, ali još je bilo poslijepodne. Počeli su osjećati umor zbog vremenske razlike. Ali još su o tako puno toga morali razgovarati. Shep je skuhao čaj i sjeli su za stol na terasi pred kuhinjom. Uzbudjenje zbog naddaskavanja Holta je izbljedjelo. Sad su htjeli odgovore.

Saladin je skočio Shepu u krilo. Shep ga je odsutno gladio dok je govorio.

"Učinilo mi se da Art i Hope nisu došli samo na odmor", rekao je. "Art se valjda bavio nekakvim crtanjem karata u vezi sa svojom matematičkom genijalnošću. Kao dijete ga je uvijek zanimala geografija. Uvijek je proučavao karte. Čudno kako sam ja bio taj koji je putovao svijetom. Mislim da je on volio u mislima posjećivati razna mjesta." Shep se nasmiješi. "Ali vaša majka nije. Ona je bila spremna na sve."

„Pa kamo su išli?" upita Amy.

"Obično bi mi takvo što izvjetrilo iz glave", prizna Shep. "Brojne ljude avionom razvozim na brojna mjesta, vidite. To mi je posao - vozim turiste po divljoj prirodi.

Ali toga se puta sjećam. Da vidimo... Odletjeli smo u Adelaide, ostavio sam ih na nekoliko dana, a ja sam otišao u Perth. Onda sam doletio natrag, pokupio ih, i zajedno smo otišli do Top Enda. U Darwin. Hej, sigurno još imam njihov plan puta. Srećom po vas, ja sam pravi hrčak. Ništa nikad ne bacam."

Shep nježno spusti Saladina Danu u krilo i ustane. Kroz otvorena vrata vidjeli su kako kopa po jednoj od šarenih kanti. "Ma vidi ti ovo", promrmljao je, bacajući teniski reket u stranu. "To je tu. Nikad nisam podnosio tenis. Ma, znam da je ovdje negdje... Aha!"

Shep se vrati s izlizanom kožnatom jaknom, prebačenom preko jedne ruke i s debelom knjigom u drugoj ruci. Doda jaknu Amy. "Evo nešto što je pripadalo tvojoj majci. Kupila ju je u staretinarnici u Darwinu. U zadnji čas je to ostavila kod mene. Rekla je da ima previše prtljage. Sigurno bi htjela da ti to dobiješ."

Bilo je toplo na terasi, ali Amy je dopustila da joj teška jakna ostane u krilu. Prstima je prelazila po koži. Njezina je majka to izabrala.

Uvlačila je ruke u rukave. Amy bi najradije bila zagrlila jaknu, ali bilo joj je previše neugodno.

Shep uzme knjigu. "Ovo je moj dnevnik iz te godine. Da vidimo..." Listao je knjigu. "I mislio sam. Dali su mi plan puta, za svaki slučaj, rekli su. Evo." Ispružio je list papira. Amy prepozna majčin uredni rukopis ljubičastom kemijskom kojom se voljela služiti.

Miami	Kolkata
Natal	Rangoon
Dakar	Bangkok
Kartum	Singapur
Karachi	Darwin

"Išli su na sva ta mjesta?" upita Amy.

"Put oko svijeta, valjda", reče Shep.

Dan joj zaviri preko ramena. "Zašto Sydney nije na popisu? I Adelaide?"

"Ja sam valjda bio određite iz zadovoljstva", s osmijehom reče Shep.

Amy stavi prst na Miami. "Sada se sjećam!" uzviknu. "Poveli su nas sa sobom na prvi dio putovanja. Odsjeli smo u hotelu na obali. Dan, ti si imao tek oko tri godine. I Grace je išla s nama. Sjećam se da sam jako plakala kad su otišli. Mislila sam da ih više nikad neću vidjeti..."

Amy glas utihne. Sjetila se šestogodišnje sebe kako plače kao da će joj puknuti srce, osjećajući se napušteno. Bila je držala Grace za ruku i prestrašila se kad je vidjela da i Grace plače. Grace nikada nije plakala. Stajale su u predvorju hotela, promatrajući kroz staklena vrata kako njezini roditelji ulaze u taksu. Sjećala se tog staklenog zida među njima, tako da je majka nije mogla čuti ma kako glasno plakala.

"Ničega se ne sjećam", reče Dan.

"Ne, bio si premalen" reče Amy. "Dugo ih nije bilo - mislim, činilo se dugo, ali vjerojatno ih nije bilo oko mjesec dana. Grace je bila s

nama." Amy se odjednom sjeti Grace kako sjedi kraj prozora i gleda u dvorište. Njezina je baka izgledala tako zabrinuto. Amy se činilo da se Grace osjeća točno kao ona, usamljeno i prestrašeno. Popela se Grace u krilo. *Brzo će se vratiti*, Grace joj je promrmljala uz obraz.

Je li Grace pokušavala samu sebe utješiti... kao i Amy? Je li se Grace jednako toliko bojala koliko i njezina unuka?

Sigurno su išli na cahillski zadatak. Nije to bilo putovanje iz zabave. Ne bi ostavili Dana i Amy tako dugo da nisu morali. Amy je u srcu čvrsto znala da je to istina.

"Začudio sam se kad je Arthur postao profesor", reče Shep. "Sve bih očekivao od njega osim toga."

"Kako to misliš?" upita Dan. "Što si mislio da će raditi?"

"Krotiti lavove", reče Shep, glasno odlažući praznu šalicu. Nacerio se. "Da će biti akrobat. Profesionalni vozač auto utrka. Pilot za letove u divljinu, kao ja."

Dan prasne u smijeh. "Ti se šališ."

"Kad smo bili djeca, Artie se sve usudio", reče Shep. "Uvijek je mene mamio. Izgradio je stazu s preprekama za bicikle. Izgradio je kulu od kutija da možemo skakati u jezero. Jedanput smo od krova garaže izradili tobogan. Artie je uvijek išao prvi."

"Tata?" Danov je glas sličio cviležu. "Zakon!"

Amy je pogledala Dana. Sjedio je uspravno na stolici, s iskrama u očima. Uvijek je bio sretan kad bi slušao o ocu. Zašto je nju to tako rastuživalo?

Kad izgubiš roditelje, tuga ne nestaje. Samo se promijeni. Katkad te pogodi sa strane, umjesto ravno u glavu. Kao sada. Amy nije očekivala da će joj se odjednom tako plakati samo zato što je čula da se njezin tata kao mlađi sve usudio... baš kao Dan.

"Ali, vaš je tata bio pametniji od mene. Trudio se u školi. Uvijek su ga zanimale i zagonetke, razjašnjavanje stvari. Ja sam se preselio na Havaje i otkrio valove, i bio sam izgubljen slučaj." Shep im se veselo naceri. "Otdad putujem svijetom. Dok nisam dospio ovamo u Oz."

"Zakon", opet reče Dan. Amy je vidjela da je našao novog junaka.

"Sada ste vi na redu." Shepov plavooki pogled odjednom postane prodoran. "Što vi radite u Australiji?"

Amy brzo progovori, prije nego što je Dan uspio išta reći. Nije da ne mogu vjerovati Shepu, ali bolje je za njega da ne zna ništa o lovu na trideset devet tragova.

"Na odmoru smo", rekla je. "I proučavamo obiteljsku povijest, za školski projekt. Jesi li ikada čuo za Tropavoga Boba?"

"Ne mogu reći da ga poznajem. Živi li u Sydneyu?"

"Ne, on je slavni zločinac iz prošlosti, s kraja devetnaestoga stoljeća", reče Dan. "Ima zbilja strašne ožiljke po licu. Bio je u zatvoru u Sydneyu i pobjegao je u divljinu."

"Kamo?" upita Shep. "Divljina je prilično veliko područje, znaš. Tisuće i tisuće kilometara." Dignuo je obrve. "Zemlja ničega."

Amy i Dan bespomoćno su se pogledali. Ne znaju.

"Čini se da ne znate puno toga", blago reče Shep. "To mi se sviđa. Tako čovjek više dozna."

"Ali gdje početi?" pitala se Amy.

"Pa, imam prijatelja koji vodi obilasku divljine iz Red Centrea", reče Shep. "Uluru, Coober Pedy, Alice."

Dan i Amy nisu imali pojma o čemu govori. Zavukao je ruku u džep da izvadi mobitel. "Mogu ga nazvati i pitati zna li išta o vašem Tropavom Bobu." Birao je broj i čekao, zatim slegnuo ramenima i prekinuo vezu. "Ne javlja se. Jeff ne voli glasovne poruke. Ali javit će se."

Nisu imali vremena čekati.

"Dakle", reče Dan. "Imaš avion."

"To je baš fora", reče Amy.

Shep se nasmije. "Čekajte, počinjem shvaćati", reče. "Želite da letimo u divljinu? Nađemo se s mojim prijateljem i vidimo što možete doznati?"

"Ne želimo da osjećaš obvezu", reče Amy, osjećajući se obrambeno.

"Nije baš tako loše kad te odgoji zla teta", reče Dan. "Osim svega onog s lancima u podrumu."

Shep zakoluta očima, ali onda humor nestane s njegova lica. "Nisam vam baš bio osobit ujak, zar ne?"

"Nema frke", reče Dan. Amy je vidjela da u Danovim očima Shep ne može učiniti ništa loše.

Shep pročisti grlo. Ustane i složi šalice na pladanj. "Pa", reče, "bar znam letjeti."

Dan se glasno nasmije. "Misliš, hoćeš? Letjet ćeš s nama, ono, tisuću kilometara, samo zato što smo to tražili?"

"Nekoliko tisuća. Dobro došao u Australiju, frend", sa širokim osmijehom reče Shep.

Nestao je unutra, zviždeći.

Dan se nagne prema Amy. "Mogao nam je on biti skrbnik. A dobili smo tetu Krvožednu Beatrice. Život je koma."

Nellie se nasmije. "Tako ti je to, malac. No, sad imate mene - Veličanstvenu Nellie." Nellien telefon je zazvonio i smješkala se kad se javila. Izraz lica joj se promijenio dok je slušala. Stavila je ruku preko telefona, "Ian Kabra", reče ona Amy. "Tebe treba."

7

Amy je osjetila kako je svi gledaju dok uzima telefon. Lice joj se zažarilo i okrenula se da ga Dan ne vidi. "Š-što hoćeš, lan?" Bila je bjesna na sebe što muca. Stišćući usnice, obećala si je da to neće ponoviti.

"Kakav je to nikakav pozdrav", reče lan svojim baršunastim britanskim naglaskom. "Ali zaslužujem to."

"Zaslužuješ nešto gore od toga", reče Amy.

"Znam. Učinio sam ti grozne stvari. Ali natječemo se. Od oca sam naučio da je jedino važno pobijediti", reče lan. "Stalno čujem njegov glas u glavi, kao poslije kriket meča. *lane, nije mi važno jesi li dobro igrao. Nisi primijetio da je tvoj tim izgubio? Ako očekuješ pohvalu, od mene je nećeš dobiti!*"

Amy osjeti nalet sažaljenja. Ali lan je već u prošlosti manipulirao njome. Neće opet nasjesti. Ma kako iskreno zvučao.

"Pričaj to psihijatru."

"Slušaj, zaslužujem sve što kažeš. Ne zovem da bih zadobio tvoje povjerenje", reče lan. "Zovem zato što imam neke informacije."

"Pričaj to nekome koga zanima", reče Amy. Dan se približio da pokuša čuti sugovornika u razgovoru. Amy se odmakne. "Očekuješ da ja—"

"O vašim roditeljima", reče lan. "O njihovoj smrti."

Amy se ukoči.

"Majka mi je sve rekla. Ubijeni su."

Amy osjeti zujanje u ušima. Nije se mogla koncentrirati. Samo je čula riječ *ubijeni*.

Roditelji... ubijeni... Roditelji... ubijeni...

"Amy?" Čula je kako lan govori, ali nije mogla razabrati što je rekao. Je li to nešto što je nekako oduvijek znala? Duboko u sebi na mjestu u koje se bojala zaviriti?

Požar... mokra trava pod njezinim nogama... Dan joj drhti u krilu... dim i vatra sukljaju u noćni zrak...

Što je *to*? Slika joj se upravo pojavila u glavi. Amy je stavila prste na čelo i gnječila ga, trudeći se izbrisati sliku.

"... htio sam s tobom razgovarati o tome. Privremeno primirje. Dajemo ti riječ da se ništa neće dogoditi..."

Roditelji. Ubijeni.

"Hoćeš li doći?" upita Ian.

"Reci mi što znaš." Amy se mučila da kontrolira glas. Srce joj je glasno lupalo u ušima.

"Ovaj telefon nije siguran."

"Što?"

"Vjeruj mi. Nije. Slušaj, naći ćemo se na otvorenome, u gužvi - tržnica Rocks na Circular Quayu. Nađimo se ispred Muzeja suvremene umjetnosti u tri sata."

Amy nije ništa rekla.

"Nadam se da ćeš doći", reče Ian i poklopi.

"Onda, što je ljigavac rekao?" upita Dan. "Što je ovaj put očekivao da ćeš učiniti? Ne, nemoj reći. Nasjest ćeš na to što je rekao, što god to bilo, je li? Oh, Ian", reče visokim glasom, trepćući trepavicama, "odvedi me na jahanje na svom bijelom konju..."

Amy je sva bijesna navalila na njega. "Prestani, jadniče! Samo je tražio da se sastanemo!"

"Zaustavite to ludilo!" reče Dan, držeći se za glavu i ljuljajući se naprijed-natrag. "Mojoj je sestri mozak isprao svemirac ljubavi!"

"DAN!"

"Dobro, vas dvoje", reče Nellie. "Svatko u svoj kut." Zabrinuto je pogledala Amy. "Ali nećeš se valjda naći s njim? Zato što..."

"Prestanite se ponašati kao da sam totalna budala", reče Amy.

"Hej, gdje ima dima..." promrmlja Dan.

Amy je zabila ruke u džepove. Morala je biti sama i razmisliti. Zato što je ta ideja bila jednostavno prešokantna. Nije mogla početi govoriti o tome. Ne još.

Roditelji. Ubijeni.

Amy se okrene i uleti natrag u kuću. Shep je baš izlazio, zveckajući ključevima od auta. "Svi spremni za pokret? Imamo vremena za kratak obilazak Sydneya, zatim idemo na tržnicu klopiti."

"Ja ću ostati ovdje", reče Amy, trudeći se da joj glas zvuči smireno. "Samljela me vremenska razlika. Moram se malo odmoriti."

Nellie je pogleda sa sažaljenjem. "Kad odrijemaš, bit ćeš bolje."

"Hoćeš li sanjati o princu na bijelome konju?" upita Dan.

"Sjaši", reče Nellie Danu. "Neka se Amy odmori." Otišli su, a Amy je ostala sama s Ianovim glasom u glavi. *Ubojstvo*. Je li lagao? Ili zna

tko ih je ubio?

Amy se sagnula i duboko disala. Netko je ubio njezine roditelje. Vjerojatno netko koga poznaje.

Kabrama ne treba vjerovati.

Možda je čeka zamka. Nije je bilo briga.

Zato što joj je u glavi gorjelo jedno pitanje: *Tko?*

* * *

Kasnopopodnevno sunce još je bilo jako kad je s autobusne postaje hodala prema muzeju kraj luke. Circular Quay privlačio je turiste. Laknulo joj je što je bio krcat i užurban. Bilo je lako izgubiti se u gužvi ljudi koji tumaraju. Ušla je u prvi dućan s turističkim stvarima koji je našla i kupila šiltericu s natpisom OZ. Navukla ju je nisko na lice, kao da štiti oči od žarkog popodnevnog sunca.

Poželjela je da može biti jedan od turista s kamerom, koji se lagano kreću labirintom ulica popločenih kaldrmom i pokrajnjih uličica. To je jedan od najstarijih dijelova Sydneya, a dućani i kafići sa stolovima na pločnicima kraj kojih je prolazila, izgledali su primamljivo. Ispred nje se odražavao luk spektakularnog Harbour Bridgea na sjajnom, žarkoplavom nebu. Prvi je put ugledala slavnu zgradu opere, koja joj je izgledala kao cvijet koji rastvara latice. Glazba je ispunjavala zrak. Tende u obliku krova opere štatile su od sunca stolove pune zanatskih proizvoda.

Ali ona nije turistica. Njezina je šetnja imala cilj. Kad je zastala pogledati u izlog dućana, nije htjela vidjeti što prodaju. Htjela je u odrazu pogledati ljude oko sebe. Kad je skrenula iza ugla i vratila se, nije to učinila zato što je pogriješila smjer - htjela je uloviti one koji je možda slijede. A kad je nagnula glavu da se divi zgradama oko sebe, provjeravala je krovove i gledala ima li odblesaka od dalekozora.

Kad se Amy uvjerila da je nitko ne slijedi, uputila se prema muzeju. Usporila je korak i kretala se oprezno, približavajući se luci. Uranila je petnaest minuta. Ima vremena proučiti okolinu. Povukla se u jedna vrata promatrajući vrtloženje turista. Svako toliko pogledala je na sat, da se čini kao da nekoga čeka.

Odjednom je osjetila nekog iza sebe, malo preblizu.

"Divan dan. Nadam se da možeš uživati u njemu."

Amy osjeti grč straha kad je čula taj grubi glas s ruskim naglaskom. Pokušala se udaljiti, ali skupina turista bila je ravno ispred nje, glasno raspravljajući o tome gdje će jesti. Osjetila je kako joj nešto pritišće leđa.

"Znaj, nokti su napunjeni", reče Irina.

Irina je morala samo svinuti zglobov prsta i igla puna otrova zabila bi se Amy u vrat. Mahnito se osvrnula u potrazi za policajcem.

"Ne budi glupa osoba. Nitko ti ne može pomoći. Kreni."

Udaljila se od luke, natrag istom ulicom. Pogledom je pretraživala područje, tražeći izlaz. Može li trčati brže od Irine? Možda. Ali Irina se držala tako blizu nje da je Amy znala kako nikad ne bi uspjela pobjeći, a da je ne ubode tom iglom.

"Ne misli. Samo hodaj. Bez onog što je sumnjivo. Sad ovamo. Ulazi." Irina ju je utjerala u staru kamenu zgradu. Vrata su bila otključana i samo ih je odgurnula. Irina se nabila iza nje i zatvorila vrata.

Bile su u staroj pivnici. Zakrivljeni drveni šank protezao se cijelom dužinom prostorije. Mutno svjetlo lovilo je odbljesak jantara u bocama još nanizanim na polici. Ali paučina je visjela sa stropa, a one su podigle prašinu, koja se vrtložila na kosim sunčevim zrakama.

"Ovuda", reče Irina, gurkajući Amy prema malim vratima straga.

Strah se skupljao u Amy. Bila je vidjela prazan, napet pogled u Irininim očima u Crkvi na krvi. Irina je te mračne večeri bila blizu toga da ubije nju i Dana. "Ne."

"Gurni vrata, molim", reče Irina. Kad je Amy oklijevala, Irinina noga poleti naprijed i šutne vrata. Lagano gurne Amy. "Da te želim ubiti, već sam deset puta mogla. Trebamo nasamo razgovarati, daleko od Kabra. Kad ne dođeš na vrijeme, potražiti će te. Zato idi."

Amy se našla u velikome skladištu. Goleme konzerve graha i rajčica bile su poslagane na policama. "Dovela si me u dućan?" upita s porugom u glasu. Morala se suprotstaviti, da Irina zna kako nije paralizirana od straha. Iako je bila.

"Dosad si već trebala naučiti da ne razumijem šale." Irina je gurne u stražnji dio skladišta. Manja vrata bila su ugrađena u debeli kameni zid, izrađena od drveta i s dubokim, dugačkim uzdužnim

pukotinama. Irina izvadi veliki željezni ključ i umetne ga u bravu. Gurne vrata. Amy je vidjela samo mrak.

"Sad ti pokažem poseban komad australske povijesti." Irina je pogurne u leđa. Amy osjeti oštrinu njezinoga nokta. "Kreni."

8

Tanka baterijska svjetiljka jedva da je osvjetljavala klimavi niz stuba. Vrata su se uz tresak zatvorila iza njih.

"Možda naiđemo na kojega štakora", reče Irina. "Inače nema nikakvih opasnosti."

"Bez brige", reče Amy. "Navikla sam na štakore. Imam ih puno u obitelji."

"Komična, kao brat, ha?" reče Irina. "Ovaj su tunel upotrebljavali u devetnaestom stoljeću. Ako bi propalica popio previše ruma za šankom, ujutro se našao na brodu na pučini. Tunelom krišom odveden do luke."

Došli su do dna stuba. Pod je bio zemljani, zidovi od trošnoga kamena. Amy nije vidjela što je ispred.

"K-kamo me vodiš?" Bjesnjela je zbog podrhtavanja u glasu. Neće to više dopustiti.

"Ha!" Irina je suho proštekala riječ. "Misliš da te otimam? *Spašavam* te. Neću se spuštati tako nisko da radim neke stvari."

"*Zbilja*", reče Amy. "Mislila sam da se spuštaš što niže možeš."

"To je šala? Ali to je istina, što kažeš. Sve bih učinila da pobijedim. Ali danas, Amy Cahill, činim ti uslugu. Dajem ti savjet koji trebaš. Evo ga - bojiš se svega osim onoga čega se trebaš bojati."

"Hvala", reče Amy. "To je od velike pomoći."

"Na primjer, sad se bojiš mene. Razumljivo, ja sam ti neprijatelj. Ali trenutačno sam ti ja najmanji problem."

"Zbilja?" reče Amy. "Baš čudno. A u tunelu sam sa štakorima i maloprije si mi prijetila otrovom."

"Evo što ti još moram reći - ne sjećaš se onoga što nikad ne bi trebala zaboraviti."

"Sad mi je sve puno jasnije."

"Samo se ti šali. Ali prije nego što se rastanemo, moraš shvatiti da ćeš propasti zbog onoga što ne znaš. I svijet će."

"Malo volimo pretjerivati, je li?" Nekako je suzbijala strah, izazivajući Irinu.

"Ne." Irina je okrene prema sebi. U mraku je stajala jako blizu. "Slušaj me, Amy Cahill. Vrijeme je da dignesh glavu i pogledaš oko sebe. Trideset devet tragova za tvoga su brata igra, da?"

Amy je prikovala silovitost Irinina pogleda. Njezine oči, čak i na slabome svjetlu male svjetiljke, bile su ledeno plave, njezine trepavice kontrastno crne oko njih. Nije mogla poreći ono što je Irina govorila. Za Dana je potraga za tragovima doista uvelike bila igra.

"Ali ti znaš da nije tako. Zato toliko riskiram da razgovaram s tobom. *Tvoji su roditelji zbog ovoga umrli.* Misliš da su htjeli umrijeti?"

"Ne govori o mojim roditeljima!" Amy bi stavila ruke na uši da se nije bojala kako će izgledati kao malo dijete.

"Nijedan roditelj ne bi ostavio dijete. Misliš da bi radi *igre* ostavili voljenu djecu?"

"Prestani!"

"Misliš da vas je majka ostavila same i uletjela u zapaljenu kuću samo zato da spasi muža?"

Amy pogleda Irinu, zaprepaštena. Šokirana. "Kako ti znaš što se dogodilo?" šapnula je.

Irina slegne ramenima. "Iz novina, jasno. Ili nije. Samo ti zasigurno znaš. Zato što znaš tko je bio ondje te večeri. Bila si dovoljno stara da *vidiš*. Ne vjeruješ nijednomu Cahillu, i to je pametno. Svatko od nas ima svoj cilj. Zato se *ti* moraš sjetiti."

"Ne sjećam se ničega iz te večeri", reče Amy. Ali nešto se izdvojilo i doplutalo joj do mozga, *hladna trava, pepeo leti, prozor prska, Dan plače...*

"Snalažljivi ste, moram priznati", reče Irina. "Brzo mislite, ti i brat. Ali dođe vrijeme kad moraš razmisliti dublje. Moraš se suočiti s onim s čim se ne želiš suočiti. Dok to ne budeš mogla, osjetljiva si."

"Na što?"

"Na nekoga tko će ti reći ono što želiš čuti", reče Irina. "Zato pitam opet. Što se dogodilo te večeri kad je izbio požar?"

Gušila se ispod hladnog, mokrog ručnika koji joj je mama stavila preko usta. Mama ju je tako čvrsto držala za ruku. Čula je plamen, ali nije ga vidjela. Vidjela je samo dim. Dan je plakao u majčinim rukama.

"Ne sjećam se! Bila sam dijete!" Strah je čupao Amy riječi iz grla. Od uspomena koje su navirale vrtjelo joj se i bilo joj je mučno.

"Čudno je to", reče Irina, odjednom odsutnog pogleda. "Tako se jasno sjećam svoje sedme godine. Dana kad su me odvojili od majke na ulicama Sankt Peterburga... Sjećam se kaputa koji sam imala,

cipela, točno koje je boje bila rijeka, njezinog izraza lica kad me našla..."

"Drago mi je zbog tebe", reče Amy, glasno gutajući.

"Je li itko došao u kuću te večeri?" upita Irina. "Jesi li išta čula? Je li majka došla gore po tebe? Kako si izašla iz kuće?"

"Prestani!"

Probijali su se niza stube. Tata je bio u radnoj sobi, bacao je knjige na pod.

"Izvedi djecu!" vikao je.

"Tata!" vrisnula je. Ispružila je ruke i on je načas zastao.

"Anđele", rekao je, "idi s mamom."

"Ne!" Jecala je kad ju je majka odvukla. "Ne! Tata!"

"Ne", šapnula je Amy. "Ne."

"Potiskujemo ružne uspomene", reče Irina. Čemerna tuga umrtvila joj je glas. "Govorimo si da je bolje ne sjećati se. Nije bolje. Bolje se sjećati svega, čak i boli."

"Što hoćeš od mene?"

Irinin pogled je naglo opet postao svjetlucač i izravan. "Dođi. Nemamo puno vremena. Ovo je luciansko mjesto. Ako smo obje nestale, Isabel će nas ubrzo ovdje potražiti."

Opet su počele hodati. Amy se učinilo da svjetlo možda postaje sivije. Dolaze li do kraja tunela? Bila je spremna pobjeći ako dolaze. Osjetila je kako je nešto protrčalo kraj nje i poskočila je.

"To je samo štakor", reče Irina. "Član obitelji, je li? I to je štakor koji će ti uši ispuniti lažima."

"Prestani!" reče Amy. "Ako me ne kaniš ubiti ni oteti, bar možeš govoriti jasno."

Došle su do vrata. Amy je vidjela tešku željeznu bravu. Neće izaći bez Irinine pomoći.

Irina je stajala leđima prema vratima. "Dobro, govorit ću jasno. Isabel je zvala na sastanak, da?"

"Ilan je."

Irina je odmahнула rukom. "Ilan je mamac. Ona misli da si dovoljno glupa da dojuriš ako on to traži. Izabrala ga je da te njime namami. Zna da ćeš doći ako želiš znati tko ti je ubio roditelje."

"Zna li ona?"

Irina digne rame. "Pogrešno pitanje. Pravo je pitanje hoće li ti ona reći istinu. Naravno da neće. Reći će ti laž da te smekša. Laž će zvučati kao istina. Onda će ti ponuditi nagodbu."

"A ti misliš da sam dovoljno glupa da vjerujem u ono što mi kaže."

Irina digne prst. "*Njet*, ne glupa. Sad si ovdje sa mnom jer znam da si pametna. Moraš znati da Isabel može biti... nerazumna, ako ne dobije što hoće. Bit će ružnih posljedica ako odbiješ nagodbu."

"Onda, što želiš da učinim?" upita Amy.

"Nemoj ići. Ne trebaš njezinu verziju događaja iz te večeri. Imaš svoju. Dođi do nje." Irina stavi ruku na vrata. "Ovo vodi na ulicu tri bloka od luke. Ovdje nema nadzora. Možeš odmah vani uloviti autobus ili taksu. Vrati se onamo gdje si odsjela."

"Zašto bih?"

Irina uzdahne. "Zato što se moraš bojati prave stvari, kao što sam rekla na početku. Misliš da bi onaj tko je ubio tvoje roditelje oklijevao da ubije i tebe?"

"Ne vjerujem ništa što govoriš", reče Amy. "Mislim da želiš manipulirati mnome i prestrašiti me."

Irinin se pogled rasplamsao ljutnjom ili ogorčenošću, Amy nije bila sigurna. "Djevojčice, prati. *Trebaš se bojati*." Oklijevala je. "A ako ti dam trag da znaš da govorim istinu? Može?"

"U čemu je kvaka?"

"Nema kvake", nestrpljivo reče Irina. "Slušaj. Prije ili poslije doći ćete do upute koja će vas odvesti do njujorške podzemne. Trag je ondje, skriven u zidnoj slici u pločici. Postaja u Sedamnaestoj ulici, vlak podzemne broj šest. Znam što ćeš reći - Irina, nema postaje u Sedamnaestoj ulici za vlak broj šest. Ali zato je tako teško naći taj trag. Ružmarin. Jedna grančica."

"Zašto bih ti vjerovala?"

Irina slegne ramenima. "Trideset devet tragova, jedan darujem. Pa? Kao što bi ti rekla, nije velika stvar. Isplati ti se da mi vjeruješ."

"Ne bih ti nikad vjerovala, ni za milijun godina", reče Amy.

"Ne tražim milijun godina, ni nikad, ni zauvijek", zareži Irina. "Tražim samo jedan dan. Danas."

"Zašto to činiš?" upita Amy. "Ako je to zbilja trag, upravo si izdala svoju lozu."

Irina se lecne. "Činim to za svoju lozu. Nadam se da će to jednoga dana postati jasno." Otključala je vrata i otvorila ih. "Skreni desno na kraju uličice. Kreni."

Amy su se tresle noge dok je izlazila van. Bila je u mračnoj, uskoj uličici. Ispred sebe je vidjela sunčevu svjetlost i promet, taksi u prolazu. Kad je došla do ulice, pogledala je iza sebe. Irine nije bilo.

Je li moguće da ju je Irina zbilja samo tako pustila?

Oklijevala je. Zašto bi vjerovala Irini? Odjednom ju je paralizirao strah. Njezini su roditelji ubijeni. Sve je to bilo previše. Promatra li je netko i sada? Ako je Irina lagala, onda je postavila i zamku. Ako Amy pozove taksi ili uđe u autobus, netko će je pratiti sve do Shepa. Irina je rekla *gdje si već odsjela*. Još ne znaju.

Ali ako Irina *nije* lagala, upast će u Isabelinu zamku.

Ljudi su je počeli Čudno gledati. Je li izgledala onako zaprepašteno kako se osjećala? Natjerala se da se pomakne. Kad je došla do ugla, vidjela je da je nekoliko blokova od muzeja. Trajekt je prelazio preko vode, prolazeći ispod Harbour Bridgea.

Možda tako može pobjeći. Nitko ne očekuje da ide *vodom*.

Vidjela je trajekt kako se približava. Bila je nekoliko blokova od muzeja. Mogla se lako izgubiti u gužvi i ukrcati se.

U punom trku Amy je jurila prema trajektnom stajalištu. Putnici su silazili niz most. Stigla je na vrijeme.

Došla je do pristaništa i krenula prema trajektu. Odjednom je gliser dojurio pred nepomični trajekt i zaputio se ravno na pristanište. U zadnjem je času ugasio motor i bibao se tek nekoliko centimetara od njega. Dječak na pramcu skočio je pred nju.

"Tu si!" reče Ian.

Isabel mahne s palube. "Amy! Ukrcaj se!"

Amy baci pogled iza sebe. Irina je stajala na kraju pristaništa, preprečujući joj put natrag do Rocksa.

Imala je sunčane naočale i Amy nije mogla vidjeti njezin izraz lica.

Amy se osjećala kao budala. Irina je to isplanirala. Vjerojatno je cijelo vrijeme bila iza nje i radiom javljala sve Isabel.

Ian je provukao ruku kroz njezinu. "Drago mi je što si došla", promrmljao je. "Puno toga treba reći."

Isabel je mahnula iza volana glisera. "Nije li dan divan?"

Amy je znala da nema izbora. Ušla je ravno u zamku. Otresla je lanovu ruku i ukrkala se na gliser.

9

"Sjedni, Amy", reče Isabel, pokazujući dugačku tapeciranu klupu na krmi glisera. Bila je odjevena ležerno, u prugastu majicu kratkih rukava i uredne bijele hlače i bijele tenisice. "Obiđimo na brzinu luku i onda ću ti pokazati najljepšu dragu. Vratit ću te za četrdeset pet minuta. Obećavam!"

"Mislim da—" Amyne iduće riječi ugušila je buka motora kad ga je Isabel nagarila. Gliser je poletio iz pristaništa, prolazeći tik do trajekta kad je on zatrubio. Amy je rukama prekrila uši.

"Ajme, pardon!" nasmijala se Isabel te okrenula volan i prešla preko brazde koju je za sobom ostavio drugi brod. Valovi su tutnjali o trup glisera. "Maknimo se od ovoga prometa. Bez brige, Amy, sposobna sam kapetanica."

"Majka ima gliser kod naše kuće na Bahamima", vikao je Ian Amy u uho. "Natjecala se u utrkama. Nemaš razloga za brigu."

U mislima je čula Dana kako oponaša Ianov britanski naglasak i formalni govor. Poželjela je da je ovdje i ruga mu se. Bilo što, što bi uklonilo ovaj užas iz njezine utrobe.

Tako se dugo bojala stroge i bezbojne Irine i strašnih Holta da ovaj novi oblik zlikovca nije imao smisla. Isabel je izgledala kao model. Oči su joj se sjajile, a njezin je smiješak bio plemenit i topao. Bila je jedna od najljepših žena koje je Amy ikada vidjela. Isabel se posjela visoko na kapetansku stolicu, a bijele tenisice veselo su se njihale. Opasna? Nije se činilo mogućim. To je još jedna Irinina laž.

Sad se pred njima prostirao otvoreni dio mora. Amyni zubi naglo lupe jedni o druge kad je gliser poletio naprijed. Osjetila je kako se pramac uzdiže iz vode. Jurili su lukom za Amy strašnom brzinom.

"To je već bolje!" vikala je Isabel. Kad se okrenula, oči su joj se iskriale od uzbuđenja. "Nije li ovo divno?"

„DIVNO!" viknu Ian, ali Amy je primijetila da se čvrsto drži za ogradu.

Gliser se nabijao na valove kad su ušli u uzburkaniji dio luke. Amy je poskakivala gore-dolje, trudeći se da ostane na sjedalu. Vjetar joj je nosio kosu u oči.

Naposljetku, kad je Amy već mislila da bi joj se kosti mogle smrviti u prah od tolikog nabijanja po vodi, Isabel je smanjila brzinu i uvezla

se u divnu dragu. Amy je vidjela bijelu plažu u obliku potkove. Vidjela je ljude rasute po plaži i nekoliko plivača iza valova. Opustila se. Bila se bojala da će je Isabel odvesti na neko potpuno osamljeno mjesto ili daleko na pučinu.

Da mora, mogla bi skočiti s glisera i odavde otplivati na obalu.

Gliser se lagano ljuljuškao na valovima. Isabel je došla do njih i sjela u ležaljku preko puta lana i Amy. Oboje ih je primila za ruku.

"A sada, vas dvoje", reče. "Dosta je bilo koškanja. Sada ćete se pomiriti."

Amy ju je s nevjericom pogledala. *Koškanje?* Majka Kabra očito nema pojma o homicidalnim sklonostima svoga sina.

Amy povuče ruku. "Nisam se došla miriti s lanom", čvrsto reče. Laknulo joj je što je njezin glas zazvučao tako snažno. "Došla sam jer mi je rekao da su moji roditelji ubijeni."

"Odmah prelaziš na stvar, je li?" Isabel ispusti lanovu ruku. "Cijenim to! Dobro, onda. Reći ću ti neke stvari u povjerenju i nadam se da ćeš to poštovati. Nisam došla u Australiju samo po svoju dragu djecu." Isabel zastane. "U lucianskoj lozi postoji izdajnik. Mislimo da operira već neko vrijeme. Ometa nas na svakom koraku."

Natalija, pomisli Amy. Ona je odvela Amy i Dana u Rusiju. Bila je Lucianka, ali pomogla im je da dođu do prošloga traga.

"Pitali smo se odakle im informacije, resursi. I onda smo shvatili. Madrigali. Jedan od nas im se pridružio."

Amy nije mislila da je tako. Ako Isabel govori o Nataliji, sigurno griješi. "Kakve to veze ima sa mnom?" upita Amy.

"Ja mislim - *mi* mislimo, mi na najvišim razinama -da je ta osoba, taj špijun, zajedno s Madrigalima - ubila tvoje roditelje."

Ne. Isabel sigurno ne govori o Nataliji. To je netko drugi. Natalija je jako riskirala da im pomogne.

"Kako znate?" pitala je, teško progutavši slinu.

"Požar je namjerno podmetnut. Vješto izveden", reče Isabel. "Sami smo sve istražili. Žao mi je što te šokiram, Amy, ali moraš to prihvatiti. Moraš vidjeti što ti prijete. Madrigali su nemilosrdni."

"Zašto bih vam vjerovala?" suprotstavi se Amy. Zašto bi *ikomu* vjerovala?

Isabelin je glas bio blag. "Zato što sam bila bliska s tvojim roditeljima, kao prvo. Tugovala sam za njima. Kad sam shvatila da

Lucianski špijun radi s Madrigalima, odlučila sam da se moram umiješati u lov. Opozvala sam Lana i Natalie. Želim savez s tobom i Danom. Pomoći ću ti da ubojica bude kažnjen."

"Tko je to?" upita Amy, teško progutavši.

"Ne samo da ću ti pomoći", reče Isabel, ignorirajući Amyno pitanje, "nego će tebi i bratu na raspolaganju biti svi Lucianski resursi. Informacije. Uporišta. Novac. Dijelit ćemo tragove i zajedno ćemo pobijediti."

"Dosta više o tragovima. *Tko je ubio moje roditelje?*"

"Irina Spasky."

Sunce je tonulo niže na nebu, bojeći plavu vodu ružičastim. Isabelino je lice zbog sjaja u pozadini bilo u sjeni, nisu se vidjele crte lica. Kao da joj je glava bila okružena plamenim bljeskom. Amy se zavrtjelo.

Na to ju je Irina upozorila. *Laž će zvučati kao istina.* Ali je li to laž? Ili je Irina samo htjela da ona to misli?

"Muž i ja poznavali smo Irinu kad smo svi bili tinejdžeri", reče Isabel. "Gledala sam kako se iz idealistične učenice pretvara u hladnokrvnog ubojicu. Ali nisam ni sanjala da bi napala vlastite rođake. Za nju je potraga za tragovima strast. Izopačila ju je. Žao mi je, Amy. To sigurno nije lako čuti. Ali trebaš znati tko ih je ubio."

I Isabel je *doista* izgledala kao da joj je žao. Njezine sjajne oči, boje tamnoga meda, bile su pune suosjećanja. "Ako se udružimo, možemo je poraziti", reče Isabel. "Možemo je *razotkriti*. Toga se najviše boji. Madrigali... oni stalno mijenjaju igru. Što znamo o njima? Samo to da su baš nakanili uništiti sve Cahillske loze... ali nitko ne zna tko su oni ni što su. Pretpostavljamo da su skupinu osnovali odmetnuti Cahilli prije više stotina godina i da žele uništiti cijelu obitelj. Jasno, čovjek bi mislio da će se loze ujediniti protiv njih. Ali svih ovih godina loze nisu uspjele sklopiti savez, ni protiv zajedničkog neprijatelja. Do sada." Isabel je sklopila ruke. "Možemo stvoriti budućnost, Amy. Možemo naći trideset devet tragova i možeš osvetiti svoje roditelje. Ako radimo zajedno."

"Ne vidim što vi imate od toga", reče Amy. "Tvoj mozak. Instinkte tvoga brata. Moraš priznati da ste nadmudrili čak i moju djecu. A sjeti se ovoga, Amy - možda si ti već Lucianka. Grace je odlučila da neće biti ni uz koga. Meni se čini najvjerojatnijim da si Lucianka", reče

Isabel. Njezin je glas bio prigušen, topao. Raširila je ruke. "Možda je ovo samo... vraćanje kući. Nudimo još nešto, najvažniju stvar. Zaštitu. Irina ima još trikova u rukavu, vjeruj mi. A Madrigali su nemilosrdni."

Je li ona bila u tunelu s ubojicom svojih roditelja? Amy se opet sjetila Irinina pogleda kad su se sukobili u crkvenoj kripti. Znala je da je Irina sposobna počinuti strahote...

Osim ako... Irina je rekla istinu, a Isabel laže. Amy je osjetila kako joj se želudac steže.

Nikomu ne vjerujte, bio je rekao gospodin McIntyre. Prvi je put doista razumjela što je htio reći. Ulozi su bili puno viši nego što je mislila. Laži su ranjavale puno dublje. Ravno u srce.

"Što kažeš, Amy?" zabrinuto ju je pogledala Isabel. "Žao mi je što sam te svim tim odjedanput zasula, ali moraš uhvatiti korak, i to brzo, ako želiš preživjeti."

Zašto bi Isabel *podrazumijevala* da će joj Amy vjerovati? Zato što ju je lan tako lako zavarao? Pogledala ga je. Gledao je majku, okrenut prema Amy svojim lijepim profilom. Jedva da je rekao ijednu riječ na gliseru. Nije je čak ni pogledao u oči, nijedanput.

On joj je puno puta lagao. Je li rekao majci koliko je Amy lakovjerna?

Nije važno, mislila je Amy. Ako je to istina, ona i Dan zaključit će što trebaju poduzeti u vezi s tim. Zajedno. Oni su tim. Dosad su uspijevali.

Dignula je bradu. "Dan i ja možemo se nositi sa svojim problemima. Zato hvala, ali ne, hvala."

Isabelin obraz lagano se zarumenio. Amy je primijetila da se lagano oznojila iznad gornje usnice. "Moraš biti sigurna", ukočeno reče Isabel. "Ne mogu ponoviti ponudu."

"To je moj konačni odgovor", reče Amy.

Isabel je samo neznatno kratko zastala. Zatim se nasmiješila. "Razumijem. Vratit ću te."

Ustala je i prišla ogradi. "Ali prvo, divimo se malo ovoj krasnoj uvalici. Australija ima najljepše plaže na svijetu, ne misliš li? Jasno, moraš se čuvati plimnih valova i portugalskih galija i morskih pasa, ali kakve su šanse da će te naći? Napadi morskih pasa zapravo su prilično rijetki. Meni su morski psi predivni. Veliki bijeli stroj, koji

neprestano traži hranu. Ima samo jednu svrhu u životu i zna točno što je to i što da poduzme u vezi s tim. Može ti jednim ugrizom otrgnuti ruku ili nogu, ali ne možeš kriviti morskoga psa. A kad se krv zapjeni u vodi, što drugo može nego nastaviti se hraniti?"

"Mama, molim te—" počeo je govoriti Ian, ali Isabel je samo nastavila dalje.

"Jesi li ikada bila u kavezu među morskim psima? Ja jesam. Pogledala sam morskome psu u oči i to je kao da gledaš samu smrt."

Isabel je otišla do spremišta na suprotnome kraju palube. Dignula je poklopac i izvukla veliku, bijelu kantu. Amy je vidjela kako joj se mišići na rukama napinju, dok ju je dizala i nosila do ograde. Posegnula je unutra i počela nešto zahvaćati i izljevati u more.

Miris je dopro Amy do nosa u isti čas kad je shvatila. Isabel je bacala u more dijelove ribe. Amy je vidjela ljigave bijele komade, krvave krajeve. Čula je *pljus* kad je polovica krvave ribe pala u more.

Osjetila je kako se Ian ukočio kraj nje. Rukama je čvrsto stisnuo rub jastučića na sjedalu.

Isabel nije gledala Amy. Smješkala se sebi dok je izljevvala još jezivog sadržaja.

Amy je pogledom prešla mirnu plavu vodu. Vidjela je peraju. Kretala se naprijed-natrag, pravocrtno, nekoliko metara od glisera. Vidjela je još jednu, dalje na moru. Morski psi valjda su nanjušili krv. Sad su plivali naprijed-natrag, u smjeru glisera.

Isabel se uspravila. Prišla je polici kraj volana i istisnula na ruke antibakterijski gel. Žustro ih je istrijala.

"Dobro", veselo je rekla. "Reci mi sve tragove koje ste ti i brat skupili. Ili bi radije malo zaplivala?"

10

Na Isabelinom licu nije bilo nikakve naznake okrutnosti. To je bilo najstrašnije od svega. Samo onaj isti veseli smiješak.

"Jeste li vi poludjeli?" upita Amy.

Ali Isabel nije izgledala ludo. Sad je Amy ispod topline vidjela led. "Ne trebaš kostim", reče Isabel. "Za nekoliko sekundi ionako neće biti važno. Ili minuta. Morski psi možda se hrane dijelovima ribe, ali s vremenom će doći do tebe." Lagano je šutnula kantu svojom jarko bijelom tenisicom. "A imam još puno toga. I tako. Što kažeš? Plivati ili progovoriti?"

"Neću skočiti u tu vodu", reče Amy, ustajući i odlazeći na suprotni kraj glisera.

"Pa, ako nećeš svojom voljom, ja te mogu baciti unutra", reče Isabel. "Ho-ruk i sve to. Trenirala sam borilačke vještine. Nema problema. Ian može pomoći."

"Mama?" Ianu je malo titrao glas.

Silovito se okrenula prema njemu. Njezin je glas bio poput noža koji reže staklo. "Ne *mama!* Koliko te puta moram podsjetiti? Onda zvučim staro!" Opet se smirila i slegnula ramenima prema Amy. "Dobro, možda mi moj sin, ta lijena *kukavica*, neće pomoći. Ali ne trebam pomoć."

Krenula je prema Amy. Amy je uzimala dok nije došla do ograde. Nije imala kamo, osim u vodu.

"Mala Amy i mali Dan", rekla je. "Tko bi znao da će nekako uspjeti putovati svijetom? Pariz, Moskva, Venecija, Seoul, Karachi. U lucianskom uporištu zbog vas je zavladao kaos."

Karachi? Amy je mislila u svoj toj panici. Ona i Dan nisu bili u Karachiju.

"Tko vam je pomogao u Rusiji? Koliko ste tragova našli?" Isabel je mišićave ruke postavila na ogradu, zdesna i slijeva Amy. Izbliza je Amy vidjela sablasno napetu savršenost njezine kože, okrutan sjaj u njezinim tamnozlatnim očima.

"Baci još ribe u more", zaštekće Isabel Ianu. Ian se ne pomakne. "**SMJESTA!**"

Ian ustane i krene prema kanti. Amy je srce lupalo u prsima i nikako nije mogla doći do daha. Isabel je nije više pritiskala o ogradu, ali

bila je blizu i spremna za skok. Amy se pitala kakve šanse ima ako potrči na pramac i skoči. Kad bi plivala najbrže što može, dokle bi dospjela prije nego što joj morski pas nešto odgrize? Isabel se nestrpljivo okrene da vidi što radi Ian, a Amy krajičkom oka nešto ugleda. Skup žarkih boja na nebu iza Isabelinog ramena. Narančasta, ljubičasta, ružičasta - prugasti paraglajderi lebdjeli su visoko iznad plaže.

Crveno-narančasti paraglajder kretao se brže od ostalih. Klizio je nebom, u širokom luku prelazeći iznad mora. Amy je shvatila da lovi struje vjetra, sve se više približavajući gliseru. Vidjela je kako vise dvije mesnate bijele noge. Mesnate ruke za upravljačem.

Hamilton!

Nijednim trzajem, nijednim uzdahom Amy nije odala što je ugledala kako im se približava. Isabel je požurivala lana. Peraje morskih pasa kružile su oko glisera.

Amy se napela kad je Hamilton ulovio struju prema dolje. Načas je zaklonio sunce. Isabel pogleda uvis, zaklanjajući oči, dok je on jurio dolje. "Dođi!" doviknuo je Amy. Skočila je na tapeciranu klupicu i zgrabila ga za gležnjeve.

"Hu-huu!" vrištao je Hamilton, a Amy je podvila noge i držala se.

Isabel je kriknula od bijesa i pokušala zgrabiti Amy za noge. Hamilton je usmjerio paraglajder od nje. Zanio se ulijevo i Isabel je skočila i ulovila prazan zrak. Istodobno je Amy snažno šutnula kantu. Prevalila se i riblja utroba i krv prosuli su se po cijeloj palubi. Isabel se poskliznula i pala u to. Krv i utroba zamrljali su njezine čiste tenisice i bijele hlače. Vrištala je.

"Bravo, Amy!" glasno se nasmija Hamilton.

Ali novi nalet vjetra odnio ih je u stranu i Isabel je uspjela zgrabiti Amyn gležanj krvavom, ribljom rukom. Amy je vrisnula i ritnula se.

"Hej!" viknu Hamilton kad se paraglajder nagnuo.

Isabel se poskliznula i pala na leđa u riblje dijelove. Amy je opet podvila noge dok su prolazili iznad ograde glisera. Sada jedva da je bila iznad površine mora. Samo desetak centimetara ispod površine vidjela je tamnu masu morskoga psa.

"H-Hamiltone..."

„Drži se!“ viknuo je.

Amyna je tenisica zagrebla površinu. Morski pas naglo se okrenuo. "HAMILTONE!"

"Bez brige! Ova dušica ima motor!"

„Onda ga UPOTRIJEBI!"

Motor je proradio. Paraglajder se dignuo desetak centimetara iznad površine. Letjeli su dalje i uzdizali se sve više i više. Uskoro su letjeli visoko iznad zaljeva.

"Dobro!" viknu Hamilton. "Mislim da sad uspijevam upravljati..."

Amy su počele boljeti ruke. "Hamilton, ne mogu se držati!" viknula je. Da padne s ove visine, ne bi preživjela, mislila je.

"No problemo, Ame-o", kliknu Hamilton. Svojim snažnim nogama jednostavno je svinuo koljena i povukao je više. "Primi se za ormu", rekao joj je. Amy se primila za šipku paraglajdera i zaniijeli su se u stranu.

"Hej, dušice", reče Hamilton paraglajderu, ispravljajući pokret.

"To je bilo malo preopasno", reče Hamilton. "Oprosti. Prvi put letim na ovome."

"I spustio si se da me spasiš? Nisi se bojao?"

"Holti ne osjećaju strah", reče Hamilton. "Nisi čula?"

Drugi su paraglajderi sada letjeli prema njima. Vidjela je Eisenhowerovo crveno lice. Nešto je vikao.

"Što govori tvoj tata?" upita Amy.

"Ne znam", reče Hamilton. "Isključio sam radio. Vjerojatno želi da sletim da te možemo ispitati. Nema pojma zašto si u Australiji. To ga izluđuje. Ali ispunila si obećanje i dala mi onaj trag. Zato sam ti dužan."

Odletio je na udaljeni kraj plaže, slijećući blizu plićaka. "Na kraju plaže je cesta", rekao joj je. "Možeš naći put natrag."

"Čini se da sam sad ja *tebi* dužna", reče Amy.

"Nego što. Jednoga ću dana to naplatiti. Ne zaboravi Hambija. Brigada Holta je iza onoga brda, neće te vidjeti budeš li brzo trčala. Drži koljena svinuta kad skočiš i trči kao orkanski vjetar. Opet ću uzletjeti."

Nježno je spustio paraglajder. "Sada!" viknuo je i Amy se pustila.

Svinula je koljena kad je udarila u meki pijesak i otrčala. Hamilton se uzdignuo, ulovivši struju prema gore, i uskoro je jedrio visoko iznad nje.

Noge su joj se tresle, ali uspjela je otrčati do ceste. Usporila je kad je vidjela da je na sigurnome. Pokušala je ne misliti na morske pse i krvavu vodu.

Zaguravši drhtave ruke u džepove, počela je hodati. Slike su je bombardirale - vatra, krv, morski psi, Isabelina namazana usta, poput nekog ožiljka. Sunce oko Isabeline glave izgledalo je kao vatra...

Vlažna trava oko njezinih golih nogu. Dim. Vatra. Majka se saginje nad nju, stavlja ruke Amy na obraze...

Amy je snažno zatresla glavom. Ne mora se sjetiti! Ne želi se sjetiti! Od tih slika zavrtjelo joj se i osjetila je mučninu i strah.

Ne sjećaš se onoga što nikad ne bi smjela zaboraviti.

Ali što ako se ne želi sjetiti? Što ako želi zauvijek potisnuti uspomene?

11

Mama nije bila sretna.

To nikad nije dobro.

Ali ovaj put kisela Spaskyca dobiva po repu. *To je super.*

Natalie se držala uspravno, iako je to bilo teško na mekanome kauču. Stalno je klizala naprijed na glatkom satenu. Ali mama je i usred bujice svojih riječi primjećivala pogrbljena ramena.

Ian je sjedio kraj nje. Vratio se s morskom bolesti, lica poput njezine nove Prada torbice boje šartreza.

"Ti si kriva." Isabelin je glas zadobio hladan, precizan ton koji su Ian i Natalie među sobom zvali *skalpel*. Razrezao bi te i ostavio da krvariš. Koračala je ispred Irine, a njezine visoke potpetice ostavljale su udubine u debelom sagu hotelskog apartmana. Njezina teška narukvica s amajlijama poskakivala je u ritmu s njezinom uzrujanosti. "Morala sam *se jedan sat* namakati da isperem smrad. Morala sam baciti kompletnu odjeću. I to Chanel!"

Natalie je zadrhtala. Ništa nije gore od gubitka visoke mode.

"Da ne spominjem da je mala pobjegla!" Isabel je prinijela ruku vratu, gdje se Amyna ogrlica od žada sjajila na njezinoj bijeloj haljini bez rukava. Natalie nije imala pojma zašto to nosi, kad bi mogla nositi dijamante.

"Oprosti, ali ne vidim kako sam ja kriva za to", reče Irina. "Podsjetnik: nisam bila na gliseru."

Ian se ukočio kraj nje, a Natalie je zurila u Irinu, fascinirana. Zar nije imala pojma kako treba s Isabel kad se ljuti? Moraš se složiti sa svime što kaže i ispričati se, ma kako nepravedne bile optužbe. Inače si gotov.

Isabel se naglo okrene i priđe joj. Natalie je poznavala taj pogled. Irina će sada dobiti svoje. Obje cijevi između očiju. Ovo će biti tako dobro.

"Pardon, molim lijepo", ubojitim tonom reče Isabel. "Imala si jednostavan zadatak. Naći Amy. Dovesti je do glisera."

"Oprosti još jedanput", reče Irina. "Ušla je na gliser, što je bio cilj. Ne vidim—"

"Ne vidiš zato što si budala!" Iz svake Isabeline riječi izvirao je prezir. "Trebala si dovesti Amy *točno* u tri i dvanaest. I trebala si doći

Ulicom Argyle da te Ian vidi dalekozorom a ja priprelim gliser. Nisi ništa od toga učinila! Zakasnila si petnaest minuta. Petnaest minuta! Tako su Holti dobili dovoljno vremena da se organiziraju. Čak ni ti tupoglavci ne trebaju puno vremena da smisle plan!" Isabel se postavi pred Irinu.

"Nadzirali su nas. A ti si zadužena za protunadzor. Zato, zbroji sve, Irina. Ne samo da si podbacila... *gadno* si podbacila."

Natalie se nakesi. Zašto Irina ne bi znala koliko uživa u tome? Irina nikako da shvati da nije ona šefica, Ian i Natalie predstavnici su Vikrama i Isabel. Oni su *de facto* lucianski vođe. Irina to nije mogla podnijeti.

Isabel digne ruku, s palcem i kažiprstom jedva razmaknutima. "Bila sam ovako blizu toga da nam kaže sve tragove koje imaju. Ovako blizu! Ta je mišica umirala od straha."

"Što da nije?" upita Irina. "Što da nije što?"

"Suradivala. Bacila bi je morskim psima?"

„Ne dosađuj mi s tim što bi bilo da je bilo", reče Isabel, okrećući se i odmahujući rukom. "Zanimaju me *rezultati*. A sada smo poraženi. *Tomasi* su nas porazili. Neprihvatljivo!"

Isabelina uska, preplanula ramena su se uzdignula, a zatim spustila. Kad se okrenula, imala je smiren izraz lica. Iako njezino lice nikad nije pokazivalo previše osjećaja. Isabel je davala puno posla najboljim plastičnim kirurzima u Londonu. Navlačili su je, boli, izgladivali i popunjavali. Natalie bi voljela da njezina majka nije *baš toliko* opsjednuta, ali kad je čovjek u četrdesetima, valjda je potreban golem trud da se održava.

"Radi se o tome, Irina, da ovo nije prvi put da nisi postigla naš cilj", rekla je. "Popuštaš. Ti si... pa, iskreno, *stara* si."

"Podsjetnik", reče Irina. "Iste smo dobi."

"*Razmišljaš* kao starica", reče Isabel. "Ne držiš korak. Nekoć si bila najbolja špijunka u tome poslu. To ti moram priznati. Ali ako se ne sabereš, ispast ćeš. Razumiješ li? Vrijeme je za akciju, kako kažu Amerikanci. Za jednoga Kabru ne postoji neuspjeh."

"Misliš, za Luciane ne postoji neuspjeh?" upita Irina.

Isabel je načas izgledala nesigurno. "Naravno, to mislim."

"Zato što ovim natjecanjem trebaju dobiti moć cahillski Luciani, ne obitelj Kabra", reče Irina. "Osim ako nisam pogrešno obaviještena."

"Da, naravno." Isabelini su prsti bubnjali po njezinoj nozi.

Irina je nekako uspjela u mami izazvati nelagodu. Isabel je s haljine otrla mucicu kao da je projektil. Natalie se nadala da će njezina majka proždrijeti Irinu, ili ih čeka jako ružno popodne.

"A također bih rekla i da su Kabre koji put doživjeli neuspjeh", nastavila je Irina, bezizražajna glasa. "Tvoja djeca, na primjer."

Ti odurna vještice, mislila je Natalie. Čekala je da Ian nešto kaže, ali on je sjedio kraj nje poput kipa.

Irina se nasmiješi. "Čini se da su ih Amy i Dan Cahill na svakome koraku nadmašili. Koliko ste tragova vas dvoje sakupili?" upita. "Mislim, vas dvoje sami. Koliko?" Stavila je prst na bjeloočnicu. "Da razmislim... oh, sjećam se! Jedan."

"Mamice!" Natalie je napola ustala. "Ne može tako razgovarati s nama!"

Irina se opet okrene prema Isabel. "Istina je da su njih dvoje ispali puno pametniji nego što smo očekivali. I što ako otkriju što se doista dogodilo njihovim roditeljima? Snalažljivi su. Budu li imali još jači razlog za pobjedu - osvetu - bit će *opasni*."

Isabel odjednom otkopča ogrlicu od žada i baci je Irini pred noge.

"Evo što mislim o tim Cahillima. Da ne spominjem tvoju apsurdnu opsjednutost s Grace Cahill. Bila je trknuta starica koja je mislila da je najpametnija. E pa, ona i njezini unuci neće nas omesti - ma koliko znali."

Irina digne ogrlicu. Prstima je prešla preko izrezbarenoga zmaja u sredini.

"Mislila si da je ogrlica važna", reče Isabel. "Još jedna od tvojih pogrešaka. Jutros sam je dala detaljno pregledati. Obična ogrlica. Jeftin sentimentalni predmet koji mala čuva. Gubila sam vrijeme kad sam je ukrala. E pa neću više gubiti vrijeme. Možeš li sad učiniti jednu jednostavnu stvar?" Isabel dobaci Irini svoj mobitel. "Nazovi Majstora."

Tko je Majstor? pitala se Natalie.

Irina pročisti grlo. "Više nisam sigurna da je pouzdan."

"Naravno da je pouzdan", odvrati Isabel. "Upotrijebili smo ga puno puta. Reci mu da sam u Sydneyu i trebam neke stvari. Poslije ću mu se javiti s popisom."

Isabel uzme svoju torbicu. "Iane, Natalie. Dođite. Idemo u kupnju."

Natalie skoči. Napokon!

"Sama izađi, Irina."

Vrata su se zalupila za njima. Natalie je praktički morala skakutati da prati majčin brzi tempo. "Irina je samo ljubomorna na tebe", rekla je. "Želi biti vođa, a to joj nikako ne ide."

"Da", reče Ian. Natalie ga prostrijeli pogledom. Trebao bi zvučati *oduševljeno*. Isabel je od njih očekivala potporu.

Očekivala je da će se majka nasmiješiti i složiti, ali Isabel je samo pritisnula tipku na dizalu. "Šuti, Natalie, pokušavam misliti", otrešla se.

Natalie je prstima trljala tkaninu svoje majice. Kašmir. Majka joj je kupila po jednu u svakoj boji. Kad god bi se uzrujala, sjetila ih se, složenih u golemom ormaru u Londonu. Imala je najbolju majku na svijetu. Isabel je opet pritisnula tipku na dizalu. "Zovi hotelskog službenika, Iane", zarežala je. "Prvo, naruči auto. I drugo, reci im neka poprave dizala."

"Da, mama."

"I ne obraćajte mi se, oboje", reče Isabel dok su se otvarala vrata dizala. "Moram razmisliti."

12

Odjek zalupljenih vrata utihnuo je. Irina je zurila u telefon. Morat će nazvati Majstora. Možda je u inozemstvu poslom, ali to bi bilo previše dobro.

Postoji jedan u svakome gradu, pretpostavljala je, osoba koja ti može nabaviti što god trebaš. Putovnice, aute, eksploziv, otrove. Lucianima su takve veze bile dragocjene. Majstor je bio jedan od najboljih. Ni od čega nije prezao, sve je mogao nabaviti i nije postavljao pitanja. I ona ga je znala upotrijebiti.

Što bi Isabel ovaj put mogla trebati od njega? Što planira?

Irina je uznemireno koračala sobom. Isabel joj se više nije povjeravala. Više nije znala plan, samo dijelove plana.

Prstima je prelazila preko hladnog zelenog kamena ogrlice. Isabeline uvrede protekle su pokraj nje poput vode. Nisu je ubole.

Ubacila je ogrlicu u džep svoje crne jakne i zatvorila patentni zatvarač. Nikad se nije osjećala sentimentalno.

Nikad. No shvaćala je taj osjećaj. Imati nešto što je dodirivala voljena osoba. Držati to blizu sebe.

Kad se prije svih tih godina napokon natjerala da očisti Nikolajevu sobu, složila je njegove najdraže hlače i našla nešto u džepu. Svoju školsku medalju za prvo mjesto na natjecanju u skoku s motkom. Metal je bio zahrđao, vrpca otrcana i izbljedjela. Ali Nikolaj ju je nosio sa sobom. Dirao ju je svaki dan. Podsjetnik na majku. Tako je često nije bilo. Trebao je nešto stvarno, što će držati uza sebe. Nije znala. Nije znala.

To je bio trenutak kada se slomila. Privinula je hlače na sebe i ridala. Vrištala je svoju agoniju. Polako se ponovno sastavila, ali nikad više nije bila ista. Još je bila slomljena. Izgubila je sina.

Uvukla je ruku u drugi džep i dodirnula medalju. Sada je ona bila na redu da nešto drži uza se kao podsjetnik. Da dira nešto što je on dodirivao.

Irina, moraš se pozabaviti problemom u Helsinkiju.

Moj sin je bolestan. Sada mi nije zgodno.

Još se sjećala Isabelinog reskog smijeha.

Djeca su stalno bolesna.

Ne, nije samo to. Doktor kaže...

Ne dosađuj mi detaljima. Obavi svoj posao. Karte te čekaju na aerodromu.

Bila ga je poljubila, poljubila njegove zlaćane uvojke. Bila mu je šapnula da je neće biti samo dva dana. Anna, njezina susjeda koja ga je čuvala, koju je obožavao, Anna će biti uz njega. Irina će mu donijeti što god želi.

Majmuna, rekao je, i ona se nasmijala.

Morala je ići na tajni zadatak. Bez komunikacije, bez telefona, bez ičega. Zato nije dobila sve Annine izbezumljenije poruke. Nije primila doktorov poziv. Sletjela je u Moskvu dva dana poslije i doznala da je njezin devetogodišnji sin mrtav. Držala je plišanoga majmuna sa smiješkom očekivanja na licu, kad joj je uplakana Anna rekla vijest.

Sad je Irina ustala. Jedanput ju je Isabel natjerala da učini nešto zbog čega je žalila svakim svojim svjesnim dahom. To se neće ponoviti.

13

Slasni mirisi fine hrane koja se kuhala dočekali su Amy kad je umorno otvorila vrata Shepove kuće. Trebalo joj je više od jednoga sata da se vrati. Dovoljno vremena da probavi to što se dogodilo. No njezin strah i dalje nije nestajao. Još joj je bio u želucu, hladna, tvrda kugla.

Kad je zatvorila vrata, počela se tresti. Sad kad je bila na sigurnome, istinski je doživjela užas toga što se dogodilo. Što da je Hamilton nije spasio? Vidjela se kako pada u more, vidjela je morske pse kako kruže sa svojim mrtvim crnim očima...

Bilo joj je tako hladno. Nije mogla zakoračiti ni koraka, koliko se tresla.

U kuhinji je Nellie kuhala s bandanom žarkih boja omotanom oko kose. Nešto je miješala u tavi, a Shep je vani pazio na roštilj. Dan je sam igrao stolni nogomet, trčeći s jednoga kraja stola na drugi.

Nellie digne pogled. Njezin je smiješak dobrodošlice izbljedio kad je vidjela kako Amy izgleda.

Ispustila je drvenu kuhaču, poprskavši štednjak umakom od rajčica. Amy je vidjela kako se razilazi kao krv u vodi. Preplavila ju je vrtoglavica, u ušima joj je zujalo. Prostorija se počela vrtjeti...

Nellie ju je ulovila kad su joj koljena popustila.

"Dane, donesi pokrivač!" Nellien je glas bio odmjeren, ali odjeknuo je otvorenim prostorom. Napola je odnijela Amy do kauča.

Dan je uspio naći jedino kožnu jaknu. Donio ju je i Amy se zahvalno umotala u nju.

"Što je bilo?" upita Dan, a njegovo je malo lice izgledalo zgrčeno. Prestrašila ga je.

"Nisu mi naudili. Mislim, da su me bacili u okrvavljeno more puno ribe, s morskim psima, tko zna? Ali Hamilton se spustio paraglajderom, zato—"

"Što?" Nellie je viknula u isti čas kad je Dan dreknuo: "Morski psi?"

Amy je na brzinu prepričala kako ju je Irina provela tunelom i upozorila na Isabel, ali ipak je završila na gliseru. Objasnila je kako im je Isabel ponudila zaštitu Luciana i što se dogodilo kad je odbila. Dok je opisivala kako je Isabel smireno bacala riblje dijelove u more,

Nellie je probljedjela. Ali dogodilo se nešto čudno; dok je Amy pričala priču, prestala se tresti, i njezin je strah nestao.

Ispricala im je sve, uključujući i trag, ružmarin, za koji joj je Irina rekla. Ali nije im rekla najvažniju stvar. Da su joj i Ian i Irina i Isabel rekli kako su Hope i Arthur ubijeni. I da je Isabel optužila Madrigale i Irinu za taj zločin.

"Oh, čovječe", reče Dan, bacajući se na jastuke. "Propustio sam to! Da sam bio ondje,

Isabel Kobra ne bi imala šanse. Mi bismo nju gurnuli u more. Ili bih uzeo ribički flaks i vezao je. Ili smo mogli lana upotrijebiti kao ovna i gurnuti je!"

"Dan", ukori ga Nellie. "To nije igra."

Trideset devet tragova za tvoga je brata igra, da?

Dan skoči u zrak i počne glumiti da paraglajderom leti iznad morskih pasa koji škljocaju čeljustima. Amy je donijela jednu odluku dok ga je gledala. Ne može mu reći za njihove roditelje. Njezin brat nosi u sebi skrivenu osjetljivost, koju prikriva šalama. Zato što je tako mlad izgubio roditelje - prije nego što je uopće mogao steći uspomene o njima. Morat će sama to pokušavati otkriti. Bar neko vrijeme.

Amy je dirnula svoj vrat, načas zaboravivši da nema Graceine ogrlice. Zbog toga što je nema, osjećala se usamljenije nego ikad. Taj osjećaj u njoj - da se nečega mora sjetiti - bio je snažan i strašan. I to će morati skrivati od Dana.

Ne voli da se ponašam kao starija sestra. Ali ja to jesam.

Nellie je potapša po koljenu. "Hrana. To trebaš." Ustane i vrati se u kuhinju.

Amy je još čvršće stisnula jaknu oko sebe. Osjetila je kako se podstava dere i tiho je zajaukala. Jedino majčino što ima, a to je poderala! Prstima je prelazila duž podstave, tražeći poderano mjesto, i čula je kako nešto šuška. Sjela je uspravno i pogledala bolje. Jakna je već bila poderana duž šava i onda zakrpana. Posegnula je u poderano mjesto i izvadila lomljivi komad papira s crtama - nešto istrgnuto iz bilježnice.

"Što je to?" upita Dan, približavajući se.

"Stari list papira iz bilježnice, skriven u podstavi." Dok joj je srce snažno lupalo, Amy je naglas pročitala riječi.

28. lipnja 1937.

Svako uporište u koje sam ušla sad se čini uzdrmanim. Rat je na obzorju, ništa se ne čini jednostavnim ni sigurnim, od Natala do Karachija. Boje nas se; to je dobro.

Otišli smo iz Bandunga i odletjeli u Darwin. Ovdje smo poslali natrag padobrane da olakšamo teret, tako da pridodajem i ovu jaknu. GP dobio je uputu da je dalje preda tebi. Sutra idemo u Lae. Zatim preko Pacifika do Howlanda.

Žao mi je što moram izvijestiti da nisam uspjela naći našeg ubojicu H-a, ili bilo kakav pravi trag o njegovoj lokaciji. Uspjela sam iz Bandunga doći u Bataviju i naći našu vezu. Rekao mi je za "bijelca s ožiljkom", za kojega domaći vjeruju da je pobjegao s planine. Njegovo je tijelo bilo netaknuto, ali ne i njegov um. Ono što je pretrpio, bilo je dovoljno užasno da ga slomi.

Ovdje u Darwinu ništa nismo doznali od čovjeka koji nam je trebao dati informacije. Uskoro je postalo jasno da je gospodin - tu riječ upotrebljavam samo uvjetno, zato što je bio pravi šarlatan - samo htio još novca. Nudio je samo zagonetke. Čak se usudio pokušati mi prodati prsten - to će vam donijeti sreću, rekao je, tako da sam ga kupila s nadom da ću doći do informacija. Ali nisam. Kad sam opet pitala poznaje li H-a, rekao je da su obojica u rupi, ali da se ne brinem. Onda se zahihotao i to je bilo sve. Očito je uživao u tome što mi nije dao nikakve informacije... a natjerao me da ih platim.

Idem se otisnuti u plavetnilo. Nema više uporišta u koja trebam prodrijeti. Samo nebo.

AE

"Ne shvaćam" reče Dan. "Što misliš tko je AE? Neki tip, Australac, koji je letio avionom?"

"Nije tip", reče Amy, a uzbuđenje je nicalo u njoj.

Skočila je i otrčala do Shepovih polica s knjigama. Naravno, već je pregledala njegovu knjižnicu. Shep je imao cijele police posvećene povijesti avijacije. Nije joj dugo trebalo da nade ono što je tražila. Tresnula je knjigu na stolić, dasku za daskanje.

Dan pohrli prema njoj. "Amelia Earhart?"

"Mora biti ona!" reče Amy. "Njezin je posljednji let bio negdje u to doba." Jedna od Amynih junakinja iz djetinjstva bila je Amelia Earhart. Kad je imala osam godina, Grace joj je dala pilotkinjinu

biografiju. "Bila je fantastična. Prva žena koja je sama preletjela Atlantik. Nadmašila je rekord brzine i visine. Ništa je nije moglo zaustaviti."

Otvorila je indeks i potražila "posljednji let." Onda je okrenula tu stranicu i pro čitala plan puta. "Gledaj", reče, pokazujući stranicu. "Bila je u Darwinu u Australiji 28. lipnja 1937. Htjela je postati prva žena koja je okružila svijet, i to po najduljoj ruti. A Dan, pogledaj ostale lokacije na kojima se zaustavila!" Stavila je papir s planom puta njihovih roditelja kraj Amelijina puta. Njezini su roditelji bili u većini većih mjesta.

"Podudaraju se", reče Dan. "Ali zašto bi mama i tata išli putem kojim je Amelia Earhart išla trilijun godina prije?"

"Šezdesetak godina prije", ispravi ga Amy. Lupnula je papir. "Isabel mi je rekla nešto o lucianskom uporištu u Karachiju. Sigurno su i svi ti drugi gradovi uporišta za druge loze."

"Pa što je bilo nakon što je otišla iz Darwina?"

„Odletjela je u Lae u Novoj Gvineji po još goriva. Zatim je otišla na otok Howland - koji je samo točkica usred Pacifika - ali nije stigla do njega. Nikad nisu našli njezin avion. Kružile su svakakve glasine da je preživjela, ali zapravo svi vjeruju da ona i njezin navigator nisu mogli naći otok i da su ostali bez goriva. Ali *prije* nego što se to dogodilo, čini se da je imala tajni cilj. Shvaćaš li što to znači? Ona je bila Cahill!"

"Tko je onda GP?" upita Dan.

Amy je pretraživala knjigu. "Sigurno George Putnam, njezin muž. Poslali su padobrane natrag, jer bi bili neupotrebljivi iznad vode. Ali onaj komu je povjerila da pošalje jaknu, nije to učinio. I tada je sigurno bila vrijedna kao suvenir. Sigurno je jednostavno ostala u Darwinu. Mama je valjda imala neku informaciju o tome gdje je..."

"*Naš ubojica H*", pročitao je Dan. "Misliš li da to može biti Tropavi Bob? Možda komično upotrebljava riječ *ubojica*, zato što je Marka Twaina udario štapom. Kaže da ima ožiljke, kao na slici."

"Mora biti on!" reče Amy. "Cahilli ga dugo traže, čini se. Pitam se zašto." Ponovno je pročitala pismo. "Baš me zanima gdje je Bandung."

Shep ju je čuo iz kuhinje, gdje je prebacivao pečenu ribu s roštilja na pladanj. "Na otoku Javi, nedaleko od Jakarte", rekao je.

"Indonezija."

"Onamo je Earhartica otišla prije nego što je odletjela u Darwin", reče Amy.

"*Boje nas se*", čitao je Dan. "Tko su to *oni*?" Amy je dignula pogled prema Danu. "Koga se svaka loza boji?"

"Madrigala", reče Dan.

"Isabel je rekla da bi Madrigali mogli biti odmetnuti Cahilli - otišli su iz svojih loza i osnovali novu skupinu. Oni su neka vrsta tajnoga društva. To bi objasnilo zašto nitko zapravo ne zna tko su oni... Jednostavno ih se boje." Amy se namršti. "Ali Amelia Earhart nije mogla biti Madrigal. Jednostavno nije. Ona je bila junakinja. Istraživačica. I ne samo to, nije bila... podla ili zla. Ne mogu vjerovati da bi izdala svoju lozu samo zato da dođe do moći." *Ili da može pripadati skupini koja će jednoga dana ubiti naše roditelje... ako je taj dio priče uopće istinit.*

"Možda je jednostavno sve izvrsno prikrivala", reče Dan, mršteći se. "Dobro, imamo Ameliju Earhart, uporišta loza i nekog ludog bezimenog tipa - možda je H., možda je Bob, ali svakako mu fali koja daska u glavi", sumirao je Dan. "Ja *i dalje* ne znam što radimo u Australiji. I što su naši roditelji ovdje radili? I zašto su došli u Sydney? Amelia Earhart nije."

"Pa, vjerojatno su doletjeli ovamo da se mogu naći sa Shepom da ih poveze svojim avionom. Tako su bile manje šanse da će ih pratiti."

Amy se okrenula prema Shepu i glasno upitala, "Shep, zašto su naši roditelji išli u Adelaide? Znaš li?"

"Znam", reče Shep. "Trebali smo uzeti gorivo prije Darwina. Imali smo nekoliko mogućnosti, oni su izabrali Adelaide."

Stavio je pladanj s ribom na kuhinjski stol. "Ne želim biti radoznao", reče, "ali čini mi se da ne znam baš cijelu priču. Zasad su nas danas napali veoma krupni američki daskaši, Amy nije bilo satima, onda se pojavila izgledajući kao podgrijana smrt, a sad vam se, čini se, Amelia Earhart obraća iz svog vodenog groba. Biste li mi rekli što se događa? Budući da sa mnom letite preko pola Australije i slučajno sam vam rođak, mislim da imam pravo znati."

"Apsolutno", reče Dan. "Ovako, mi smo u bandi majstorskih lopova koji su provalili u Američku kovnicu novca i ukrali milijardu dolara u zlatu. Amy i ja dovoljno smo maleni da se zavučemo u otvore za

klimatizaciju. Pobjegli smo sa zlatom i zato nas love. Ali ne znaju da radimo izravno za predsjednika."

"A Amelia Earhart..."

"... bila je na tajnom zadatku pronalaženja skrovišta za svjetsko zlato, u strogo povjerljivoj tajnoj podvodnoj utvrdi. I nju tražimo."

Shep kimne. "Dobro. Drago mi je da smo to raščistili. A sad je vrijeme za jelo."

* * *

Amy nije mogla spavati. Kad god bi zatvorila oči, vidjela je Irinin žestoki pogled, plav poput plamena u tami.

Misliš da vas je majka ostavila same i otrčala natrag u goruću kuću samo radi muža?

Sjeti se te večeri, Amy. Misli na tu večer. Bila si ondje. Bila si dovoljno stara da vidiš.

Zbog sve te zbunjenosti, sve te napetosti u prsima, osjećala se kao da ne može disati. Zašto se tako boji? Zašto joj se Isabel činila tako poznatom i zašto ju je to ispunjavalo užasom?

Nellie je drijemala kraj nje, a Dan je bio tek gruda, umotana u pokrivač na kauču kraj prozora. Amy se išuljala iz kreveta. Kožnata jakna ležala je na naslonjaču blizu Dana, pa ju je obukla i omotala oko sebe. Uzbudljivu pomisao da je pripadala Ameliji Earhart zamijenila je jednostavna potreba da dodiruje nešto što je dodirivala njezina majka. Obraz je položila na ovratnik.

"Fale mi." Danov je glas bio pospan. "Kako ti mogu faliti ljudi kojih se ne sjećaš?"

"I meni fale", tiho reče Amy. "Tako je čudno biti ovdje. Zato što su i oni bili ovdje."

"Da. Kao da bi mogli svaki čas ući na vrata. Ne znam zašto mi se tako čini."

Amy shvati da se i ona tako osjeća. Ovdje se osjećala bliže roditeljima. Bliže nego što se već dugo osjećala. A bili su pola svijeta udaljeni od svega poznatoga.

Dan zijevne. "Ostavili su nas na cijeli mjesec."

Njegov je glas bio omamljen i vidjela je da će uskoro zaspati. "To je puno vremena za odvajanje od djece."

"Sigurno je bilo super važno", šapnu Amy.

"Drago mi je da su tražili tragove, baš kao mi", reče Dan. Opet je zijevnuo. "Ne bi li bilo super kad bi poslije ovoga... Shep možda mogao biti naš tata?"

Mogli bismo živjeti s njim..."

"Dan, ne znam. Nije baš tip za tatu."

„Ljudi ne znaju da su tip za tatu dok ne postanu tata. A, možeš li zamisliti povratak Krvožednoj Beatrice?" Amy nije mogla. Nije uopće mogla zamisliti kako će izgledati kraj svega ovoga. Ali čim je Dan to rekao, shvatila je da ima pravo. *Ne može* zamisliti povratak teti Beatrice. *Ne može* zamisliti povratak u školu, ili u Boston.

Onamo više nisu pripadali. Nikamo nisu pripadali.

Uskoro je Danovo disanje bilo duboko i jednolično. Amy se vratila na kauč na razvlačenje, koji je dijelila s Nellie. Zavukla se natrag pod pokrivač i zaspala, stišćući majčinu jaknu oko sebe.

* * *

Sanjala je. Ruka njezine majke stišće njezinu. Vatra pucketa u kaminu. Onda vatra divlja... pepeo poput snijega pada na travnjak. *"Izvedi djecu!"*

Naglo se probudila. Još je bio mrak. Čula je kako Nellie tiho diše kraj nje.

I onda joj je uspomena osvijetlila mozak i sjene su nestale.

Nije bila zaspala poslije kupanja. Bila je upalila svoju malu zelenu staklenu svjetiljku i izabrala knjigu. Katkad se uspavljivala čitanjem. Bila je to tajna koju je skrivala od roditelja. Grace je znala. Grace joj je to uvijek dopuštala.

Čula je zvuk dolaska posjetitelja. Čula je mrmor glasova. Onda su odjednom glasovi postali glasniji. Ustala je i slušala. Bila je odjevena u spavaćicu, onu s koalama, koju joj je majka donijela s dugačkoga putovanja. Glasovi njezinih roditelja zvučali su drukčije. U njihovim je glasovima bilo nešto kruto, nešto što se ljeskalo i zveketalo kao kovanice.

Odšuljala se niza stube, a zatim niz hodnik u očevu radnu sobu. Nije vidjela roditelje. Neznanci su ih okruživali. Svjetla su bila prigušena, ali na ognjištu je plamsala vatra.

Čula je bujicu riječi, i Amy je zatvorila oči, pokušavajući se sjetiti. *Upadi u uporišta... Kamo ste išli...*

I očev glas: Ne tiče vas se kamo mi putujemo. Smirimo se svi. Želimo samo ono što je naše. Kamo ste išli... Recite nam ili... Ili što? Stojiš u mome domu i usudiš mi se prijetiti?

Glas njezine majke bio je krut i hladan. Prestrašio je Amy. Uletjela je kroz krug ljudi. "Mamice!"

Ali prije nego što ju je majka mogla podignuti, netko drugi je to učinio. Netko tko je mirisao na parfem i šminku. Preljepa žena s velikim očima boje meda. Amy je u mislima vidjela u njima odsjaj svjetlucanja vatre.

"A tko je to? Kakva lijepa spavaćica! Takvi veseli medvjedići. "

"Koale", ispravi je Amy, zato što je ponosna što zna tu riječ.

Ženini se prsti stisnu, samo malo. Pogleda iznad Amyne glave i nasmiješi se mami i tati.

"Jesu li ti to mama i tata donijeli sputa?"

Žena je drži prečvrsto. Amy se počinje meškoljiti, ali stisak ne popušta.

A njezina majka izgleda tako prestrašeno...

Amy je uspravno sjela u krevetu. Istina je donijela nalet užasa.

Činjenice su je izudarale kao šake.

Žena koja ju je držala bila je Isabel Kabra. Tko je još bio ondje? Naprezala se da se sjeti. Mnoštvo ljudi, tada njoj nepoznatih. Previše se stidjela da ih pogleda u lice. Znali su da su se njezini roditelji vratili s puta, ali nisu bili sigurni kamo su bili otišli. Iz nekoga su razloga morali znati. Njihovi su im roditelji tajili odredište... dok sedmogodišnja djevojčica nije dotrčala dolje u spavaćici i rekla riječ *koale*.

I onda su neprijatelji njihovih roditelja dobili odgovor.

Ona ih je izdala.

14

"Ustajte, frendovi", veselo je zazvao Shep. "Skuhat ću kavu i napraviti malo doručkovca i onda idemo na uzletišta. Jesu li svi dobro spavali?"

Vani je još bio mrak. Shep je upalio svjetlo. "*Mmmfff*", reče Nellie, s glavom u jastuku. "Super", reče Dan, sjedajući u gvalji pokrivača. Kad je Nellie stavila jastuk na glavu, a Shep počeo kuhati kavu, Amy je ukočeno ustala i otišla u kupaonicu. Polila se hladnom vodom po licu i pogledala se u zrcalo.

Svi su došli doznati gdje su bili njezini roditelji. To je bilo ključno. Kad su to otkrili, nešto su doznali. Nešto zbog čega je jedan od njih podmetnuo požar.

Ona je kriva.

Sjetila se rumenila pobjede na Isabelinim obrazima dok ju je držala. Kako ju je držala iako se meškoljila... to je bila prijetnja.

Isabel je govorila *mogu nauditi vašoj djeci*.

Amy je zatvorila oči, prisjećajući se naleta straha i bijesa na majčinu licu. Držala se za umivaonik i nagnula naprijed, dok su riječi tutnjile u njoj...

Ja sam kriva ja sam kriva ja sam kriva.

Dan zalupa na vrata. "Jesi li zaspala unutra?"

Amy otvori vrata i ode do kauča. Mehanički, počela se pakirati.

Nellie ju je zabrinuto pogledavala, ali Amy bi se uvijek okrenula od nje. Nije mogla razgovarati o tome. Da nešto kaže, potpuno bi se slomila. Plakala bi i plakala i nikad ne bi prestala.

Ja sam kriva što su moji roditelji mrtvi.

Istraživanje. To je uvijek pomagalo. Ako uspije razmišljati o problemu, moći će zaboraviti ono čega se ne želi sjećati.

Dok je Shep pekao palačinke, Amy je otvorila Danov laptop i tražila bilo što u vezi s Amelijom Earhart i Darwinom u Australiji. Amy je otvarala fotografije i našla jednu snimljenu na aerodromu u Darwinu.

Amelia se stubama uspinjala u zgradu, držeći jaknu i bilježnicu. Možda je to baš ona bilježnica u kojoj je napisala ono pismo! Amy je pogledala bolje. Na Amelijinom malom prstu vidio se prsten s bijelim kamenom.

Vratila se na fotografiju Amelije u Bandungu. Nema prstena. Sigurno je to prsten koji je opisala, koji joj je prodao onaj čudni čovjek.

Pokušala je povećati sliku, ali samo je postala mutna. Dan je prišao i zavirio u ekran.

"Što radiš?"

"Nisam sigurna", prizna Amy. "Vidiš li prsten na Amelijinom prstu? To je valjda onaj koji je kupila u Darwinu. Pokušavam ga vidjeti izbliza. Pitam se zašto joj je taj čovjek pokušao prodati prsten."

"Pa, bome nije bio amajlija za sreću", reče Dan. Oponašao je zvuk aviona koji se spiralno spušta i pada. Amy se lecnula.

"Izgleda kao bijeli kamen", rekla je. "Vjerojatno opal", reče Nellie bacivši kratak pogled na ekran. Bila je na putu u kupaonicu.

"Najvjerojatnije", složio se Shep. "Australija ima više od devedeset posto opala na svijetu. Čak i tada postojala je prilično razvijena rudarska industrija, rekao bih."

"Rekao je da su u rupi, ali da se ne brine", citirala je Amy.

Shep se naceri. "U rupi? Zvuči kao Coober Pedy. To znači *bijelac u rupi* na aboridžinskom jeziku."

"Koji Coober?"

"Ime grada, zlato", reče Shep. "Većina zgrada je pod zemljom zato što je tako jezivo vruće. Čak i za Australiju. I to je vodeći grad na svijetu po vađenju opala."

"Gdje je?" upita Dan.

"Oh, malo sjevernije od Adelaidea. Oko devet sati vožnje odavde."

To nije zvučalo *malo*, ali možda za Australiju jest. Amy je osjećala sve veće uzbuđenje. Približavaju se nečemu, osjećala je to. Znala je da to i Dan osjeća.

"Kako su dugo naši roditelji bili u Adelaideu?" upita Dan.

"Da vidimo... Pokupio sam neke turiste u Perthu i prebacio ih u Alice Springs i Uluru... ili Shark Bay i Ningaloo... ne sjećam se, ali mislim da me nije bilo tri ili četiri dana. Onda sam se spustio u Adelaide po Hope i Arthura da ih odvezem u Darwin."

Amy i Dan se pogledaju. Nisu morali naglas reći. Znali su. Njihovi su roditelji otišli u Coober Pedy. Odvezli su se iz Adelaidea. Nisu htjeli upletati Shepa više nego što su morali. To ga je moglo ugroziti. Amy i Dan kimnu jedno drugomu.

Shep uperi lopaticu prema Amy, a zatim prema Danu. "Kako ste to sad izveli? Upravo ste razgovarali bez riječi!"

Opet su se pogledali. *Nije da mu ne vjerujemo. Ali naši su roditelji imali pravo - što manje zna, to bolje za njega.*

"Opet! Što si govorite?" Shep je stavio ruke na bokove. "Čekajte malo. Samo čas. Hoćete da vas avionom odvezem u Coober Pedy, zar ne?"

Dan se nevino nasmiješi. "Palačinke ti gore", rekao je.

* * *

Poslije doručka lagano zagorjelih palačinki ukrcali su opremu u Shepov džip i krenuli prema uzletištu. Sunce se uzdizalo dok su izlazili iz predgrađa Sydneya i krenuli manjom cestom, koja se vijugavo uspinjala u brda. Shep je na kraju stao pred žicanim vratima i utipkao šifru. Vrata su se otvorila i ututnjali su unutra.

"Čestitam", reče Shep. "Upravo ste prošli kroz aerodromsko osiguranje."

Parkirao je auto i pokazao jedan avion.

"Um, izgleda nekako... malo?" izjavi Amy.

"Malo? U tu dušicu stane četrnaestero ljudi", reče Shep.

"Ti si dobar pilot", reče Nellie. "Zar ne?"

Shep slegne ramenima. "Osim kad moram prisilno sletjeti." Hihoćući se, krene prema uredu.

"Smiješan vam je taj rođak", reče Nellie zijevajući.

"Dođite, idemo pogledati avion", reče Dan.

Kružili su oko njega i Nellie se popela u kokpit. Dan ju je slijedio. Amy je stajala vani, pokušavajući zamisliti da su visoko u zraku. Letjela je brzim helikopterom noću i to je bilo strašno; dignuo ju je u zrak paraglajder, ali nekako se više bojala ovog malog aviona. Možda zato što je imala vremena razmišljati koliko se čini malen i koliko je široko nebo u Australiji.

Kad je Shep izašao iz ureda i polagano krenuo prema njima, to je samo povećalo njezin strah. Ne bi li pilot trebao biti u uniformi? To je samo Shep, u svojim kaki hlačicama i s mrljom od sirupa na majici kratkih rukava.

"Ovaj, jesmo li s-s-sigurni u tome?" upita, ulazeći u avion.

"Šališ se?" reče Dan, poskakujući na sjedalu.

Nellie je zurila kroz prozor kokpita. Nije odgovarala.

"Nellie?"

Amy je pratila njezin pogled. Vidjela je stup prašine kako se uzdiže ravno iza šipražja.

Shep se popeo u avion, i on je odmah izgledao još manji.

"To je prašinski vrag!" viknu Dan, pokazujući na stup prašine.

"Tko?" upita Amy.

"Jedna vrsta bezopasnog tornada", reče Shep, uklizavajući u pilotsko sjedalo. "I to nije to. Toga ovdje nema. Mislim da je samo kamion koji brzo vozi po zemljanoj cesti. Vežite se. Imamo dozvolu za polijetanje." Stavio je slušalice na glavu.

Dan je izgledao razočarano dok je vezao pojas. Nellie se vezala, i dalje zureći van u prašinu. "Nije kamion", reče. "Hummer je. Možemo li krenuti?" upita iznenada nestrpljivoga glasa.

"Moram obaviti provjeru prije polijetanja", ljubazno reče Shep. U tome je času jureći Hummer probio metalna vrata. Shep ga nije čuo od buke motora koji se zagrijavao.

"Možeš li brže?" upita Amy. Shep je nije čuo, ali iz kokpita je pokazao palce gore.

Isabel Kabra bila je za volanom Hummera. Zaustavila se uza škripu kočnica. Amy je vidjela njezinu glavu kako se okreće, djelomično stisnutih očiju u žarkoj sunčevoj svjetlosti, pokušavajući vidjeti što je u kokpitima aviona.

Propeler Shepova aviona polako se počeo vrtjeti.

"Evo, krećemo", reče Shep. Avion se počeo okretati prema pisti.

Isabelina glava naglo se okrenula unatrag. Imala je velike crne sunčane naočale, ali Amy se gotovo učinilo da vidi sjaj njezinih očiju.

Avion je taksirao prema pisti.

Amy, Dan i Nellie gledali su kako Isabel kreće Hummerom uza škripu guma. Na njihovo iznenađenje, Isabel je odjurila u suprotnome smjeru. Ali kad je Shep skrenuo na pistu, vidjeli su Isabel kako se zaustavlja u polju blizu piste.

"Što taj vražji auto radi ondje?" upita Shep.

"Turisti?" sugerirala je Nellie.

Shep je taksirao naprijed. Dobivali su na brzini. Amy se opustila u sjedalu. Isabelini su planovi pokvareni. Vjerojatno je bjesnila.

"Na-na-na-na", mrmljao je Dan.

Dok su ubrzavali, Isabel je naglo okrenula volan i poletjela na pistu.

"Ma što..." uzviknuo je Shep.

Turirala je motor Hummera. Amy je jasno vidjela prestrašena lica Natalie i Lana na stražnjem sjedalu. Natalie je vrištala široko otvorenih usta.

"Ne mogu se zaustaviti. Moram poletjeti!" vikao je Shep.

"Hajde!" vrisnu Nellie.

Avion se uzdigne, za samo nekoliko centimetara promašivši Hummer.

Posljednje što je Amy vidjela bilo je Isabelino lice. Potpuno smireno. Natalie je i dalje vrištala. Isabel je bila sposobna ugroziti život svoje djece da ih zaustavi.

Čim su dosegli željenu brzinu leta, Shep strgne slušalice. "Što je to bilo?" viknuo je. "Taj bezumni Hummer umalo nas je sve pobio! Jeste li vidjeli tko ga je vozio?"

"Jesi li vidjela, Amy?" upita Dan.

"Sunce mi je išlo u oči", reče Amy. "Nellie?"

"Ovo je bilo zbilja prestrašno", reče Nellie.

"Javit ću aerodromu da uhitite idiota", reče Shep. Vratio je slušalice na glavu i počeo brzo govoriti u njih.

Dan i Amy su se pogledali. Sigurno nitko neće uhititi Isabel Kabru. I, bila im je za petama.

15

Letjeli su duž obale, iznad modrozelenoga mora i ploha zlatnoga pijeska. Amy je počela padati glava i zaspala je. Nije ni čudo, mislio je Dan. Njegova je sestra u jednome danu imala posla i s morskim psima i s otrovnim iglama. To može iscrpiti čovjeka.

Poslije jednoga sata, čak ni prizor s razglednice nije mogao zadržati njegovu pozornost. Dan se umorio od gledanja kroz prozor u potrazi za klokanima. Nije mu bilo tako dosadno sve otkad ga je Amy tjerala da čuva njezine barbike kad je imao pet godina. Počeo se pitati o toj Zemlji Dolje Ispod. Ispod čega točno? Umalo da nije probudio Amy da je pita, ali zaključio je da to nije baš pametno.

Shepov se glas začuo preko zvučnika. "U ormariću ispod umivaonika ima grickalica."

"Čovječe! Sad govoriš mojim jezikom!" Ali Shep ga nije čuo. Dan je ustao i krenuo u potragu.

Kad se Amy probudila, letjeli su iznad crvenoga tla, golemoga i pustoga, a Dan je sklopio divno prijateljstvo s australskim grickalicama.

"Kako je dugo već tako?" upita Amy, zijevajući.

Dan je žvakao čips. "Cijelu vječnost. Ali vidi ovo." Dignuo je vrećicu čipsa. "Ovo je s okusom piletine! Nije li to genijalno? Jesi li gladna? Imam Tim Tams, Cheezels, Toobs i Burger Rings. Zamisli, grickalica s okusom *burgera*! Australci su naši *prijatelji*. I vidi, Violet Crumbles - najbolja čokoladica na svijetu!"

"Nemoj pokvariti tek, frend", doviknu Nellie na svom australskom naglasku. Sad je na sebi imala australski šešir koji joj je Dan kupio na aerodromu. "Možda ćemo nakratko stati u nekom ždrokeraju i bljuveraju."

"Ždrokeraj i bljuveraj!" Dan se nasmijao i poprskao čips. "Divota!"

"Može ždrokanje", reče Amy. "Bljuvanje, ne, hvala."

Shep se protegne i zijevne.

"Jesi li za odmor?" upita ga Nellie. "Mogu ja malo preuzeti." Kad ju je Shep upitno pogledao, rekla je, "Pilotiram od tinejdžerske dobi."

"To nije bilo tako davno. Nisam baš uvjeren."

Nellie se naceri. "Vjeruj mi. Imam pilotsku dozvolu. Petsto sati. Let po instrumentima. Noćni let."

Ona i Shep počeli su razgovarati o promjenama vjetra, potiscima i putničkom teretu. Dan se nagne k Amy.

"Jesi li znala da Nellie zna pilotirati?"

Amy odmahne glavom. "Očito još nije bilo prilike da se to spomene."

"S Nellie se svašta ne spomene. Dok ne dođe čas."

Sjena sumnje načas je prešla preko njih, ali odagnali su je.

Nellie je preuzela upravljanje. Shep ju je neko vrijeme promatrao, a zatim otišao natrag u kabinu razgovarati s njima. Naslonio se na pregradu i prekrižio ruke.

"Dobro, nešto je ovdje čudno", reče. "Poznajete li osobu u Hummeru? Zato što se ne čini da se slučajno tako pojavila."

Dan je izgledao nevino. "Ne?"

„Želite li mi nešto reći? O tome zašto ste zapravo u Australiji?"

"Dobro", reče Dan. "Rekao bih da je vrijeme da doznaš istinu."

Amy ga je pogledala kao da kaže *nema šanse*.

"U Massachusettsu smo Amy i ja jedne večeri provalili u školu. Ništa strašno, ha? Osim što je zamjenik našeg ravnatelja Mortimer C. Murchinson svemirac. Noću skida *lice* i pretvara se u trometarsko biće s osam ruku..."

"... koje igra za Boston Celticse", uz uzdah reče Shep. "Shvaćam." Njegov je pogled bio ispitivački dok je počivao na njima. Onda se okrene i krene natrag u kokpit. "Ako nam budu prilazili kakvi nevidljivi bombarderi, samo vikni, može?"

"Može, kapetane", reče Dan.

Nellie je jedan sat upravljala avionom, zatim je Shep preuzeo kad su prilazili Coober Pedyju.

"Gdje je?" upita Dan, izvijajući vrat. Kilometrima i kilometrima vidio je samo crvenu zemlju. Horizont je bio zakrivljen, kao da može vidjeti rub svijeta.

"Vidiš one piramide?" Shepov glas začuo se na zvučniku.

"Izgledaju kao mala brda soli", reče Dan Amy.

"To su hrpe šljake od vađenja opala", objasni Shep. "Preletjet ćemo polja opala. Jutros sam razgovarao s prijateljem Jeffom. On će doći po nas."

Avion se lagano spustio na pistu i kotrljao te zaustavio. Uzletište je bilo još manje od onoga kraj Sydneya. Sadržavalo je nekoliko zgrada

i malih aviona. Iskrkali su se i pogodio ih je nalet vrućine. Danovo je grlo bilo suho poput prašnjavih brda. Shep skoči dolje, izgledajući jednako svježije kao kad su krenuli.

"Je li uvijek ovako vruće?" upita Dan Shepa.

"Oh, danas je svježije. Samo oko trideset sedam. Malo ću se pozabaviti papirologijom i onda će valjda doći Jeff."

Shep je polako otišao do ureda i izašao je tek kad je zemljom optočen kamionet s pogonom na četiri kotača dotutnjao cestom do uzletišta. Visok, mršav muškarac u uobičajenim kaki hlačicama iskočio je iz njega.

"Dopustili su ti da sletiš u toj klimavoj kištri za naranče?" viknuo je na australskom naglasku.

"Idući ću put sletjeti tebi na glavu", odvrati Shep. "Dovoljno je velika."

Potapšali su jedan drugoga po ramenu. Shep se okrenuo prema njima.

"Ovo su moji rođaci koje dugo nisam vidio", reče. "Amy, Dan i njihova guvernanta Nellie Gomez. Ovo je Jeff Chandler, najbolji turistički vodič u Red Centreu."

"Shepovi su prijatelji moji prijatelji", reče Jeff. "Što vas dovodi u Coober Pedy? Malo žvakanja?"

"Sad smo jeli", pristojno reče Amy. Rukom je otjerala golemu crnu muhu. "Ali hvala."

Nasmijao se. "Ne, žvakanjem nazivamo traženje opala u hrpama šljake. Puno turista to voli. Nije baš vjerojatno da možeš naći vrijedan kamen, ali uvijek postoji šansa, zar ne?"

"Pa, moji rođe trebaju neke informacije", reče Shep. "O nekome tko je ovdje možda živio u tridesetima. Imao je lice s ožiljcima, a u Sydneyu je bio poznat kao zločinac Tropavi Bob. Nije govorio i možda je bio lud."

„Da vidimo. Ožiljci na licu, zločinac, drži se za sebe, lud ko letva", reče Jeff "Zvuči kao pola stanovništva ovdje." Nasmijao se kad su se Amy i Dan snuždili. "Bez brige. Znam s kim ću se posavjetovati. Ukrcajte se."

Posjedali su u kamionet i on je skrenuo na prašnjavu cestu i žestoko nagazio gas. Pokazao je polja opala. "Ako odete onamo, morate paziti što radite. Svake godine izgubimo nekoliko turista u

otvorenim rudarskim oknima. Hodaju unatrag da bi fotografirali i *vuuš*, nestanu dolje i odapnu. Moram vam reći da nas to jako živcira."

"Turiste sigurno živcira više", reče Dan.

"Nema drame, već su mrtvi." Jeff se provezao središtem mjesta, koje nije bilo preveliko. Izgledalo je kao filmski gradić s Divljeg zapada. Okolina je bila gola kao Mjesec. Ono malo ljudi na ulici nosili su šešire sa širokim obodom, a brojni muškarci imali su dugu kosu i brkove. Na svakome uglu pisalo je OPALI i PODZEMNI MOTEL. Vidjeli su čak i putokaz za podzemnu crkvu.

"Gdje su svi?" upita Nellie.

"U rudnicima ili u kućama u ovo doba", reče Jeff. "Što znači pod zemljom. Većina nas ovdje živi u ukopanim kućama. Tako nam danju nije vruće, a noću je toplo."

"Ajme", reče Dan. "Ovo je zbilja Zemlja Dolje Ispod."

"Nego što, frend! Stanovništvo dolazi i odlazi - sad ih je oko dvije tisuće. I imamo oko četrdeset pet raznih nacionalnosti, svi se žele obogatiti. Svi se prilično dobro slažemo, dok netko ne odluči nešto dići u zrak. Možda trebamo prestati prodavati dinamit u supermarketu, ha?" „

"Šali se, je li?" upita Nellie Shepa.

"Bojim se da ne."

Jeff je usporio po glavnoj ulici, ali je ubrzao na kraju mjesta. Tutnjao je zemljanom cestom sa svim prozorima otvorenima. Bar su muhe ostavili za sobom.

"Evo nas!" odjednom je povikao.

Bili su u pustome području. Okruživala su ih brda, i vidjeli su sad već poznate piramidalne oblike šljake.

"A to je... gdje?" upita Nellie.

"Kod Kangaroo Kena", reče Jeff, široko se smiješeći. "Ne vjerujte mu ni riječi, ali zna sve o Coober Pedyju." S tom sumnjivom najavom iskočio je iz auta i krenuo prema jednomu brdu. Sad su vidjeli šarena vrata ugrađena u padinu brda. Kad su se približili, vidjeli su da su vrata ukrašena bezbrojnim spljoštenim limenkama piva pribijenima na njih.

"Zanimljiv dekor", reče Nellie. "To još nije ništa", doda Shep.

"Mogu dobiti prijateljski popust za vas ako želite prenoćiti. Ken izdaje sobe." Jeff bez kucanja otvori vrata i ugura glavu unutra. "Kukuuu!" vikne. "Jesi doma? Jeff je, frend! Neki te ljudi žele upoznati!"

"Ne moraš se derati, uđite dok nisu ušle sve muhetine, vražji blesane!" zagrmio je prema njemu glas.

Jeff im namigne. "Ne dajte se smetati. Izvodi australsku predstavu za turiste. Malo je gluh, zato govorite glasno."

Ugurali su se unutra i Nellie je brzo zatvorila vrata. Bili su u malome hodniku. Slabo svjetlo dopiralo je kroz dva mala prozora blizu vrata. Po zidovima su bile pričvršćene stotine stvari - registarske pločice, naljepnice na svim jezicima, majice kratkih rukava, papirići od bombona, razglednice. Predmeta je bilo tako puno da su bili zbijeni jedni preko drugih i sačinjavali su neku vrstu suludih tapeta. Na mjestima gdje je zid ostao gol, ljudi su na črčkali potpise i poruke.

"Kuća je ukopana u dubinu brda, tako da smo sad pod zemljom", objašnjavao je Jeff dok su prolazili kuhinjom i blagovaonicom. Grubi zidovi zaobljeni su ih okruživali. Kao da su bili u špilji, osim što je ovdje bio štednjak, hladnjak, kuhinjski stol i sag na podu.

Za Jeffom su ušli dublje u kuću, gdje ih je poveo do dnevne sobe osvijetljene svjetiljkama. Očekivali su da će se naći u nekakvom bunkeru, ali umjesto toga su bili u običnoj sobi, sa smeđim kaučom, stolićem, policom s knjigama i televizorom. Čovjeku je trebalo neko vrijeme da shvati ono čudno - nije bilo prozora. Ali poslije paklene vrućine vani, unutra je bilo svježije i ugodno.

Starac je sjedio na kauču, čitajući novine. Bio je potamnio do boje oraha i potpuno ćelav. I on je imao kaki hlačice i majicu kratkih rukava na kojoj je pisalo NE PITAJ. Pogledao ih je preko naočala za čitanje. "Dan, kompići. Vidim da ste se uspjeli doklatariti, zato se uvalite i zapalit ću roštilj."

"Dosta spike, Kenny", reče Jeff. "Došli su doznati ponešto o povijesti Coober Pedyja, ne gledati tvoju australsku predstavu."

"Kažeš da je to tvoja ekipa?" upita čovjek hihoćući se. "Znao sam da ćeš postati baraba." Pljesnuo se po koljenu.

"Australska predstava", viknu Jeff. "Ma, nije važno. Ovi ljudi trebaju neke informacije." Počeo je glasnije govoriti. "Jesi li ikada čuo za tipa koji se zove Tropavi Bob?"

"Mislimo da je možda živio ovdje u tridesetima prošlog stoljeća", glasno reče Amy. "Možda je bio rudar, ali nismo sigurni. Nismo sigurni kako se zove, ali možda je Bob. Lice mu je s jedne strane bilo puno ožiljaka i nije govorio."

"Nastavite."

"Mislimo da je poznao nekoga ovdje... nekoga tko je prodao prsten Ameliji Earhart."

"Ti bokca", reče Ken. "Ja sam mislio da to samo stari Ron prodaje fore."

"Čuli ste tu priču?"

"Moj vlastiti tata mi ju je pričao! Prije rata je otišao u Darwin s malo opala i nakita. Ispričao mi je priču kako je Earhartica kupila prsten od njega. Tipično za tatu - ispričao bi ti neku opaku ribičku priču, a ti nisi mogao dokazati da se to nije dogodilo."

„E pa jest", reče Dan. "U to smo sigurni."

„Šteta što ga nema da mi to nabije pod nos." Starac se nasmije.

"A čovjek s ožiljcima?" upita Amy.

"Zvuči kao Čep", reče Ken. "Moj ga je tata tako zvao, zato što je imao sreće u čeprkanju."

Amy i Dan izgledali su zbunjeno.

"Isto što i žvakanje", objasni Jeff. "Traženje opala u hrpama pijeska koje iskopaju iz rudnika. Za to je bome potrebno poprilično strpljenje."

"Čep je više zarađivao čeprkajući nego kopajući u rudniku. Bio je čudan. Nije govorio, samo je zurio u daljinu. Nije baš bilo klokana na gornjem pašnjaku, to je sigurno."

"Je li itko osim nas ikada pitao za njega?" upita Dan. Nadao se da će doznati nešto o roditeljima.

"Ha?"

Dan je ponovio pitanje, ovaj put glasnije. "Nitko", reče Ken. "U Coober Pedyju ostao je malo tko, tko ga se sjeća, a mi držimo sve za sebe. A i Čep se nije družio u pivnici. Umro je prije nego što se Coober Pedy zapravo razvio."

Nellieno se lice promijenilo i Amy je znala da se pokušava ne nasmijati na pomisao kako se razvio prašnjavi Coober Pedy. Izgledala je kao da je upravo udahнула papar, a trudi se ne kihnuti.

"Jeste li ga upoznali?" upita Dan.

"Jedanput sam ga vidio. Nije volio posjete, bome nije. Ali kad je umirao, pozvao je tatu da mu dođe, i ja sam išao s njim. Tada sam bio tek momak. Ostavio je tati svoj rudnik. Nije nešto, nikad nismo nijedan kamen našli u njemu. Poslije toga se oputio u divljinu i nikad se nije vratio. Umro je ondje, sam, baš kao što je htio."

"Znaš li gdje je živio?"

"Nego što da znam! Živio je dolje u rudniku. Iskopao je prostoriju kraj njega. Tada su mnogi to činili. Prvi je osmislio ventilacijski sustav i postigao da ispravno radi."

Amy i Dan su se pogledali. *Ekat.*

"Možemo li ga vidjeti?"

"Naravno, na dnu hodnika je."

"Čekajte malo", reče Amy. "Želite reći da je Bob -mislim, Čep - ovdje živio?"

"Pa, ne baš *ovdje* ovdje", reče Ken, pokazujući po sobi. "Moj je tata iskopao još brda i napravio kuću. Čep je samo iskopao tunel i rudario u dubini brda. Sebi je iskopao sobu."

"Je li soba još ovdje?" upita Amy.

Kimnuo je. "Naravno. Samo smo podigli zid da zatvorimo rudnik. Ali Čepova soba još postoji. Shazzer ju je pretvorio u sobu za goste. Ona je bila moja treća žena."

"Četvrta, mislim", reče Jeff. "I moja mama, ako se sjećaš. Ti si jedno dvije godine bio moj poočim."

"Pa da!" nasmija se Ken. "Kako si, sinko? Naravno, pogledajte", rekao je Amy i Danu. "Prošlo je bar pedeset godina, tako da ne mislim da ćete išta naći. Ali slobodno pokušajte."

16

Nedugo poslije, Amy je čučala na petama. "Ken ima pravo. Ovdje nema ničega. Sve je to bilo previše davno."

Temeljito su pretražili jednostavno namještenu sobu, uključujući mali ormar. Ništa nije ostalo od doma koji je Tropavi Bob ondje stvorio.

"Mrzim slijepe ulice", promrmljao je Dan. "Bio sam uvjeren da imamo sreće."

Umorno su ustali i vratili se u suludo uređen hodnik. Amy se okrenula da posljednji put baci pogled i ukopala se. "Dan, gledaj!"

Usred starih razglednica iz svih krajeva svijeta, suludih crteža i trknutih načrčkanih poruka nalazio se blesav crtež.

"Mama je ovo nacrtala", bez daha reče Amy, pokazujući srce. "Znam. Nacrtano je ljubičastom i gledaj, oči su crvene, a smiješak je plav. Pekla nam je vafle u obliku srca s očima od jagoda i smiješkom od borovnica."

"Svima to mama radi", reče Dan.

"I kosu od uvojaka od tikvica? Vidi! Zeleno!"

Dan ju je bolno pogledao.

"Voljela sam namakati tikvice u sirup."

"HA", reče Dan.

"Dobro, znam da je to fuj, ali—"

"Ne, HA. Može značiti Hope i Arthur. Oni su *bili* ovdje!" Dan je zadržao od nagle jeze, kao da su duhovi njihovih roditelja sada ovdje pod zemljom s njima.

"Misliš li da su znali da ćemo doći?" šapnu Amy.

Dan odmahne glavom. "Sigurno nisu mislili da ćemo ikada ići u lov na tragove. Je li Grace znala za vafle i tikvice?"

Amy kimne. "Sigurno. I ona mi ih je pekla."

„Onda je to sigurno poruka za Grace", reče Dan. "Poručuju joj kamo da ide."

"Kamo?"

Dan pokaže posljednje dvije riječi. "Stari rudnik".

* * *

Bilo je kasno popodne, ali još je bilo opako vruće. Vrućina je treperila i odbijala se. Dan je morao stisnuti oči da bi vidio kartu koju im je Ken nacrtao. Stajali su na brdu iza Kenove kuće. Ili, Dan se u mislima ispravio, *na* Kenovoj kući.

"Ondje je staro rudno polje, vidite", bio je rekao Ken, "Zato pazite na okna - nisu sva označena. Stari ventilacijski otvor za Cepovu sobu još postoji - vidjet ćete ga kraj kruga od narančastih zastavica. Spustite se u prvo rudarsko okno iza zastavica. Zatim se vratite putem kojim ste i došli. Dok si rek'o keks, iako neki ne mogu lako reći keks, he!"

Stvari i Saladina ostavili su kod Kena, koji je imao sobe za njih. Jeff se morao vratiti na posao, čekao ga je autobus pun turista, ali Shep, Nellie, Amy i Dan oprezno su se kretali rudnim poljem. Vidjeli su narančaste zastavice upozorenja, sjajne na pozadini plavoga neba. "Eno ventilacijskog otvora", reče Shep, pokazujući. "Znači, iduće okno poslije njega."

"Nisam baš ovo imao na umu kad sam vas pristao dovesti ovamo", dodao je Shep, izbjegavajući rudarsko okno. "Malo razgledavanja, malo odmora, da. Ali spuštanje u stari rudnik, tako ne zamišljam rekreaciju."

"Ne moraš ići", reče Dan. "Možeš nas čekati u pivnici."

"Neću vas dolje pustiti same", reče Shep. "Nisam bio uz vas dosad, ali sada mogu biti." Široko se osmjehne. "Došao sam vas zaštititi od duha Amelije Earhart. Ili ravnatelja bez lica."

"Zamjenika ravnatelja", ispravi ga Dan.

"Evo nas", reče Nellie. Zaustavila se kod okna. Željezne ljestve vodile su ravno dolje, do dna koje nisu vidjeli.

"Pa, idemo", reče Shep. "Ako se ne vratimo za jedan sat, Jeff će nas potražiti. Osim ako ne zaboravi."

Shep je pažljivo održavao ravnotežu i počeo se spuštati. Dan je krenuo za njim. Prsti su mu se sklizali po metalu i jače ga je stisnuo, a srce mu je lupalo. Zašto uvijek završe pod zemljom? Špilje, tuneli podzemne, katakombe... Jesu li Cahilli vampiri? Mrze li sunce? Nellie se s lakoćom spustila, Amy je sišla posljednja. Dno je bilo daleko. Mrak ih je obavijao, ali odozgo je dopiralo dovoljno svjetla da su uspijevali nekako razaznavati prečke. Dan je naposljetku čuo Shepov glas. "Stigao sam. Duboko je malo više od deset metara, rekao bih." Svjetlo se upalilo.

Kad su mu stopala napokon dosegla dno, Dan ispusti uznemiren uzdah olakšanja. Nije da bi ikomu rekao kako se osjeća. Ali bilo mu je jezivo biti tako duboko u zemlji, u uskoj rupi.

Svi su u gradu bili kupili jake svjetiljke i Dan je upalio svoju. Svjetlo je obasjalo okno. Zaboravljena svjetiljka ležala je u uglu, prekrivena prašinom. I sami su zidovi izgledali kao da su ručno isklesani i oblikovani.

"Dobro. Ako idemo glavnim tunelom i skrenemo lijevo, trebali bismo naći Bobov rudnik", reče Shep.

Dan je osjetio kako mu se pluća počinju stiskati. Svakim su korakom dizali sve više prašine i osjećao je poznatu napetost u prsima. "Jesi li dobro?" šapnu Amy.

"Dobro sam", odgovorio je. Nikad nije rado priznavao da ima problema s disanjem.

Nellie mu doda inhalator u ruku i na brzinu udahne. Dobacio joj je zahvalni pogled. Tunel je postajao sve uži. Otprilike svaki metar došli bi do nove točke koju je obrađivao neki rudar. Dan je očekivao da će zidovi sjajiti u puno boja kao opali, ali bili su bez sjaja, kredasti, bež.

Tunel se još suzio, a zatim naglo skrenuo desno. Hrpa urušenog materijala ležala je ispred jednog otvora.

"Mislim da je to to", reče Shep. Kleknuo je i zavirio iza hrpe. Dan je pogledao preko njegova ramena. Unutar otvora je bila mala špiljasta prostorija. Pod je bio gladak i ravan. Stari zamrljani madrac na željeznom krevetnom okviru bio je gurnut u kut. "Valjda je živio u rudniku, kao i u onoj sobi u Kenovoj kući", reče Shep.

Amy i Dan prvi su se uspjeli unutra. Ondje je bilo malo svjetlije zbog ventilacijskog otvora kroz koji je iz kuta dopirala slaba svjetlost.

Amy se sagnula i dignula novine. Posvijetlila ih je svojom svjetiljkom. "Iz Adelaide su. Iz tisuću devedeset prve. To je sigurno to", reče. "Ken je rekao da je Čep odavde otišao početkom pedesetih. Ako je bio mladić kad je napao Marka Twaina, morao je imati blizu devedeset godina."

Shep je zakoračio unutra. "Jesi li ti to rekla da je napao *Marka Twaina*?" Dignuo je ruke. "Zaboravite. Nemojte mi reći."

Dan je baterijom prešao preko zida. "Amy, vidi ovo", reče. "Pisao je po svim zidovima." Isprva je mislio da je to uzorak, ali onda je shvatio da su to riječi *vatreni prsten*, napisane malim, stisnutim rukopisom.

Riječi nisu prestajale. Sitne, na mjestima izbljedjele, na drugim mjestima prekrivene prašinom, riječi su ispunjavale cijelu prostoriju, uvijek iznova, kao neke sulude tapete koje prekrivaju svaki centimetar špilje. Dan i Amy bljeskali su svjetiljkama uokolo.

"Što misliš koliko mu je trebalo?" upita Amy prigušenim glasom.

"Godine", reče Shep, gledajući oko sebe. "Čovjek bi morao biti prilično lud da to učini", reče uz tihi zvižduk.

"Vatreni prsten", reče Dan. "Što to znači?"

„Prsten s opalom?" upita Amy. "Oni su cijeli prošarani crvenim i žutim."

Shep je otišao do suprotnoga zida i pokucao po njemu. "Ovo nije čvrsto. Valjda je to zid koji dijeli s Kenovom kućom." Približio se i slučajno šutnuo staru alatnu kutiju obloženu prašinom. Zglobovima šake lupnuo je po zidu. "Da, to je samo pregrada. Smiješno..."

"Amy!" viknu Dan. "Našao sam nešto. Datum! Urezan je u stijenu."

1937 M

"I slovo M kraj njega!" uzviknu Amy.

"Možda to znači da je Amelia Earhart zbilja bila Madrigal", reče Dan. "Znao je da ga ona traži. To je bila godina kad su Madrigali došli."

"Nismo sigurni da je bila Madrigal", usprotivi se Amy. Nije mogla to prihvatiti za svoju junakinju iz djetinjstva. "Možda su je ovamo poslali da ga *zaštiti* od Madrigala."

"Naši su roditelji sigurno vidjeli ovo mjesto", reče Dan. "Ali kako su ušli? I izašli?"

"Možda su mama i tata odsjeli u toj sobi i preko noći se probili kroza zid", reče Amy. "I onda ga popravili."

"Mogli su ostaviti samo nekoliko čavala i čekić vani", reče Shep, "a zatim gurnuti alatnu kutiju kroz otvor. Kutija ne izgleda tako staro."

"On ih ne bi čuo", reče Dan. "Ken ne čuje i točka."

"Tata je bio prilično dobar u stolarstvu. I mama", reče Amy. "Svašta su obnovili u našoj staroj kući."

"Hej, možda smo mi Ekati!" šapnu Dan.

Približio se ventilacijskom otvoru i zagledao se u zid. "Ovdje je crtež i nekakav citat."

Djelomično skriveno u nizovima ponavljanih riječi vidjeli su:

"Biti izravan i iskren nije sigurno", reče Amy. "Pitam se zašto li je to napisao."

"Nije on", reče Nellie. "Shakespeare je. U *Otelu*. Glumila sam Desdemonu u četvrtom razredu. Predstavu smo stavili u budućnost i svi smo imali kostime od aluminijske folije. Bilo je ludo."

"Čekaj malo", reče Dan. Spustio se na koljena i počeo pretraživati zid.

"Što tražiš?" upita Amy.

"Čudno je što je napisao riječ *siguran* baš na tome mjestu. Možda je htio reći da je nešto tu na sigurnom."

Amy se spusti na pod s Danom. Rukama su prelazili preko zida u kutu.

"Našla sam spoj", uzbuđeno reče Amy. "Trebamo nekakvu polugu."

Nellie je kopala po alatnoj kutiji i izvadila dljetu. Amy je polako obrađivala spoj. Osjetila je kako kamen počinje popuštati. Odjednom joj je izletio u ruku.

Dan zaviri unutra. "Izrezbaren je otvor."

Zagurao je ruku unutra. "Nešto sam našao!" Prstima je obuhvatio nešto glatko i hladno. Izvukao je malu metalnu kutiju. Otvorio ju je. Unutra je bila kožnata kuverta s kožnatom uzicom omotanom oko nje.

Dan polako odmota uzicu. Otvorio je kuvertu. Bila je prazna. "NIJE FER!" proderao se.

Amy se razočarano spusti natrag. "Netko nas je pretekao!"

"Naši vlastiti roditelji!" Dan frustrirano baci kožnatu kuvertu u stranu.

"Čekaj." Amy digne kuvertu. Jedva je razabirala izbljedjela zlatna slova na njoj. "Monogram! RCH!"

Digne pogled prema Danu. "Amelia je tražila H, sjećaš se? To je valjda pravo ime Tropavoga Boba!"

"Ali kako možemo doznati tko je on?" upita Dan. "Ne znamo gdje se rodio ni odakle je došao..."

"I ovo je nešto za početak." Amy se uspravi. "Trebamo laptop."

Nellie iznenada stavi prst na usta. "Nešto čujem", šapnu. "Nešto iznad nas..."

Dan se približio ventilacijskom otvoru. Stao je ispod njega i pogledao gore. Čuo je zvuk glasova, ali nikoga nije vidio, samo

blijedi krug plavoga neba. "To je to", reče netko. Vidio je sjenu i hitro odskočio.

"Fuj", reče netko, visokim cviležom. "Ne stavljaš to blizu mene."

"Zvuči kao Natalie Kabra", šapne. "Okružena sam budalama", nestrpljivo reče ženski glas. "Dodaj mi staklenku."

„To je Isabel", šapnu Amy.

Odjednom je nešto palo kroz ventilacijski otvor. Bilo je crno i veličine tanjurića za salatu. Dan osjeti kako mu je okrnulo ruku. Pogledao je dolje i ugledao najvećeg, najdlakavijeg pauka kojega je ikad vidio. Počeo mu je puzati uz ruku prema licu. Vrisnuo je i leđima se nabio na zid. Bio je previše paraliziran da ga dotakne.

Shep priskoči k njemu. "Ne boj se", reče. Otro je pauka i on je otrčao po podu. "Nije otrovan."

"M-mislim da se trebamo odmaknuti od otvora", reče Amy.

Svi su je načas pogledali. Onda su brzo odskočili natrag kad je kiša pauka počela padati na pod. Uskoro su stajali na sagu uštrcanih dlakavih paučnjaka koji su migoljili svojim debelim paučjim nogama. Amy vrisne.

"Natrag!" naredi Shep. Progutao je slinu i pokazao dlakavoga pauka na tlu. "To je pauk dupljaš. Eno još jednoga..."

Dan je teško progutao. Još se tresao od susreta s paukom veličine tanjurića. "Najotrovniji pauk na svijetu?"

"Ne bojte se, nije agresivan", reče Shep. "Samo ga... nemojte... uznemiriti."

"Kako uznemiriš pauka?" zacvili Amy.

"Da se dogovorimo s njim?" uzdrmano upita Nellie.

"Dobro, ovo je dobra vijest." Shep je brzo pregledao pod. "Mislim da vidim samo dva."

"Misliš?" upita Nellie, odskakujući od jednog dlakavog primjerka.

Pauk dupljaš otrčao je pred izlaz. Ondje je malo stajao, dižući svoje dlakave noge i oprezno istražujući novu okolinu. Drugi je dupljaš hodao zidom, i oni su se odmaknuli od njega. ^

"Dobro", reče Shep, pregledavajući pauke dok je dupljaše držao na oku. "Čini se da su samo dva dupljaša, ali ima nekoliko australskih crnih udovica. Nisu smrtonosne, ali mogu gadno ugristi. Morat ćemo pobjeći odavde. Ali ne bojte se. Samo ćemo—"

Uz tihi tup, još je jedna životinja pala u prašinu. Zmija se uvijala i uzdizala glavu.

Čuli su kako Isabelin smijeh dopire kroz otvor. "Ju-huu!" rekla je. "Mislili smo da ste možda usamljeni dolje. Poslali smo vam ljubimce!"

Dan proguta slinu. "Molim te nemoj mi reći da je to ono što mislim da jest..."

"Taipan", zaprepašteno reče Shep. "Naj..."

"... otrovnija zmija na svijetu", dovrši Dan.

17

Zmija je vijugala po maloj prostoriji. Dan je mislio kako ne izgleda sretno zbog pada na pod s desetak metara visine.

"Bez panike. Samo je pustite na miru", šapatom reče Shep.

"Ni slučajno joj ne bih smetala", reče Nellie, odmičući se.

"U njezinom je otrovu neurotoksin koji može izazvati paralizu", reče Dan. "Ali sadržava i miotoksin. Što znači da može razgraditi mišićno tkivo..."

"Ne moramo znati detalje", reče Nellie. "Možemo li to skratiti na - nemojte da vas ugrize?"

Narančasto-smeđa zmija polako je napredovala prema izlazu u glavni tunel. Jezik joj je palucao unutra-van. Bila je dugačka valjda više od dva metra. Zadržali su dah kad je dignula glavu. Ali samo se sklopčala i umirila na podu rudnika. Morat će prijeći preko nje da bi izašli.

Shep ispruži ruku i dohvati čekić. "Jednom će se maknuti. Možemo čekati."

Dan osjeti poznato stiskanje u psima. Izdahne uza soptanje. Nakašlje se, a Amy ga zabrinuto pogleda. "Jesi li dobro?"

"Dobro". Jedva je uspio istisnuti riječ. "Dan! Tvoj inhalator!" Nellien je glas zvučao uznemireno. "U džepu ti je."

Posegne u džep. Ondje je bio zaguran omot od čokoladice, fora kamen koji je našao u Shepovu vrtu i komad žitne pločice koju je čuvao za poslije. Povuče i inhalator izleti, poleti u zrak i padne na pod rudnika. Otkotrlja se prema zmiji.

Svima kao da je stalo srce. Jedini je zvuk bio Danovo teško disanje.

Inhalator se prestao kotrljati tek nekoliko centimetara od taipana.

Danovo se soptanje pogoršalo i ruke mu polete prema psima.

"Ja ću ga uzeti", reče Nellie.

"Ne." Shepov je glas bio tih, ali pun autoriteta, i već se kretao. Držao je čekić dignut u položaj za udarac, za slučaj da zmija napadne. Shep je prilazio bliže. Zmijin je jezik palucao. Hitro je šutnuo inhalator natrag prema Nellie. Zatim je odskočio kad se zmija pomaknula. Odvijugala je još koji centimetar i stala. Amy je ustreptalo izdahнула.

Nellie cipelom šutne pauka s inhalatora. Hitro ga doda Danu.

Osjetio je kako mu se pluća otvaraju. Šušljivo disanje se smirilo. Ali u prsima je još osjećao napetost. I dalje se mučio. Napadaj je bio gadan. Zrak je bio pun prašine, a boravak u špilji punoj otrovnih životinja nije mu smirivao živce. Sagnuo se, a crne su mu točkice plivale pred očima. *Panika sve pogoršava*, rekao si je.

"Samo diši, lijepo, polako, Danko", reče Nellie. Okrenula se prema Shepu.

"Moramo izvući Dana odavde. Treba doktora."

Dan se bojao da neće imati zraka da kaže *dobro sam*.

Pauk se uspuže Amy na tenisicu. Amy vrisne i odskoči.

"Ne boj se, nije otrovan", reče joj je Shep. Dovikne Nellie. "Uzmi alatnu kutiju. Pazi da je sve u njoj."

Oprezno, Nellie podigne alatnu kutiju. Doda je Shepu.

"Ken će dobiti iznenadni posjet", reče Shep. "Samo moramo probušiti nova vrata. Drži se, Dan." Čekićem je udario po zidu. Komad je pao na pod.

"Dodaj mi čekić", reče Nellie. "Pomoći ću."

"Vas dvoje držite taipana i pauke na oku", reče Shep. "Ako krenu ovamo, recite mi." Udarao je po zidu i zid se raspadao u komade. Nellie je moćno zamahivala. U nekoliko minuta napravili su rupu u zidu, dovoljno veliku da prođu kroz nju. Dan je prošao prvi, a zatim su se jedan po jedan uspeli Kenu u ormar.

Dan je sjedio na podu trudeći se da dođe do daha.

"Treba doktora", zabrinuto reče Nellie.

"Zovi Jeffa i reci mu da je hitno", reče Shep. "I reci mu neka zove policiju."

* * *

Kad su došli do doktora, Danu je već bilo bolje. Pregledali su ga i upozorili da ne ide u rudnike opala. Dan se odmah složio.

"Ovo je prvi put da čujem kako službenom licu kažeš *da, gospodine* i to i misliš", uz širok osmijeh reče Nellie, dok su se vraćali u Kenov auto. Prebacila mu je ruku preko ramena i čak ga poljubila u vrh glave, ali Dan nije imao ništa protiv. "Nemoj me više tako plašiti, čovječe" reče ona. "Ili ćeš vidjeti svoje."

"Da", dodala je Amy. "Možda da neko vrijeme maknemo rudnike s dnevnog reda." Vedro je izgovorila te riječi, ali još je bila uzdrmana od toga što je vidjela brata tako blijedog i bolesnog.

Ken nije bio sretan kad je zavirio u gostinsku sobu i otkrio da je ostao bez zida u ormaru. Da ne spominjemo hrpu smrtonosnih životinja s druge strane. Uz pomoć nekih stručnjaka iz Coober Pedyja ulovili su zmiju i pauke i odnijeli ih. Policija je ispitivala, ali Dan i Amy nisu imali odgovore. Shep se nikako nije mogao prestati zabrinuto mrštiti. Na kraju su Jeff i Shep ponudili da će odvesti Kena u pivnicu da se smiri.

Bio je to dug dan. Ali Amy je jedva čekala da istraži inicijale koje su našli na kožnatoj kuverti. Poslije kratke večere uključila je Danov laptop.

"Dobro", rekla je, prstiju postavljenih na tipke. "Što tražimo? Ako upišem slova RCH, nećemo postići baš ništa."

"Mislim da trebamo pretpostaviti da C možda znači Cahill?" predloži Dan.

Amy kimne. "I ja sam to mislila. A ako ga možemo smjestiti u Sydney tisuću osamsto devedeset šeste, recimo da je bio barem u dvadesetima? Dakle, to znači da se rodio otprilike..."

"U tisuću osamsto sedamdesetima", reče Dan.

Amy je otvorila tražilicu. "Dobro. Počnimo od Roberta Cahilla plus nešto... za slučaj da mu je Bob bilo pravo ime. Pokušat ću... Robert Cahill i Sydney i tisuću osamsto devedesete." Amy je zastenjala kad se pojavio dugačak popis nađenih stranica. "Ništa ne obećava", promrmljala je.

"Pokušaj *Darwin*", predloži Dan. "To je manji grad."

"Osobito tada", složila se Amy.

Amy je upisala *Robert Cahill, tisuću osamsto devedesete i Darwin*. Pojavio se novi niz podataka. Pročitala je popis. "Ništa od ovoga, stalno mi nude Charlesa Darwina... čekaj malo..." Amy se odjednom uspravi. "To mora biti to! Znam njegovo ime! Zove se—"

18

"Robert Cahill Henderson", ponovila je Isabel u mobitel. "U redu."

Okrenula se razgovarati s ostalima na stražnjem sjedalu. Punom brzinom otišli su iz Coober Pedyja, ali bila se zaustavila kraj ceste da se javi na poziv koji je čekala.

"Već je bilo i vrijeme da netko učini nešto kako treba. Luciansko uporište upotrijebilo je matično računalo da analizira sve Ekatarine od tisuću osamsto četrdesete do tisuću devetstote. Računalo je našlo Cahilla i Coober Pedy. Čini se da i nijemi poremećeni maloumnici moraju upotrijebiti pravo ime za vlasništvo nad rudnikom. Robert Cahill Henderson čovjek je kojega tražimo."

"Kamo ćemo sada?" upita Natalie, zabacujući svoju dugu svilenu kosu preko ramena. "Nadam se na neko mjesto gdje je dobar šoping. Dubai?" upita s nadom.

"Jakarta", reče njezina majka. "Gdje je to?" upita Natalie, srušivši se natrag na sjedalo. "Ne zvuči glamurozno."

"Zašto plaćam tvoje školovanje?" upita Isabel. "Jakarta je na Javi. Henderson je tisuću osamsto osamdeset treće odande putovao u Sydney brodom *Lady Anne*." Isabel pogleda Irinu. "Što je tvoj problemski, drugarice? Brineš se za maloga Dana i Amy? Kao da imaju devet života. Preživjeli su. Malo straha će ih držati budnima."

Irina nije ništa rekla. Do nogu su joj bili prazna staklenka i kutija koju je Majstor dostavio Isabel. Isabel je zviždala dok ju je osobno nosila u privatni avion, koji je unajmila da ih odveze u Coober Pedy. Dogovorila je i da dovezu Hummer iz Adelaidea.

Irina nije znala što je u kutiji dok je Isabel nije otvorila. Isabel se smiješila dok je istresala smrtonosne pauke iz staklenke. planirala ih je pustiti Cahillima u hotelsku sobu, ali ovo je još bolje. Ravno niz ventilaciju njima na glavu! Isabel je i zmijom rukovala kao od šale. Ni kapljice znoja na čelu kad je dignula poklopac i primila je odostraga, u debelim rukavicama. *Uživala* je. Uživala je u tome što je blizu takvoj količini smrtonosnog užasa.

"Ti prati derišta Cahill, a ja ću lana i Natalie povesti sa sobom. Izvještavaj o njihovom kretanju. Ako su nekim, malo vjerojatnim slučajem, na putu za Javu, zadrži ih. Dosta mi je toga da su mi za vratom."

"I onda?" upita Irina.

"I onda *što?*" zlovoljno vikne Isabel. Provjeravala je ruž u retrovizoru i nagnula ga je da pogleda Irinu.

"Neće na dugo nestati", reče Irina. "Vidjeli smo koliko su uporni. Kakvi su tvoji krajnji planovi za njih?"

Isabel slegne ramenima. "Nisam razmišljala toliko unaprijed. Koncentriram se na ovaj trag. Možda čak nađemo svih trideset devet tragova - možete li to zamisliti, djeco? - zato što smo gotovo sto posto sigurni da ih je Robert Cahill Henderson imao većinu, ako ne i sve. Amy i Dan bit će nevažni. Bit će *zrnca prašine*. Ništa vrijedno pozornosti." Isabel se igrala zlatnim amajlijama na narukvici, zatim je pozornost usmjerila na nokte.

Irina je gledala Isabelinu bezbrižnu ravnodušnost, kao da je njezina manikura najvažnija stvar na svijetu. Predobro je poznavala Isabel, i predugo. Doista joj je veoma stalo do laka za nokte. Ali također joj je veoma stalo do toga da se riješi prašine.

Isabel je već iskoristila neke od najboljih trikova da ih prestraši i da odustanu. Uskoro će početi bjesnjeti. Irina je osjetila kako se bijes nakuplja.

Ovo je dugačko putovanje, mislila je. Sada napokon vidim kraj.

19

"Robert Cahill Henderson bio je genijalni kemičar", reče Amy, brzo čitajući. "Bio je i zaručen s rođakinjom kraljice Viktorije. Bio je veliki pobornik Darwinovih teorija. Zato je tražilica našla toliko stranica. Ovo je fascinantno..."

"Da. Probudi me kad završi", reče Dan. Ležao je ispružen na jednom od bračnih kreveta u Kenovoj gostinskoj sobi. Bacio je pogled na ormar. "Jesmo li sigurni da su ulovili zmiju?"

"Sigurni smo. No, jednoga je dana iznenada prekinuo zaruke - što je tada bila velika stvar - i otišao je u Oceaniju. Rekao je da će dalje istraživati Darwinove teorije. Ali nije bio prirodoslovac, bio je kemičar", zamišljeno doda Amy. "Dakle, to je čudno."

"Aha", zijevajući reče Dan. "Kad ćemo doći do fascinantnoga dijela?"

"Putovao je otocima Indonezije, dok se nije skrasio na jednome da bi ondje obavljao pokuse. Smatra se da je poginuo u erupciji Krakataua tisuću osamsto osamdeset treće."

"Kak-a-koga?"

"Kakatau", reče Amy. "To je bila snažna vulkanska eksplozija. Zapravo, niz eksplozija. planina se praktički urušila, onda su došli golemi tsunamiji koji su pobili oko trideset šest tisuća ljudi. Čak u Australiji su čuli buku završne eksplozije. Oblak prašine koji je uslijedio, izazvao je spektakularne zalaske čak i u Sjedinjenim Državama."

"Sada si došla do fora dijela."

"To je to! Naopako okrenut kornet!" uzbuđeno reče Amy. "To je bio vulkan! Crtao je Krakatau. Ali zašto je odjednom ostavio zaručnicu i otišao u Indoneziju? Mora postojati razlog."

"Naravno", reče Dan. "On je bio jedan pametan tip. Da se oženi ili izležava na plaži? Nemaš što razmišljati. Čak i s vulkanom, to je bolji izbor."

"Znači, morao je biti blizu Krakataua kad je eksplodirao. Jedva da je izvukao goli život", reče Amy. "Nekako je došao do Sydneya. A Cahilli i Madrigali ga otad traže. Zašto?"

Ako ste nešto našli, to pripada svima nama. Ako to zadržite, lopovi ste. Stvar je jednostavna.

Bilo je to nešto zbilja čudno. Danovo je lice bilo ispred nje, ali ona je bila nekamo otišla, samo nakratko. Stajala je u spavaćici, slušala odrasle.

"Zemlja zove Amy", reče Dan.

Nije zaspala dok ljudi nisu otišli. Čula je kako su se zatvorila ulazna vrata. Pogledala je van da provjeri jesu li zbilja otišli. Ali stajali su zbijeni, blizu, ravno ispod njezina prozora. Malo ga je odškrinula da ih opet vidi. Vidjela je samo vrhove njihovih glava.

"Bome je drska", rekla je prelijepa žena. "Imamo odgovor. Pratili su ga do Australije. To moramo riješiti večeras."

Ona je kriva.

Ona je kriva.

"Amy? Zabrljala si." Dan se zagleda u nju. "Zbilja, jesi dobro?"

Pogledala je brata. Njegovo blijedo lice, zabrinutost za nju, koju pokušava suzbiti. Napadaj astme veoma ga je iscrpio, ali on se pretvarao da nije. Vidjela je iscrpljenost u tamnim podočnjacima ispod njegovih očiju.

"Dobro sam", reče.

"Onda, što dalje, brijačice?" upita Dan. "Natrag u Sydney?"

Pročistila je grlo. Njoj je samoj njezin glas zvučao hrapavo. "Darwin. Moramo i dalje ići njihovim stopama."

* * *

U avionu iduće jutro, Amy se naslonila na sjedalo i otvorila biografiju Amelije Earhart koju je posudila od Shepa. Nije znala što traži, tako da je listala knjigu, čitala razna poglavlja, dok se Nellie isključila sa slušalicama u ušima, a Dan je uništavao vrećicu čipsa s okusom piletine. Kad se dobro naspavao, opet je postao uobičajeni požderuh.

"Dan, slušaj ovo" oglasila se. "Godine tisuću devetsto trideset pete, kad je Amelia bila na Havajima, konzultirala se s poznatim vulkanologom!"

"Fascinantno!" reče Dan, rastrgavajući *Violet Crumble*.

"Ne shvaćaš? Možda je i tada prikupljala podatke o Krakatauu", reče Amy.

Dan je zatvorio oči i odglumio da gadno hrče. Amy je uzdahnula i izvadila stranice koje je skinula s interneta i isprintala na Kenovom printeru. Pročitala je izvještaje o prvobitnoj eksploziji. Katkad bi Danu

pročitala neku zanimljivu činjenicu, iako je on uzeo svu ambalažu od grickalice, stisnuo je u kuglu i glumio da igra košarku. Onda je pročitala priču od koje se naglo uspravila na sjedalu. Polako ju je opet pročitala. "Dan!" "Zum! Još jedna trica!"

Amy ga pogodi jastukom. "DAN! Slušaj ovo. Na dan erupcije, brod koji je plovio u Bataviju - tako se tada zvala Jakarta - zapao je u nevolje. Uplovili su u golem oblak pepela i hrpe plavučca - vulkanske stijene - počele su zasipati palubu. Zato se kapetan sklonio u udaljenu luku. Nikada nisu došli do odredišta, morali su se vratiti. Ali slušaj ovo - teret je bio volfram."

Dan se uspravi na sjedalu. "Volfram? To je jedan od tragova."

"Ne samo to, kapetan spominje da su na palubi imali puno biljaka koje daju mirhu. Vulkanske stijene i pepeo zasipali su ih i morao je narediti posadi da ih odnese u potpalublje. Kakva je vjerojatnost da brod vozi i volfram i mirhu?"

"Dovozili su tragove. Vjerojatno Hendersonu, zar ne?"

"*Sigurno* je to!" Skupljao je tragove!" uskliknu Amy. "To je to! Bio je znanstvenik, znači, radio je na nekakvoj formuli. Možda je zato tako važno pokušati ga naći - zašto ga sve loze traže. Sagradio je nekakav laboratorij..." Amy je pljesnula po sjedalu. "Na Krakatauu! To je to! Morao je naručiti što da mu dostave. A kad je Krakatau eksplodirao... laboratorij je uništen. Sigurno ga je zahvatio tsunami... ali preživio je."

"Znači, ostalo mu je samo... ono što mu je bilo u glavi", reče Dan. "A poludio je."

Amy je kimnula, sjećajući se mahnitih opsesivnih zapisa u rudniku. "Sigurno imamo pravo da je bio Ekat. Napao je Marka Twaina, zato ne može biti Janus. A Isabel kao da ne zna puno o njemu, znači, ne može biti Lucian. Bome nije *izgledao* kao Tomas."

Dan se namrštio. "Znamo da je jedan Lucian -ruski Konstantin - našao većinu tragova na početku devetnaestoga stoljeća. Čini se da su se dvije loze tada prilično zbližile."

Amy potapša papire. "Znaš što još piše unutra? Otok Java dio je cijelog jednog vulkanskog područja na Pacifiku koje se zove Vatrene prsten. RCH nije govorio o opalima. Govorio je o Javi. Onamo moramo ići!"

* * *

Nellie je preuzela pilotiranje i Shep ode otraga ispružiti se na jednom od sjedala. Trepnuo je kad su Amy i Dan spomenuli Jakartu.

"Rekao sam da ću učiniti sve za vas, i hoću, ali moj avion nema taj domet", reče. "Ima oko dvije tisuće petsto, dvije tisuće sedamsto kilometara. Bit će vam bolje da idete komercijalnim letom. Ima ih puno iz Darwina. Imam satelitski telefon - mogu sve dogovoriti odavde." Shep je oklijevao. "Vjerujem da će se Nellie brinuti za vas. Ali ima li ikakve šanse da ne odete na Javu? Čini se da vas opasnosti prate - to ili nekakva jako loša sreća. Možete malo ostati kod mene. Nije da sam neki otac ili nešto slično... samo daskaška propalica. Možete li možda ne učiniti... to što mi ne želite reći da činite?"

Amy je odjednom morala suzbiti suze. "Bila bi nam čast da se družimo s takvom daskaškom propalicom." Teško je progutala. "Ali moramo to učiniti."

Shep ju je neko vrijeme gledao u oči. Onda je kimnuo. "Ni Artieja nikad nisam ni od čega pokušavao odgovoriti."

Dok je Shep sve organizirao, Amy je gledala dolje. Letjeli su iznad crvene zemlje i visokih litica te tamnoplave rijeke koja vijuga kanjonom. Spektakularno prelijepo.

"klanac Katherine" reče joj Shep, prekidajući vezu. "Ovdje u Top Endu ima fantastičnih prizora."

"Da bar..." reče Amy. Nije dovršila misao. *Kad idući put budem putovala oko svijeta, bilo bi dobro da ga i vidim.*

"Ubacio sam vas na let koji polijeće jedan sat nakon što sletimo", reče Shep. "Trčat ćemo, ali poznajem aerodrom. Isfurat ćemo to." Pogledao je Amy i Dana. "Bit će ludnica kad stignemo, zato je sada pravo vrijeme da vam kažem kako ću vam uvijek dati sve što trebate. Neću vas opet iznevjeriti."

"Hvala", reče Amy. "I nisi nas iznevjerio."

"Pomogao si nam kad bi netko drugi vrisnuo i pobjegao", reče Dan. "Rođaci zauvijek."

"I još nešto", reče Shep. "Dosad su me već tjerali s najdraže plaže, umalo da se nisu zabili u mene na pisti, umalo da me nisu ubili u rudniku, i morao sam najveću dosadu Coober Pedyja dva sata zabavljati u pivnici. Da ne spominjem kako ste mi prirasli srcu. Zato,

da čujem. Istinu. Mislim da zaslužujem znati. Što se zapravo događa? I izostavite svemirce." Amy i Dan su se pogledali.

"Dobro", reče Amy, izdišući. "Baka Grace ostavila je oporuku kojom nam nudi ili milijun dolara ili lov na trideset devet tragova; kad ih spojimo, postat ćemo najmoćniji ljudi na svijetu. Zato smo izabrali lov. Kao i raznolik asortiman cahillovskih rođaka, koji su nas svi u jednome času pokušali ubiti."

Shep je uzdahnuo. "Ako mi ne želite reći, pa, to je vaša stvar."

* * *

Za jedan sat grad Darwin pojavio se pred njima, ovijen oko prelijepe luke. Iza njega je ležalo golemo plavo more. Sletjeli su i trčali aerodromom do Quantas Airlinesa.

"Ovo je nemoguće", začuli su glas. "*Mora* biti mjesta u prvom razredu."

Službenik se nagnuo naprijed i mrmljao. Amy, Dan i Nellie vratili su se i skrili iza stupa. Shep je pitajući se otišao za njima. "Što je, društvo? Opet krvožedni svemirci?"

"Tako je", reče Dan. "Ne možemo u taj avion", šapnu Amy. Shep je iza stupa bacio pogled na Isabel, Natalie i Lana. "Meni ne izgledaju tako strašno."

"Upravo su te pokušali ubiti najotrovnijom zmijom na svijetu", reče Dan.

"*Moramo* doći do Jave", reče Amy.

Shep je odmahnuo glavom. "Ovo je jednostavno preopasno. Ne mogu vas pustiti."

Amy ga je smireno pogledala. Nije molila, samo je bila odlučna.

"Rekao si da ćeš biti uz nas što god bilo."

Nevoljko, Shep je kimnuo. "Ne sviđa mi se to, ali dobro. Vrijeme je za plan B. Idemo do pilota."

* * *

Shep ih je poveo u dio aerodroma na koji slijeću naručeni letovi. Ušao je u luksuznu prostoriju kao da je njegova i prešao je pogledom.

"Imamo sreću", šapnuo je Amy, Danu i Nellie. "Vidim nekoga tko mi duguje uslugu."

Išli su za njim dok se opušteno kretao prema visokom čovjeku u pilotskoj uniformi, koji je sa šalicom kave sjedio kraj prozora.

"Greg!" zazvao je Shep. "Zamisli da se ovdje sretnemo, prijatelju!"

"Shep, nisam te vidio milijun godina. Kad ćeš postati pošten čovjek i naći pravi posao?"

"Nikad, vjerojatno." Shep ih je kratko upoznao. "Ovako, prijatelju, imamo problemčić. Moramo u Jakartu. A nekako se sjećam da mi duguješ uslugu."

"Ne, prijatelju. Ti *meni* duguješ uslugu."

"Što? Sjećaš li se što sam ti učinio u Brissieju lani?"

"To sam ti vratio u Perthu prošloga prosinca."

Shep se počeo glavi. "Bome jesi. Pa, imaš li sada posla?"

"Baš sam se vratio s posla. Uzimam nekoliko slobodnih tjedana."

"Savršeno! Onda ću ti dugovati još jednu uslugu." Shep se nacerio prijatelju. "Posudi mi svoj avion."

* * *

Nije im bilo jasno kako je to dogovorio, ali jest. Kao korisnici naručenoga leta proletjeli su osiguranjem. Čekali su u udobnoj čekaonici dok je Shep organizirao detalje polaska.

"Dobro", rekao je Shep, trljajući ruke. "Sve je spremno. Hangar osam. Jedva čekam da sjednem u njegov avion. Luksuzni je mlažnjak. Mračno dobar."

"Zbilja si se iskazao", reče Amy. "Hvala."

"Činim to za Artieja i Hope", odgovori Shep. "I za vas dvoje. Mi smo obitelj. Mislim da poslije svih ovih godina napokon shvaćam što to znači. Zato ja vama dugujem još veće hvala."

"Obitelj, čovječe." Dan ispruži šaku, i Shep učini isto. Lupnuli su se zglobovima prstiju.

"Obitelj", ponovila je Amy. I ona se lupnula šakama sa Shepom.

Shep pročisti grlo. "Dobro. A sad se ukrcajmo u avion dok se nisam predomislio."

Kad su izašli iz aerodroma i hodali prema avionu, zapahnuo ih je vlažan zrak. Dan se uspeo stubama i zavirio unutra. Avion je bio luksuzan, s tapeciranim sjedalima, prostorom za jelo i ekranima na svakom sjedalu. "Huhuu!", reče Dan. "Putovanje sa stilom! Napokon!"

"Let će trajati oko osam sati", reče Shep. "U avionu bi trebalo biti dovoljno hrane, i filmova, igrice, što god želite." Okrenuo se prema Nellie. "Sigurno još ovakvo što nisi vidjela."

"Pa, upravljala sam jednim od Akrona do Reykjavika", reče Nellie.

"Oho, što smo puni iznenađenja", reče Shep. "Kakva si ti to guvernanta?"

"Samo volim pilotirati", reče Nellie.

"Vidim da su moji rođaci u dobrim rukama", reče joj Shep. "Hladna kao špricer kraj zmiije taipan i sposobna za prekooceanski let. Super kombinacija."

Amy se namrštila prema Danu. Koliko će još iznenađenja Nellie izvući iz rukava?

U tome je času nekolicina uniformiranih službenika krenula prema njima. "Oprostite, gospodine", najviši od njih ljubazno reče Shepu. "Mogu li vidjeti vašu putovnicu?" Službenik je ispružio ruku.

"Već smo prošli sigurnosni pregled", reče Shep.

"Vašu putovnicu, molim." Službenikov je glas bio čvrst.

Shep je provjerio džepove od hlačica. "Mislio sam da je ovdje. Samo čas."

"Možete li svi poći s nama, molim?"

"To su oni! Moja dječica!" Glas odjekne hangarom.

Žena u crnoj haljini pohrlila je u hangar, sklapajući ruke. Trebalo im je malo da prepoznaju Irinu. Na glavi je imala rubac vezan ispod brade i male naočale bez okvira.

"Evo ih, piroške moje!" uskliknula je. "Jeste li dobro? Je li vam naudio?"

"Je li nam naudio tko?" upita Dan.

"Ova žena tvrdi da je vaša rođakinja", reče službenik.

"Pa jest", priznala je Amy, "ako ćemo točno, ali..."

Službenik se okrene prema Shepu. "Ako je tako, uhićeni ste zbog otmice."

20

"Ovo je smiješno!" reče Shep dok su se vraćali u hangar. "I ja sam njihov rođak!"

"Vidite kako radi veliku laž na usta", reče Irina, pritišćući rupčić na oči. Njezin se ruski naglasak pojačao. "*Maja morkovka!*" uskliknula je prema Amy. "Mrkvice moja! Kako su moje oči željele da padnu na tvoje lice!"

Amy je primila Shepa za ruku. "On je zbilja naš rođak!"

"Mogu li vidjeti vašu putovnicu, gospodine?" službenik je strogo pitao Shepa.

"Maloprije sam je imao..."

"Dođi, zlato moje malo", reče Irina, pokušavajući zagrliti Dana. "Ja sam ovoj djeci poput bake. Pobjegli su od skrbnice u Bostonu. Vidite da imam papire. Gledajte! Socijalna služba, grad Massachusetts, tražili ih. Poslali me da ih vratim kući."

"Sve izgleda uredno", reče službenik gledajući u papire. "Čini se da ih u Sjedinjenim Državama traži socijalna služba."

"Ta žena je lažljiva i ubojita špijunka!" viknu Dan, pokazujući Irinu.

"Pokušala nas je ubiti!" kriknu Amy.

Irina je opet tapkala oči rupčićem, a bile su potpuno suhe. "Uvijek imaju problema s autoritetom", rekla je službeniku. "Znate američku djecu, tako su razmažena. Ali oni su moje piroškice i volim ih. Mi smo obitelj."

"Kažete da ste i njihova dadilja / njihova rođakinja?" upita službenik.

"Oooooo", plakala je Irina, bacivši rupčić preko lica. "Moje je srce razbijeno u komadiće kao šalica za čaj, samo kad opet vidim njihova slatka anđeoska lišća!"

"Moje srce povraća", reče Nellie, kolutajući očima.

Čak je i službenik osiguranja dignuo obrvu. Amy pomisli kako Irina ipak malo pretjeruje. Očito baš nema iskustva s osjećajima.

"Ako me pustite da se vratim u avion, donijet ću dokumente", reče Shep. "Očito sam ih zametnuo, ali ne mogu biti daleko."

"Ne idite nikamo." Službenik se okrenuo prema Amy i Danu. "Ova gospođa je Irina Cahill, i tvrdi—"

"Nije ona Cahill!" uzviknu Amy. "Mislim, jest, ali ne zove se tako!"

Službenik je obrisao znoj s čela. "Možete li svi skupa prestati vikati? Pokušavamo razriješiti situaciju."

Drugi je službenik dohrlio iz zgrade. Šapnuo je nešto njihovomu šefu u uho. Amy je čula riječ *Interpol*.

Šef se okrenuo prema Irini. "Poznajete li možda Irinu Spasky?"

"Nikad nisam čula za tu osobu." Irina je izgledala bezizražajno. "Spasky je često rusko prezime."

"Ona je Irina Spasky!" viknu Amy.

"Tu osobu Interpol traži zbog... uh, raznih međunarodnih zločina." Službenik je pogledao na popis. "Dubrovnik, dvije tisuće i druge, putovanje s krivotvorenom putovnicom. Sofija, tisuću devedeset devedeset devete, paraliziranje neidentificiranog muškarca paralizirajućim otrovom. Šri Lanka..." Službenik je izgledao blijedo. "Ti vrapca."

"To je ona!" kriknu Dan. "Zatvorite je i bacite ruski ključ!"

Irina se nasmiješila. "Luckasta djeca. Recite mi, zašto ne lovite kriminalce kao što je ta Spaskyca, umjesto da optužujete jadnu rusku dadilju koja želi djecu spasiti od otmičara?"

Službenik je uzdahnuo. "To vi tvrdite, gospođo." Shep je počeo razgovarati sa službenikom, objašnjavajući da je on bratić Arthura Trenta i pošten građanin s planom leta i avionom u kojem treba poletjeti. Uvukao je Nellie u razgovor.

Irina se okrenula prema Amy i Danu. Utišala je glas do šapta.

"Došla sam vam pomoći. Letite ravno u klopku."

„Je li? Meni se čini da smo sad u klopki", reče Dan.

"Ne možete odoljeti prilici da me bocnete", reče Irina. "Razumijem."

"Ti bodeš iglama", istaknu Dan.

"Nećeš nas uloviti u svoju zamku", silovito reče Amy. "Vjerojatno si mislila da si nas ubila u onom rudniku—"

"Nisam sudjelovala u tome događaju", reče Irina. "Nisam znala što Isabel planira dok to nije učinila. Bila bih je zaustavila da sam mogla."

"Lažeš!"

"Još niste shvatili tko vam je pravi neprijatelj?"

Dan je pokazao na Irinu. "Bingo!"

"Ne idite u Jakartu. Bude li Isabel znala da ste ondje, ubit će vas, razumijete li?"

"A ti si nam odjednom nekakva baka?" prezrivo upita Dan. "Molim te. Bila bi nas ubila da si imala priliku."

"Amy." Irina tiho izusti njezino ime. Amy nikad nije čula takav Irinin ton. Nije isprva znala o čemu se točno radi, ali onda je shvatila. Nije bilo *prijezira*.

"Isabel ti je rekla da sam ja ubila vaše roditelje. Zar ne?"

Amy je samo zurila u nju.

Danova se glava naglo okrene od Irine prema Amy i opet natrag. "Što je to rekla?"

"Lagala je. Lagat će o svemu da dobije što želi. Jesi li se sjetila još nečega o toj večeri?"

"Naši su roditelji ubijeni?" šapatom upita Dan. Zaprepašteno je pogledao Amy. Izgledao je kao izgubljeni dječčić. Baš se toga s užasom bila pribojavala.

"Da", reče Amy. "Sjećam se tebe." Hladnokrvno ju je optužila, nadajući se da će Irina zagristi. Irina je sigurno bila ondje, iako je se ne sjeća.

"Ali ne samo mene, zar ne?"

„Što se događa?" Danov je glas drhtao. "Zašto?" upita Amy. Protisnula je riječi kroza zgrčeno grlo. "Kako si mogla?"

"Nisam ja", reče Irina. "Ali bila sam ondje."

„To se zove suučesništvo u ubojstvu", reče Amy.

Danovo lice kao da se stisnulo od zaprepaštenja. Izgledao je kao da ga je netko snažno šutnuo u želudac.

Shepov je glas postao glasniji. "Kad biste me samo pustite natrag u avion!"

"Avion nije vaš, rekao bih" reče službenik. "Na ime gospodina Gregoryja Tollivera je, i pokušavamo stupiti u vezu s njim. Nažalost, mobitel mu je isključen."

"On je moj prijatelj", reče Shep. "Jamčit će za mene."

"Pa, ako ne mogu doći do njega, teško će to učiniti."

"Samo kažem—"

"Suučesnica, ne", Irina brzo reče Amy. "Otišla sam. Ali bar jedno od nas je ostalo. Sjećaš li se tko?"

"Zašto mi ti ne kažeš?"

"Zato što se *ti* moraš sjetiti."

"Stalno želiš natuknuti da je to Isabel. Znam što želiš da kažem. Onda, u čemu je razlika između vas dvije? Ona optužuje tebe, ti optužuješ nju."

Irinino je lice probljedjelo. "Koja je razlika između nas", ponovila je, "upravo doznajem."

"Možemo li se vratiti u čekaonicu, molim vas?" upita Nellie službenika. "Ovo veoma uzrujava djecu."

Irina zgrabi Amy za zapešće. "Moraš mi vjerovati—"

"Hej! Ne diraj moju rođakinju!" naredi Shep. "Dopustit ćete joj to?" reče službeniku. Na trenutak je pogledao Amy. Dignuo je šaku i lagano udario po zraku. *Obitelj*, pomisli Amy. Kao da se Shep opraštao od njih.

Irina pusti Amynu ruku, ali nagne se bliže. "Ne mogu vas spriječiti", brzo je rekla. "Ali zapamti moje upozorenje. To je sve čemu se zasad mogu nadati."

"Dobro", reče Nellie službenik, kojemu je pozornost počela odvlačiti Shepova svađa s Irinom. "Ali ne izlazite iz čekaonice!"

"Dogovoreno! Nema frke!" veselo je rekla Nellie i odvušla Dana i Amy odande. Čim su odmaknuli dovoljno da ih ne čuju, promrmrljala je, "Vraćamo se u avion."

"Što?" upita Amy.

"Shep mi je dao dokumentaciju. Bila mu je u hlačicama. Možemo ići."

"Znaš pilotirati time?" u strahu upita Amy.

"Ništa lakše", reče Nellie.

"A osiguranje?" upita Dan.

"*Zato* moramo biti brzi" reče Nellie. "I ležerni."

"Kako ležerno ukrasti avion?" upita Dan.

"Ovako."

Nellie se odšetala do aviona. Bacila je pogled iza sebe, zatim ustrčala uza stube. Amy i Dan uspjeli su se za njom.

"Vežite se. Uspostavit ću vezu s tornjem. Shep mi je rekao da vjerojatno još nisu poništili podatke o letu. Inače..." Nellie se kratko okrenula da im se široko osmjehne, "Poželio nam je sreću."

Amy i Dan nervozno su se vezali dok je Nellie razgovarala s kontrolnim tornjem. Avion se odvezao na pistu. Amy je pritisnula nos

na prozor. Shep je mahao rukama i razgovarao sa službenicima osiguranja, koji uopće nisu bili svjesni toga da avion taksira po pisti.

Irina je stajala nepomično, pogleda prikovanog na avion. Amy je očekivala da će svaki čas uzbuniti službenike. Ali samo je stajala i promatrala.

Zašto ih je samo tako puštala?

"Krećemo!" viknu Nellie dok je avion dobivao na brzini. Uskoro su jurili niz pistu. Amy je čvrsto stisnula naslon za ruke. Usrdno se nadala da Nellie nije pretjerivala o svojim pilotskim vještinama.

"Misliš li da imamo padobrane?" upita Dana. Nije odgovarao. I on je stiskao naslon za ruke.

Avion je glatko uzletio. Uzdignuo se u zrak, nagnuo iznad grada Darwina i odletio dalje, preko zelene vode.

Nellien glas začuo se preko razglasa. "Dobro, putnička ekipa, zavalite se i uživajte u letu. Iduća postaja, Java."

Amy se nagnula bliže Danu. "To je tako čudno, sve to što doznajemo o Nellie", reče. "Kao da je *osposobljavana* za to." Dan nije odgovorio. Zurio je kroz prozor, napetog i izmučenog lica. "Počinjem se pitati poznajemo li je uopće."

Dan se silovito okrenuo prema njoj. "Znam kakav je to osjećaj."

"Molim?" upita Amy.

"Isabel ti je rekla da je Irina ubila naše roditelje? A ti mi to nisi rekla?"

Amy je vidjela da su se Danu zažarili vrhovi ušiju, da su mu se izvinula usta. Oči su mu se ispunile suzama.

"Htjela sam ti reći, ali..."

Ali stalno mi naviru uspomene. I katkad ne znam jesu li stvarne. I bojim se, Dan. Jako se bojim. Što ako sam ja kriva za njihovu smrt?

"Da, a kada to?" Danova su se usta stisnula u crtu. "Sutra? Idući tjedan? Ili nikada?"

"Činilo se pametnijim čekati." Čak je i Amy to objašnjenje zvučalo jadno.

"Naši su roditelji *ubijeni*, i ti si doznala tko je krivac, a nisi mi rekla?"

"Ne znamo da je Irina!"

"I ti joj *vjeruješ*?"

"Pa, nije da baš možemo vjerovati Isabel. Htjela me baciti morskim psima, sjećaš se? I pokušala nas je ubiti u rudniku. Shvaćaš? Ne

zvuči baš ni ona kao najpouzdanija osoba."

"Zaslužujem znati. Ponašaš se kao da sam... kao da sam tvoj mlađi brat!"

„*I jesi* moj mlađi brat!"

"Ali nisam malo dijete!" Danovo je lice bilo čvrsto stisnuto, poput šake. "Dovoljno sam puta spasio tvoju jadnu kožu. Dovoljno sam puta ja morao biti taj koji će tebe izvući iz nevolje, kad si se bojala pomaknuti. Zašto onda misliš da ti mene moraš štiti?"

Zato što si moj mlađi brat, htjela je reći Amy.

Ali nije to mogla reći. Znala je da bi onda Dan možda skočio iz aviona, s padobranom ili bez njega.

Zato ga je samo gledala, bespomoćno.

"Tajne i laži", rekao je. "Čestitam, sestro. Službeno si se pretvorila u Cahilla."

21

Dan zbilja nije očekivao da će ikad u životu čuti kako njegova guvernanta izgovara *Iduća postaja, Java*, dok polijeće preko mora koje se prostire u svim smjerovima.

I zbilja nije mislio da će se ikada osjećati ovako sam.

Kad je imao sedam godina, bio se zaletio u klizna staklena vrata. Ravno u njih, u punom trku. Odbio se i tresnuo na pod. Još se sjeća doživljaja naglog, silovitog šoka. I odmah poslije toga, boli.

Sada se osjećao točno tako.

Smrt roditelja tema je o kojoj se trudio ne razmišljati, ali jasno da je o tome razmišljao gotovo svaki dan. Osobito se trudio ne razmišljati o limunadastim stvarima kao što je *da bar...* Da ga bar tata može voditi na nogomet. Da je mama bar bila uz njega kad je dobio najgori napadaj astme. Govorio si je da je djetinjasto tako razmišljati. Požar se dogodio. To je bila sudbina. On to ne može promijeniti. Nema koga kriviti.

Ali *ima* koga kriviti. Netko mu je ukrao obitelj. Netko mu je ukrao djetinjstvo. Netko je jedne hladne večeri namjerno ušao u kuću s četvero ljudi *koji se vole* i podmetnuo požar...

Dan je silovito odmahnuo glavom. Osjećao je kako mu noge drhte. Pogledao je golemo more oko sebe. Teta Beatrice je govorila, *Nisu li naši problemi maleni kad pogledamo nešto veliko, kao što je nebo?* Tako je ona tješila dvoje djece čiji su roditelji umrli. Teta Beatrice je bila idiotkinja.

Od Indijskog oceana nije se osjećao nimalo bolje. Bilo bi lakše da može razgovarati s Amy, ali moglo bi se reći kako je odlučio da više nikad neće razgovarati s njom.

Cesto se ljutio na Amy. *Puno* prečesto. Ovo je bilo gore nego kad je napravila sitne lutke za sve njegove autiće baš prije nego što je došao njegov najbolji prijatelj Liam. Gore nego kad je teti Beatrice rekla da on obožava Beethovena i neka ga upiše na satove klavira. Gore nego kad je u Egiptu mislio da grabi sve njihove uspomene na Grace za sebe.

Ništa se nije moglo usporediti s ovim.

Doznala je da su njegovi roditelji ubijeni i tajila je to. Najvažniju stvar u njihovom

životu!

Požar nije bio slučajan. Nije se dogodio zato što njegov otac nije pazio na vatru i iskra je pala na tepih. Netko je došao i namjerno podmetnuo požar.

I Amy je to znala. Čak je bila u prizemlju te večeri! I nije mu rekla.

Mislilo je da su zajedno. U svemu.

Zurio je van u zelenu vodu koja se protezala na horizontu. Nije znao kako da prijeđe preko toga. Nije znao kako da se nosi s tim. Njegovi roditelji. Grace. Sad Amy.

Više nije imao nikoga.

* * *

Još je bilo svjetla kad je Nellie znalački sletjela na međunarodni aerodrom Halim Perdanakusuma, južno od grada Jakarte. Skinula je slušalice i uzdahnula. "Totalno sam krepana", rekla je.

Prebacila je torbu preko ruke i uzela Saladinov transporter. "Bude li problema na carini, ja ću govoriti", reče.

To će biti lako, mislila je Amy. Dan nije ništa govorio.

Svima im je laknulo kad su lako prošli kroz carinu. Halim je manji aerodrom za naručene letove, tako da nije bila velika gužva. U nekoliko minuta, Nellie ih je provukla kroz gomilu taksista i izabrala plavi taksu za vožnju u grad. Mobitelom je dogovorila hotelsku sobu.

"Poslala sam Shepu poruku i rekla mu da smo sigurno sletjeli", rekla je. "Doći će komercijalnim letom po avion." Zabrinuto ih je pogledala. "Sigurno ste mrtvi umorni. Nikad nisam čula da šutite dulje od pola minute. Osim ako spavate."

Dan nije rekao ništa, gledajući kroz prozor cestu s drvoredom palmi. Bio je sumrak i svjetla su se počinjala paliti. Vozač je stručno vijugao gustim prometom.

Svjetla Jakarte približavala su se. Visoke zgrade svjetlucale su kroz teški zrak. Neboderi su izgledali nemoguće visoko, kao nešto iz znanstvenofantastičnog filma. Vozač je skrenuo s autoceste i uskoro su bili na širokom bulevaru. Rijeke krcatih autobusa, taksija i motocikala vrtložile su se i nosile ih prema golemome krugu, koji je okruživao predivnu fontanu. Vozač je iz kruga izletio u najužu ulicu i postepeno su visoke građevine ostajale iza njih.

Amy nikad nije bila u tako krcatom, dominantnom gradu. Mislila je da Kairo zbunjuje, ali ovaj je grad bio labirint, zagušen autima koji

ignoriraju prometna pravila i ljudima koji izbjegavaju vozila, da bi prešli ulice začepljene prometom. Zrak je bio gust i zasićen ispušnim plinovima.

Naposljetku je vozač stao pred žarkonarančastu tendu, pričvršćenu na bijelu zgradu. Vrtar je pohrlio otvoriti vrata i uzeo njihovu prtljagu. Nellie je brojila novac koji je promijenila na aerodromu.

Stali su na recepciji i Nellie ih je upisala u hotel. "Želimo sutra otići do Anak Krakataua", rekla je. "Možete li nam pomoći?"

"Inače da", reče čovjek. "Ali sada je vlada zabranila pristup. Kad je aktivan, nije dopušteno sletjeti na otok." Amy se htjela rasplakati. Zar su uzalud toliko putovali? Da samo mogu baciti pogled na otok, mislila je, možda bi našli nešto što je Robert Henderson ostavio za sobom. Nije imala pojma gdje u Jakarti da počne tražiti mogući trag do njega.

Nellie ih je pogledala preko ramena. Nasmiješila se s razumijevanjem, kao da zna koliko su razočarani i umorni.

"Možemo li dobiti američke hrane?" pitala je Nellie. "na primjer *cheeseburgere*?"

Nellie se sigurno veoma zabrinula za njih kad propušta priliku za lokalnu hranu, mislila je Amy. Ali i Amy se zabrinula. Dan *nikada* nije tako dugo šutio.

Službenik se nasmiješio. "Možete bilo što dobiti u Jakarti. Mogu dogovoriti da vam hranu pošalju u sobu."

"*Cheeseburgere*, pomfrit, čips... što god imate", reče Nellie.

Dizalom su otišli do sobe i zbacili torbe. Amy je izvadila Saladina iz nosiljke.

Nellie se okrenula prema njima. "Dobro, da čujem. Što se dogodilo? Zašto ne razgovarate? Kad sam spomenula *cheeseburgere*, Dan nije ni zacvilio."

"Bez razloga", reče Dan.

"Samo smo umorni", promrmlja Amy u Saladinovo meko krzno.

"Aha", reče Nellie. "Loša vijest za Krakatau, ali ujutro ćemo razmišljati što ćemo. Ja sam za to da naručimo film i družimo se večeras. Nikad nisam bila ovako umorna." Zijevnula je. "Možda se možemo približiti otoku, ali hoćemo li tako išta doznati?" Nellie je odmahнула glavom. "Voljna sam otići onamo, ali još nisam sigurna što tražimo."

"Ni ja nisam sigurna", reče Amy. "Zbilja?" upita Dan. "Mislio sam da ti sve znaš." Nellie je pogledala Dana pa Amy, zatim opet Dana. "Okej", reče, "šefica donosi odluku. Nema više razgovora. Jedimo."

* * *

Amy se probudila i nije znala gdje je. Bio je mrkli mrak i čula je samo tiho zujanje klimatizacije. Koji hotel, koji grad, koja zemlja? Zastvirala je automobilska truba. Soba je lagano mirisala na... *cheeseburgere*. Zbilja loše *cheeseburgere*. *Jakarta. Java.*

Imena su zvučala tako strano dok ih je premetala u glavi. Sumnjala je da bi ih prije mjesec dana mogla pokazati na karti. Letjeli su zapadno od Darwina preko Indijskog oceana. Je li bilo moguće biti dalje od Bostona u Massachusettsu? Ne bi rekla.

Nije više mogla zaspati. Sad kad su joj se oči priviknule, razabirala je kvrgu koja je bila Dan, preko puta na sofi.

Povrijedila je Dana. Znala je to. Cijelu je večer željela objasniti. Ali objašnjavanje bi značilo priznanje. A nije se mogla suočiti s onom večeri. Kad bi se naglas govorilo o tome, sve bi postalo prestvarno. Morala bi to ponovno proživjeti. A da to mora učiniti, slomila bi se.

Uzdahnula je i okrenula se na drugu stranu. Nellie se skupila s jedne strane širokoga kreveta, s jastukom napola na glavi. Rub zavjese sjajio je narančasto od izlazećeg sunca. Amyno je srce brže zakucalo.

Požar.

"Izvedi djecu!"

Zbacila je pokrivač. Rukama je stisnula uši. U glavi je vrištala. *Mamice! Ne idi!*

Skočila je i otišla na drugi kraj sobe. Rastvorila je zavjese. Vidjela je kako se sunce razlijeva visokim tornjevima na početku dana.

Na prstima je prešla preko saga i sjela na sofu. "Dan" šapnula je.

Spavao je i dalje.

"Dan!"

Uspravio se, zbunjen. "Kamo idemo? Gdje su mi hlače?"

Tiho se nasmijala. Ali zbunjenost mu je nestala s lica i vratio se zatvoreni izraz.

"Žao mi je što ti nisam rekla", reče. "Ne zanima me". "Zato što—"

"Nije važno." Dan je zbacio pokrivač. "Znači, opraštaš mi?"

"Nisam to rekao." Danova usta bila su stisnuta u napetu crtu. "Reci mi čega se sjećaš. *Irina* očito zna."

"Ne, ne zna! I ne sjećam se puno toga. Samo nekih čudnih djelića. Sjećam se ljudskih glasova, silaska u prizemlje, straha zbog grupe neznanaca u kući. Glasovi su zvučali zlo. I Isabel Kabra me dignula..." Amy je teško progutala. Nije mogla Danu reći za koale. Tek je probavljao činjenicu da je neki njihov rođak ubio njihove roditelje. Što bi bilo da zna kako je *ona kriva*?

"... i vidjela sam da se mama boji. I sjećam se da sam poslije čula kako se ulazna vrata zatvaraju i da mi je bilo drago što su otišli. I pogledala sam van i stajali su ispod mojega prozora. Isabel je rekla da moraju nešto učiniti te večeri. Nitko drugi nije rekao ništa."

"Čega se sjećaš o mami i tati?" Dan je dalje htio čuti.

Amy je odmahнула glavom. "Ne puno toga. Sjećam se da je mama izvela tebe i mene, a tata je skidao knjige s polica."

"Nešto je tražio."

"Onda nas je mama stavila na travu i rekla mi neka te čuvam i utrčala je natrag u kuću. I čekala sam i čekala da izađu. Ali nisu." Suze su tekle Amy niz obraze. *Čuvaj brata*. Zvučalo je lako. Ali kako je bilo najbolje to učiniti?

Dan je izgledao kao da mu je neugodno zbog njezinih suza. "Nemoj sad puknuti", reče. "Imamo posla."

„Razgovaraš sa mnom?" kroza suze je pitala Amy.

"Pa da", reče Dan. "Još smo u lovu na tragove. Zato se bacimo na posao."

Amy je potisnula povrijeđenost zbog Danovog hladnog tona. Možda će napetost među njima popustiti. Dan nije baš zlopamtilo.

Kopala je po ruksaku. Našla je paketiće krekeri s maslacem od kikirikija i jedan dobacila Danu. "Doručak."

Dan je otvorio paketić. "Dobro. Sinoć sam pokušavao otkriti kako ući Hendersonu u trag, ali mozak me počeo boljeti. Ovaj je grad golem. A imamo nula tragova."

"I dalje bih voljela vidjeti Krakatau", reče Amy. "Da samo možemo biti ondje gdje je on bio, nešto bismo otkrili."

"Sjećaš se što je rekao recepcionar kad je Nellie pitala za *cheeseburgere*?" Mali pljusak mrvica od krekeri izletio je Danu iz usta dok je govorio, ali Amy to nije kanila spomenuti. "U Jakarti

možeš dobiti sve. Da ga samo možemo vidjeti, ili vidjeti što je uokolo... nešto bismo možda primijetili." Dan je ubacio posljednji kreker u usta. "Bolje to nego čekati ovdje."

Amy je pogledala na krevet, gdje se Nellie ispružila, dišući duboko i pravilno.

"Sinoć je bila tako premorena da nije ni slušala iPod", reče Amy. "Ne možemo je probuditi. Istražujmo još malo." Posegnula je za Danovim laptopom.

Dan se bacio natrag na krevet. "Istraživanje? Samo na to misliš?"

"Želim vidjeti mogu li još što doznati o tome brodu. Nellie nas je avionom dovezla preko oceana. Dugujemo joj malo sna."

"Da?" upita Dan. "Ne znam koliko joj dugujemo."

"Kako to misliš?"

"Čudno je što stalno nešto doznajemo o njoj", prigušeno reče Dan. "Sjećaš li se što si rekla u avionu?"

"Mislila sam da nisi slušao."

„Samo nisam razgovarao s tobom. I *dalje* ne razgovaram, osim kad moram. Rekla si da izgleda kao da je osposobljena za taj posao. Imaš pravo."

"Znam. I sjećaš se one čudne poruke koju smo čuli na njezinom mobitelu u Rusiji? *Nazovi i podnesi izvještaj... Zbilja*, je tajanstvena." Amy se ugrizla za usnicu. "Nije da joj ne vjerujem. Mislim, ona je *Nellie*. Totalno je u redu. Ali... tko je ona zapravo?"

"Nikad ne znaš tko je zapravo netko", reče Dan. "Čak i za najbližije ljude. U to sam se uvjerio."

Amy osjeti kako se rumeni. Znala je da Dan ne govori samo o Cahillima. Govori i o njoj.

Dan baci pogled na usnulu Nellie. "Razmišljao sam... Ako pogledamo njezinu elektroničku poštu..."

„Kako to možemo?" upita Amy. "Znam da provjerava tvojim laptopom, ali ima lozinku."

Dan je izgledao postićeno. "Pa... zapamtio sam je." Na Amyin zaprepašteni pogled brzo je rekao, "Nisam *namjerno!* Jedno je jutro provjeravala poštu i promatrao sam njezine prste na tipkama i jednostavno sam... zapamtio."

Dan baci pogled na usnulu Nellie. "Samo se moramo spojiti na njezinu poštu i možemo je čitati."

"To zbilja nije u redu", prošapta Amy.

Zavladala je kratka tišina. Amy je uzdahnula. "Da sam se bar ja prva toga sjetila."

Spojila se. Dan se nagnuo naprijed i šapnuo, "Oho, Nellie." Uskoro su došli do Nelliene pošte. Imala je poruku od oca, *agomeza*, koji je napisao DONDE ESTAS TI SADA i nova poruka od nekoga tko se zove *clashgrrl* s adresom Bostonskog sveučilišta.

"Gle, *clashgrrl* je i jučer pisala Nellie", reče Amy. "Naslov je *javi se, srce.*"

"Vjerojatno neka prijateljica s faksa."

"Tako se čini." Amy je kliknula poruku. UNESI LOZINKU pojavilo se na ekranu. "Čudno. Je li svaka njezina pojedina poruka zaštićena lozinkom?" Amy je kliknula očevu poruku. *Hola svoje glava kćeri, nisi se javila od Sydneya. Javi se staromu da može mirno spavati. Tvoj otac koji ti se divi i uvijek je strpljiv. P. S., ako si blizu Tajlanda, pošalji mi ljutog umaka.*

Amy se nasmiješila. "Čini se da je tata baš sličan Nellie."

"Provjeri ostalu poštu."

Amy ih je sve provjerila. Nellie je primala puno druge pošte od prijatelja i poneku od mlađe sestre, ali nisu mogli jedino do poruka od *clashgrrl*.

"Zašto Nellie dobiva poruke zaštićene lozinkom?" upita Dana.

Oboje su pogledali svoju usnulu guvernantu. Vidio joj se samo vrh glave. Bez živahnoga pogleda izgledala je drukčije u snu, kao netko koga ne poznaju.

"Ne vjerujte nikomu", šapnu Amy. Nisu li to znali od samoga početka? Ali *Nellie*? Od pomisli na to da možda nešto skriva od njih, Amy se osjećala uzdrmano i uneravnoteženo, kao da se tlo miče pod njima.

Dan je samo izgledao ljutito. "Ako nam ne kaže sve, zašto bismo mi njoj rekli sve?" Stisnuo je ambalažu od krekeru u kuglu i bacio je u smeće. "Idemo naći vulkan."

22

Grad Jakarta kao da je u jednome trenutku odjednom oživio, u eksplozivnoj tutnjavi. Ispred hotela, Dan i Amy zaprepašteno su stajali i promatrali kamione, aute, bicikle i taksije, kako se zapliću i raspliću na ulici. Palme su se njihale iznad njih na povjetarcu, a pločnik je bio krcat ljudi koji su hrlili na posao.

"Treatat će nam sati i sati da bilo kamo dođemo", reče Amy.

Je li uvijek tako negativna ili Dan to samo više primjećuje kad se ljuti na nju? "Ne ako uzmemo ovo." Dan je pokazao niz ulicu. Prema njima se kretao narančasti skuter s tri kotača i otvorenom kabinom straga. Dan je mahnuo.

"Što radiš?"

"To je taksi", reče Dan. "I taj ne mora čekati u prometu."

Vozač se zaustavio. "Trebate *Bajaj*? Ugodna vožnja, jako jeftina, i brza. Idem bilo kamo."

"Možete li nas odvesti do brodova?" upita Dan. "Luka?"

"Luka, da, naravno. Nema frke! Uskačite!"

Popeli su se u kabini. Vozač je krenuo. Amy je od ubrzanja lupila glavom otraga.

"Mrak!" uskliknu Dan. Nije si mogao pomoći.

Skuter je vijugao između auta i kamiona. Vozio se po nepostojećim trakovima. Jurcao je uličicama i klepetao uskim prolazima. Umalo da nije pokosio pješake. Danova se glava napunila mirisom benzina i smoga, a buka grada ga je pritiskala. Osjećao se kao u središtu bučnoga, klepetavoga stroja.

Oduševio se Jakartom.

Ulice su se sve više sužavale dok je vozač hrlio naprijed. Odjednom su osjetili miris mora. Vozač je usporio i prošli su kraj tržnice, na kojoj su suncobrani za plažu žarkih boja bili zabijeni u tlo, bacajući sjenu na prostirke na kojima su muškarci u kratkim hlačicama i jpankama sjedili i prodavali košare ribe. Uzvikivali su visokim glasovima, kao ljudi naokolo bacali novac, i poželio je da mogu stati i to pogledati.

Ispred su vidjeli jarbole i šarena jedra. Vozač se zaustavio blizu luke. Dan je ispružio ruku punu zgužvanih novčanica i vozač je uzeo nekoliko.

"Želite li obilazak?" Rukom je pokazao preko luke. "Sve znam. Moj rođak ima ribarski brod. Najbolji brod u luci, najbolji peljar."

"Želimo na Krakatau", reče Amy. Odmahnuo je glavom. "Sad je aktivan... ne možete pristati na Krakatau."

"Bi li nas vaš rođak... odveo onamo? Samo da vidimo?" upita Dan.

"Dugačak put, traje cijeli dan."

"To je u redu."

Dan je očekivao da će čovjekove iduće riječi biti "Gdje su vam roditelji?" Znao je da čovjek to *misli*. Dan je nijemo ispružio šaku novca.

"Naravno", reče vozač, grabeći ga. "Nema frke!"

* * *

Ime vozačevog rođaka bilo je Darma, i brod, koji se u pristaništu činio pristojne veličine i čvrst, postao je malen i krhak kad su odburjili na otvoreno more.

Amy i Dan sjedili su straga i gledali kako se Darma smješka i pokazuje im lijepe prizore. Od motora nisu čuli što govori. Imao je dva člana posade koji nisu govorili engleski, ali nasmiješili bi se Amy i Danu ako bi im se pogledi sreli.

Pramac je udarao u more, a miris ribe bio je jak. Amy se čvrsto držala za ogradu izgledajući malo zeleno. Dan se okrenuo prema pučini, s vjetrom u lice. More je bilo blistavo tirkizno, a sa strane je vidio niz otoka. Manji ribarski brodovi vrludali su po zaljevu.

Nakon što su neko vrijeme plovili, vidjeli su pred sobom rt. Zaokrenut će oko vrha Jave, pogađao je Dan. Znao je da je Krakatau na zapadu.

Darma im je nešto doviknuo i nasmijao se. Amy se okrenula Danu. "Što je rekao?"

"Mislim nešto o suboti i brodovima. Je li danas subota? Jesmo li opet prošli međunarodnu granicu datuma? Moram li ponavljati četvrti razred?"

"Valjda je rekao *Sunda*. Sundski prolaz. Kad zaobiđemo vrh Jave, bit ćemo u njemu. To je kanal između Jave i Sumatre. Na putu do Rakate. To je otok na kojem je Anak Krakatau. Vidiš, otok Krakatau je implodirao, ali ga je zamijenio drugi otok. To znači *Dijete Krakataua* i—"

„Znam da si ne možeš pomoći", reče Dan. "Ali prestani, molim te."

"Brodski kanal!" viknu Darma. Ovaj su ga put savršeno čuli. Nasmiješio se i nasmijao. "Kad budemo prelazili, držite se!"

More je postalo uzburkanije kad su zaokrenuli oko vrha. Darma se brodom približio obali i more se umirilo. Obala je izgledala divno, a brda su se uzdizala iza njih, mutnozeleno i siva. Preko plave vode bila je Sumatra.

Ja sam na brodu između Jave i Sumatre, mislio je Dan. Nije li to genijalno?

Baš je počeo žaliti što nije uzeo ručak, kad je posada iznijela zdjele pune riže u kokosu. Dan i Amy gostili su se dok su gledali veće teretne brodove u prolazu.

Sunce je bilo visoko iznad njih kad im je Darma dao znak. "Dobro, sad prelazimo prolaz." Pokazao je prstom. "Eno Rakate."

Sad su ga vidjeli, otok s vulkanskim vrhom Anakom Krakatauom, dijete Krakataua. Dan osjeti jezu duž leđa.

Darma krene u prolaz, vješto vijugajući ribarskim brodom gustim prometom u kanalu. Gigantski teretni brodovi dimili su kraj njih, a njihov se mali brod ljuljao na njihovim brazdama. Naposljetku su uplovili u mirnije vode, kraj otoka punih palmi i privlačnih plaža. Bili su usred tropskoga raja. Sigurno je izgledao slično kad je Robert Cahill Henderson prvi put došao. Osim što je na mjestu na kojem se nekoć uzdizao moćni Krakatau sada stajala nova planina. Bila je ravna na vrhu, a bijeli dim bio je pomiješan sa sivim. Dan je čuo tutanj grmljavine, ali jedva ga je registrirao. Bio je previše zadivljen prizorom pred sobom. Nekako si osjećao snagu toga, količinu kipteće energije skupljenu unutra.

Iako je bio glumio da ne sluša, njegov je mozak nužno zabilježio činjenice koje mu je Amy pročitala u Shepovu avionu: trideset šest tisuća ljudi je poginulo, uglavnom u tsunamijima koji su uslijedili poslije završne eksplozije dvadeset sedmog kolovoza; dvije trećine otoka je razneseno; završna, snažna eksplozija čula se više od tri i pol tisuće kilometara daleko; valovi nastali poslije eksplozije okružili su zemlju sedam puta; oblak pepela suknuo je osamdeset kilometara u zrak i kružio planetom trinaest dana i na kraju, cijelu iduću godinu izazivao nevjerojatne zaslaskes Sunca. Svi su se ti podaci zbrajali u jedan gadan vulkan.

Darma je predao kormilo članu posade i otišao otraga do njih. "Danas nije dobro", rekao je. Pokazao je prstom. "Jako aktivan."

Dan je vidio kako nešto klizi niz planinu. Oblaci dima uzdizali su se iz toga dok je tutnjalo u more. Kamenje je izlijetalo i padalo u more tako blizu da ga je Dan vidio. Plutali su na nježnim valovima. "Erumpira li?"

"Ne. Ali nije sretan", reče Darma. "To je kamen plavac. Nije dobar za brod."

Po izgledu otoka, Amy i Danu bilo je jasno da ništa ne bi našli kad bi ga i mogli istraživati. Krakatau se raspao u pepeo i vatru. Pao je u more i ispario u zrak. Bilo je dovoljno vidjeti moć druge planine.

"Vjerojatno je jedva izvukao živu glavu", šapnu Amy Danu. "I sve je izgubio. Sve na čemu je radio."

"Nećete fotografirati? Nećete snimati?" upita Darma. "Većina turista to radi."

Odmahnuli su glavom. Nisu trebali slike da se ovoga sjećaju.

Povratak kanalom bio je napet, ali vjerovali su Darminom upravljanju brodom i stručnim potezima posade. Vratit će se tek za nekoliko sati i sad su mogli samo sjediti i gledati istu obalu u koju su satima zurili na putu ovamo. Pitali su se što će dalje, kad se vrate u Jakartu. Dan je umalo naglas postavio pitanje, ali onda se sjetio da jedva da razgovara sa sestrom. Izgledala je tako nesretno da je gotovo zaboravio koliko se ljuti.

Sunce se spustilo niže na nebu iza njih, kad su napokon zaokružili rt i uputili se prema Jakarti.

Darma je došao otraga razgovarati s njima. "Oprostite? Sada smo blizu Tisuću otoka. Divno mjesto, turističko odredište..."

"Zbilja se moramo vratiti", reče Amy.

"Samo ćemo malo skrenuti s puta", reče Darma sa širokim osmijehom. "Moram nešto kratko dostaviti na jedan otok, neće uopće dugo trajati!"

Dan je slegnuo ramenima. "Pa, može."

Plovili su između otoka. Vidjeli su divne kuće na nekima od njih, a neki su bili nenastanjeni.

"On živi na malom otoku, ne blizu drugih", objasnio je Darma. "Naručuje namirnice, potrepštine, takve stvari. Starac, ne govori

puno - moj ga je prijatelj vozio na Krakatau, baš kao ja vas! Ni on nije snimao film!"

Darma je usporio brod dok su brujali prema bujnom tropskom otoku. Posada je ukrcala potrepštine u gumeni čamac. "Bit ćemo jako brzi", reče Darma.

Posada je počela iznositi potrepštine iz kabine. Amy je sjela uspravno.

"Dan", šapne. "Vidjela sam ružmarin! Sjećaš se Irinina traga?"

Dan se okrene prema Amy. "Dobro, ovo je totalno čudno, ali misliš li isto što i ja?"

"Da je čovjek na otoku Cahill?"

"Da je čovjek na otoku *Robert Cahill Henderson!*"

"To je nemoguće! Imao bi... oko sto i četrdeset godina!"

Dan kimne. "Baš tako. Možda je velika cahillska tajna *vječni život*. Ili bar produženje života. Razmisli, Amy. Ne bi li tako čovjek bio najmoćniji na svijetu? Možda Robert Cahill Henderson nije otišao umrijeti. Možda se vratio ovamo i zadnjih pedeset godina radi na formuli!"

"To je ludost", polako reče Amy.

"Moglo bi biti istina", usprotivi se Dan.

Oboje skoče. "Ovdje izlazimo!" najavila je Amy "Mi ćemo odnijeti potrepštine!"

"Ali ovdje nema hotela!" pobunio se Darma. "Nema ničega za turiste!"

"U redu je! Volimo kampirati!" Dan je kopao po džepu i izvadio još novca. Ugurao ga je Darmi. "Dođite po nas sutra, može?" zamolio je Dan. Izašao je iz broda u vodu do koljena. Uzeo je jednu od kutija i balansirao njome na glavi.

Amy se prebacila preko ograde. Uzela je drugu kutiju. "Zdravo!"

Darma je izvukao gumeni čamac na brod. Izgledao je zbunjeno. Ali slegnuo je ramenima i mahnuo im. Za nekoliko trenutaka njegov je brod zamaknuo za kraj otoka i nestao.

23

Nellie je omamljeno prošla rukama kroz kosu. Pogledala je na sat. Nije mogla vjerovati da je spavala dvanaest sati.

Naravno, Dana i Amy nije bilo. I ovaj put nisu ostavili poruku.

Pogledala je *e-mail* i, naravno, našla dvije poruke od *clashgrrl*. Utipkala je lozinku i uzdahnula.

DRŽI IH BLIZU. UZBUNA. ORGANIZIRAJ HITNI ODLAZAK.

"Sad mi kažeš", naglas reče Nellie.

Saladin je tugaljivo mijauknuo. "I ti?" upita Nellie. Uzela ga je u naručje i odsutno ga gladila. Nije mogla vjerovati da je opet izgubila Amy i Dana. Dat će im možda još jedan sat prije nego što počne čupati kosu.

Saladin joj se izmigoljio iz ruku. Prečvrsto ga je držala. Zato što je zabrinuta. Nešto nije kako treba biti.

Obično bi joj uvijek rekli kad bi nestali. Ali primijetila je kako su se pogledavali kad su doznali da zna upravljati avionom. Počeli su sumnjati u nju. Jadni klinici. Nikomu ne mogu vjerovati.

Pojavila se još jedna poruka od *clashgrrl*. Naslov je bio *pojačaj doživljaj!*

To je značilo da je poruka najvažnija što može biti. Nellie je bosim stopalom zatvorila laptop. Neće se javiti dok ih ne nađe. Imala je neki loš predosjećaj.

* * *

Irina se držala iza, kad je Isabel ušla u dućan. Isabel je bila uzela auto, ali Irina je uspijevala držati korak na motociklu. Bila je prerusena, ali Isabel nije poduzela nikakve uobičajene mjere opreza, što je značilo da se u Jakarti osjeća sigurno.

Isabel je imala platnenu vrećicu, koja je na početku bila prazna, a sad sva debela od stvari. Irina je objektivom kamere uspjela dovoljno približiti sliku da vidi što Isabel kupuje.

Od posljednjeg je predmeta Irinu prošla jeza. Baš kao što je sumnjala. Isabel je bila lukava, ali ne previše maštovita.

Dakle, došlo je do toga. Ovdje će se dogoditi posljednja borba. Luciani ne mogu dobiti moć trideset devet tragova, ako je Isabel Kabra na čelu loze.

Kakve bi bile posljedice da nešto poduzme protiv vođe? Dobro je znala. Izopćit će je. Svaki će Lucian znati da je izdala lozu. Isabel i Vikram za to će se pobrinuti. Smislit će priču, prikazati sve na svoj način. Sve što poznaje nestat će - novac, veze, cilj. Svijet će postati prazno mjesto, a ona će postati duh.

Nije imala izbora. Morala je pokušati. *Koja je razlika između vas?* bila je pitala Amy.

Ovo je razlika, Amy. Neke stvari ja neću učiniti. I neke stvari neću dopustiti.

Okrenula se i naletjela na Iana i Natalie.

Natalie se nasmiješila. Irina joj iza tamnih sunčanih naočala nije vidjela oči.

"Dobra vijest. Moji kontraobavještajni postupci pokazuju da nitko ne prati vašu majku", reče Irina. Ni treptajem trepavice neće dopustiti da to dvoje huligana vidi kako su je uzrujali.

"Ja imam još dobrih vijesti", reče Natalie. "Majka je jutros dobila novu naredbu."

„I?"

Irina je krišom izbacila igle iz oba kažiprsta. Bilo bi lakše operirati kad bi ovo dvoje zgodnih dugo bili izvan upotrebe.

Natalie se pokrenula takvom brzinom da je Irina stigla osjetiti tek nagovještaj čuđenja.

Uvijek je mislila da je mrzovoljna djevojka nesposobna za ikakav žar. Nataliena je ruka poletjela naprijed, zgrabila Irinin prst i svinula ga gotovo potpuno unatrag. Irina je osjetila oštar bol kad joj se slomio zglob prsta. A onda se igla zabila.

* * *

Amy i Dan odložili su kutije na obalu i teškim koracima krenuli prema stazi.

"Zašto smo pustili Darmu da ode?" upita Amy. "Ako nikoga ne nađemo, morat ćemo prespavati ovdje."

"To bi bio totalni zakon", reče Dan. "Kao Robinson Crusoe."

"Robinson Crusoe", ispravi ga Amy. Došli su do bogate tropske šume i krenuli stazom.

"Tropavom će sigurno biti drago što nas vidi", reče Dan. "Mi smo baš jedna velika sretna obitelj, zar ne?"

Amy je bila puna crnih slutnji. Sunce je zašlo iza brda, tako da su se sjene izduživale. Odjednom se bojala onoga što će naći.

Dan je iskoračio na čistinu. "Oho", reče. "Vidi ovo."

Kostur velike građevine stajao je kraj skupine palmi.

Građevinska oprema još je bila razbacana po tlu, veliki betonski blokovi, debeli koluti žice, glinene pločice.

"To izgleda kao da su htjeli izgraditi hotel", reče Dan.

"Gledaj, ondje dolje ima još građevina."

„Dan", reče Amy. "Gledaj."

Pokazala je pijesak. Otisci stopala bili su jasno vidljivi. Dan je svoje stopalo stavio kraj jednoga. Otisak je bio puno veći, otisak stopala muškarca. Amyne sumnje u Danovu teoriju odjednom je istisnuo strah.

Pratili su otiske kraj napuštenoga hotela i preko čistine. Na dnu staze vidjeli su malu plažu u obliku polumjeseca, s pijeskom ružičastim od zalazećega sunca. Okruživale su je visoke palme. Otisci stopala su nestali, stopivši su se s udolinicama mekanoga pijeska.

Amy krajičkom oka opazi tračak pokreta. Između dviju palmi visjela je mreža. Nježno se ljuljala naprijed-natrag. Nije vidjela osobu koja u njoj leži, samo jedno boso stopalo koje se nježno odgurivalo od tla ljuljajući mrežu.

Prišli su bliže, jedva dišući. Kad su došli do mreže, vidjeli su savršeno izglačane, limunski žute platnene kratke hlače. Cistu bijelu košulju. I, zatvorenih očiju, sa smiješkom na licu... svoga rođaka Alistaira Oha.

24

Alistair je otvorio jedno oko. Ako se začudio što ih vidi, nije to pokazao.

"Dobro došli u raj", reče.

Obje je noge spustio na tlo, tako da je sjedio uspravno. "Izgledate razočarano."

"Nismo tebe ovdje očekivali", promrmlja Dan.

"I ja bih to isto mogao reći", reče Alistair. "Osim što to baš ne bi bila istina. Dolazim do toga da se više nikad ne iznenadim kad se negdje pojavite."

Dan je htio udariti šakom u drvo. Bio je siguran da je na tragu najstarijem čovjeku na svijetu. Ali našao je samo još jednog cahillskog rođaka.

I još nije bio siguran što misli o Alistairu. Amy je bila plakala kad je mislila da je Alistair poginuo u urušavanju špilje u Koreji. Čak su se i njemu navlažile oči. Pa, dobro, plakao je. Malo. Ali onda je ispalo da je Alistair živ. Što je značilo da ih je totalno preveslao. I to ne prvi put. On je iz loze Ekatarina, jednako željan toga da nađe trideset devet tragova kao i oni.

Ipak, u Egiptu im je pomogao. Nije on kriv što je njegova podmornica - koju je sam izumio - potonula. Pa, možda *jest* on kriv. Umalo da nisu postali hrana za ribe na dnu Nila.

"Što ti ovdje radiš, Alistaire?" upita Amy.

"Isto što i vi, pretpostavi am", reče Alistair. "Pokušavam otkriti što je Robert C. Henderson radio ovdje. Brilljantan čovjek. Ekata, naravno."

"To smo pogodili", reče Dan. "Pratili smo ga u Australiji."

"Je li?" Alistairove su oči zasjale. "Ne bih volio da ste došli čak u Indoneziju, a da niste malo zadovoljili znatiželju. Može li još jedna razmjena znanja? Vi meni recite što ste doznali u Australiji, a ja ću vama reći što sam doznao ovdje. Može?"

Dan i Amy su se pogledali. Već su prije razmjenjivali znanje s Alistairom. Obično je sve bilo dobro.

"Vjerojatno znate da je bio znanstvenik", reče Alistair. "Kao mnogi iz naše loze, imao je briljantan i inventivan um. Veoma brzo zauzeo je visoko mjesto u eliti Ekata i privukao pozornost vođa loze. Čekala ga

je sjajna budućnost. A onda je napravio grdnu pogrešku." Alistair je zastao. "Zaljubio se u Lucianku."

Dan je zastenjao. "Ma, molim te! Blijuv! Ne valjda ljubavna priča."

"Da, ljubavna priča. Ali mnoge su ljubavne priče također... priče o izdaji. Bila je plemenita roda, rođakinja kraljice Viktorije. Što je Ekatima dalo ideju. Govorkalo se - pa, i više od toga - da je šezdeset godina prije, Lucian plemenita roda u ruskoj monarhiji skupio većinu od trideset devet tragova - ili čak sve. Madrigali su ga napali i uništili njegove dokaze.

Ali zadržao je jedan primjerak za sigurnost. U tisuću osamsto osamdesetima proslijeđen je u lucianski stožer u Londonu. Mislimo da su Madrigali tisuću devetsto osamnaeste ubili cara Nikolaja II. i njegovu obitelj, u potrazi za tim popisom. Ali to je neka druga priča. Samo su Ekati znali da je popis proslijeđen u London."

Amy nije gledala Dana. Dan nije gledao Amy. U Rusiji su bili našli dokaz o prikupljenim tragovima, ali neće to reći Alistairu.

"Ali - i to je tako tipično za Luciane - iako su uspjeli krasti i varati dovoljno da ih prikupe tako puno, nisu bili dovoljno sposobni da utvrde *količine*. To je posao za Ekate. Zato su Robertu Hendersonu ponudili izbor. Otac njegove zaručnice bio je vođa loze Lucian. Ako ga Robert ne špijunira i ne pokuša ustanoviti imaju li Luciani trideset devet tragova, zauvijek će ga izbaciti iz Ekata."

Amy se zaprepastila. "To je grozno!"

Alistair je svoje tamne oči okrenuo prema njoj. "Poslije toliko vremena i toliko truda ti *i dalje* ne shvaćaš koliko je to važno, zar ne?"

"Shvaćam. Samo—"

Odmahnuo je glavom. "Ne. Da doista shvaćaš o čemu se radi, znala bi da je katkad nužno biti nemilosrdan. Bilo kako bilo, Robert Henderson bio je rastrgan. Navodno ju je veoma volio. Ali veoma je volio i nešto drugo - znanost. Privlačila ga je potraga za tragovima i spajanje tragova - nije mogao odoljeti tomu izazovu. Zato je uspješno ukrao jedini primjerak tragova koji su Luciani imali. Jasno, savršeno su dobro znali da je on to učinio, tako da... brak je otpao. Ekati su ga ukrcali na brod za Oceaniju i izmislili su priču da ide Darwinovim putem. Ali zapravo je otišao u Indoneziju. Onda je, jasno, počinio kobnu pogrešku.

Sagradio je laboratorij na poznatom vulkanu. Bilo je razloga za to - nije bio nastanjen, i mogao je njegovom geotermalnom energijom pogoniti laboratorij. Ipak je on bio Ekati. Riskirao je i znao je to. Naravno, izgubio je u toj igri."

"Što se dogodilo?" upita Amy. "Mislim, znamo da je Krakatau erumpirao, ali gdje je on bio?"

"Ah, erupcija Krakataua. Tko zna što ju je potaknulo? Neki Ekati misle da su Madrigali dignuli u zrak Hendersonov laboratorij, što je pokrenulo smrtonosni geotermalni niz eksplozija. Ali Henderson? On je imao sreću. Baš je bio krenuo po pošiljku koju je naručio za laboratorij. Znao je da je vulkan aktivan. Bilo je poprilične aktivnosti na otoku, potresi, pare... dobro je znao s kakvom je opasnosti suočen. Ali bio je tako blizu. Tako bolno blizu da je otišao s otoka u posljednji mogući trenutak - noć prije glavne erupcije. Jedva da je izvukao živu glavu, a njegov se laboratorij razletio u jednoj od prvih erupcija. Tada je opečen. Sutradan ujutro, bio je s druge strane tjesnaca, u obalnom gradiću Anjeru, kad je došao tsunami. Pobjegao je u brda da mu izmakne. Stanovništvo je pokušalo pobjeći ispred tog gigantskog, svemoćnog vala visokog trideset metara... možete li zamisliti taj užas? Stotine ljudi usisano je natrag u more ili su se smrskali na stijenama. Vidio je užas i patnju i izvukao se živ. Znamo da je otišao u Jakartu. Znamo da se tjednima poslije ukrcao na brod za Sydney. Poslije toga mu se gubi trag. Mislimo da je bio psihički slomljen. Jednostavno je... nestao." Alistair se okrenuo prema njima. "Dakle. Jeste li ga našli?"

"Doznali smo da je bio u zatvoru", reče Amy. "Zvali su ga Tropavi Bob. Pratili smo njegov trag do mjesta Coober Pedy, gdje je postao rudar opala po imenu Fossie. Umro je tisuću devetsto pedesetih. Ali nikada više nije progovorio ni riječ. Niti je ostavio ikakvu uputu. Samo gomilu besmislica na zidovima rudnika."

"Ali ostavio je uputu", reče Alistair. "Znam to zato što je ja imam."

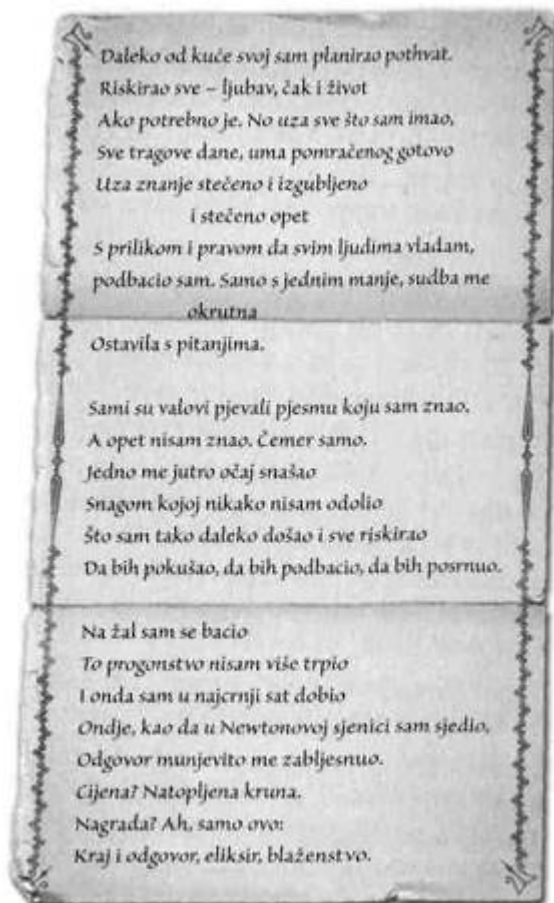
"Odakle ti?"

"Ah", reče Alistair. Skrenuo je pogled s njih. "Možda to saznanje trebamo ostaviti za drugi put."

"Možemo li vidjeti?"

Alistair je izvadio stari papir iz džepa od košulje. "Ako otkrijete što to znači, dijelimo trag. Dogovoreno?" Kad su kimnuli, dodao je papir

Danu i Amy.

"Pa, *sad* je sve jasno", reče Dan.

"Mislim da shvaćam jedan dio", reče Amy. "Ostavio je sve za sobom, riskirao život, da bi sastavio trideset devet tragova. I umalo da nije došao do rješenja - nedostajao mu je samo jedan trag. *Samo s jednim manje, sudba me okrutna/Ostavila s pitanjima.*"

"Tu je pogriješio", reče Alistair. "Znamo da nije imao svih trideset osam tragova. Ali bio je blizu. Jako blizu."

„Ali što to znači da su valovi pjevali pjesmu, a on ju je znao, ali nije znao?"

"To znači da je već potropavio", reče Dan. Zastenjao je. "Sjetio sam se sata engleskog kod gospođice Malarkey i nije mi ugodno. Što je čemer?"

"To znači tuga, jad", reče Alistair. "Tako se jako i tako dugo trudio i došao je tako blizu, ali podbacio je. No ovaj dio mi nije jasan. Očajava, tako da dođe i baci se na *žal* - to je pjesnička riječ za

obalu. Onda odjednom govori o Newtonu. Je li Newton otkrio nešto što je on trebao? Znam da je otkrio gravitaciju, ali kakve to ima veze s trideset devet tragova?"

"*Cijena? Natopljena kruna*", ponovila je Amy. "Što to znači? Da umalo što nije postao kralj svijeta?"

"Kruna može značiti i *glava*", reče Alistair. "Kao u *Jack je pao i razbio krunu*, ali i dalje mi nije jasno. Mislim da se referira na onu priču o Newtonu - da se sjetio gravitacije kad mu je jabuka pala na glavu, dok je ležao pod drvetom. Tako da možda govori kako je iznenada doživio spoznaju. Ali zašto ne kaže koju?" uzdahnu Alistair. "Možda je već gubio razum."

"Misliš, a?" upita Dan.

Snažan povjetarac zašuškao je papirom. Odjednom se smračilo. Palme su se svijale pod naletima vjetra.

"Oluja će", reče Alistair. "Uđimo. Bez brige, te tropske oluje brzo prođu. Mogu pozvati čamac i vratit ćete se kući na večeru."

25

Satima poslije Dan je zurio van u pljusak. Palme su se svijale poput plesačica. Odavde je jedva razabirao bijeli rub valova. Sunce je davno zašlo. Bili su zarobljeni za tu noć.

"Ne prolazi baš" reče. "Prije prilazi."

„Tko bi ga znao?" posramljeno reče Alistair. "Nisam gledao prognozu. Čim dobijem signal, možete nazvati Nellie. Ovdje ima dovoljno prostora da prespavate."

Alistair je odsjeo u jedinoj završenoj kući na otoku, na rubu gradilišta. planirali su izgraditi ljetovalište, ali Ekatarine su ga kupile kao lokaciju za moguće uporište. Još su odlučivali hoće li ga dovršiti, a dotad je Alistair katkad dolazio.

Kuća je imala jednu veliku prostoriju u prizemlju, otvorenu sa svih strana i visoki strop. Alistair je bio zatvorio čvrste drvene kapke kad su došli s obale. Gore je bio kompletiran stambeni prostor, s dvije spavaće sobe, dnevnom sobom i malom kuhinjom.

Kiša je i dalje lagano padala kad su pojeli povrće i rižu. Alistair je pokušao nazvati Nellie sa svoga telefona i javila se. Stavio ju je na zvučnik.

"Tko je to?" otresito je rekla.

"Alistair Oh, gospođice Gomez. Zovem da vam kažem kako su Amy i Dan ovdje sa mnom i—"

"Jesu li živi i zdravi?"

"Živi smo, Nellie!" viknu Amy.

"Doći ću po njih."

"Nema potrebe. Vrijeme—"

"Baš me briga za vrijeme! Gdje ste?"

"Nellie, na otoku smo. Vratit ćemo se ujutro", reče Amy. Čula je iskrenu zabrinutost u Nellienu glasu. "Oprosti što nismo ostavili poruku."

"Drugi put ćemo o tome što ste me *totalno izbezumili na cijeli dan*. Sada dolazim po vas."

"Gospođice Gomez - Nellie - bojim se da ćete morati čekati jutro", oklijevajući reče Alistair. "Kunem se da ću vam osobno dovesti djecu."

"Ne morate. Doći ću sutra ujutro."

Kad joj je Alistair dao upute i uvjerio je da im je dao jesti, a Dan komentirao žalostan nedostatak deserta, Nellie im je nevoljko rekla laku noć i da se vide sutra. *Rano.*

"A sada, mislim da je dan bio naporan i svi trebamo na počinak", reče Alistair na svoj formalni način. "Bit ćete sigurni ovdje večeras."

Nekoliko minuta poslije, Amy se doista osjećala sigurno, dok se ušuškavala ispod pamučnog pokrivača. Alistair im je posudio po jednu svoju mekanu bijelu pamučnu majicu kratkih rukava za spavanje, zato što je njihova odjeća još smrdjela na ribu i slanu vodu. Vjetar i kiša bili su prestali i svježi je povjetarac dopirao kroz prozor. Amy je zaspala slušajući lagano šuškanje palmi. U daljini je brodski motor tiho preo na tamnome moru. Bila je tako umorna da se nadala kako neće sanjati.

* * *

Isprva je mislila da još čuje šaptanje lišća vani. Zvuk je bio tako tih. Okrenula se i osjetila kako tone natrag u san. Još je osjećala trag mirisa večere, po dimu...

Sjela je. Sad osjeća taj miris. Vidi kolute dima koji se uzdižu na mjesečini.

Panika ju je prostrijelila. Ali nije se mogla pomaknuti. Gledala je jednu drugu večer, drugo vrijeme.

Požar. Amy drži majčinu ruku. Plače dok trče niza stube u prizemlje. "Izvedi djecu!" viče njezin otac. U radnoj sobi je, izvlači knjige s polica. Nešto traži... "Tata!" vrišti ona. Pruža ruke i on načas prestaje. "Anđele", kaže, "idi s mamom."

"Ne!" Ona jeca dok je majka odvlači. "Ne! Tata!"

"Arthure!" viče njezina majka. Ali izlazi s Amy i Danom.

Svježi noćni zrak, vlažna trava pod njezinim golim nogama. Majka se naginje nad nju. Prima Amyno lice u ruke. "Pogledaj me", kaže njezina majka, kao što uvijek čini kad želi da je Amy pažljivo sluša. "Čuvaj brata. Volim te." Amy vrišti, preklinje je da se vrati, i dok njezina majka juri natrag u goruću kuću...

Tako je intenzivno bila dio te uspomene da je, tek kad je počela kašljati, potpuno shvatila da to nije san. Kuća je gorjela!

Alistair se pojavio na vratima. Vidjela je kako mu sjene plamena trepere po licu i nešto ju je prostrijelilo.

I Alistair je bio ondje te večeri.

Imao je vlažne ručnike u rukama, baš kao njezina majka one, tako davne noći. Zatvorio je vrata spavaće sobe i stavio mokri ručnik preko procijepa. Onda se presavio, kašljući.

On je stajao kraj kamina, s licem u sjeni. Izglačane hlače s oštrim rubom. Sivo odijelo, žarkožuta kravata. Pristojno se nakašljao. "Smirimo se. Samo smo došli uzeti ono što je naše."

Dan je sjedio u krevetu, kašljući. Zvuk njegove patnje pomogao je Amy da se pokrene.

Zbacila je pokrivač.

Alistair je pohrlio prema Danu. Pritisnuo je mokri ručnik Danu na lice. Obgrlio ga je i počeo ga voditi prema prozoru. "Brzo!" preko ramena je zazvao Amy.

* * *

Kad je došla do prozora, vidjela je dim kako se kovitla iz prizemlja. Pogledala je iza sebe i vidjela jeziv prizor dima, koji se probija kroz pukotine oko zatvorenih vrata. Tim putem ne mogu pobjeći. "Prozorska daska", reče Alistair.

Izvan prozora je bila daska, dovoljno široka da na nju stanu. Čula je zvuk prskanja stakla kad se razletio prozor u sobi do njih. Alistair je iskoračio van na dasku i ispružio ruku prema Danu. "Hajde. Vjetar nosi dim u drugome smjeru. Ovdje vani možeš disati."

Dan je iskoračio na dasku. Udahnuo je svjež zrak. Amy je iskoračila za njim. Zid iza njezinih leđa bio je vruć.

Pogledala je dolje. Duboko dolje bio je građevinski otpad. Izvijeni koluti žice, beton, čavli, isprepletana hrđava armatura. Nije bilo čiste površine na koju se mogu dočekati. Da i prežive skok, mogu ih probiti oštri predmeti. Dan je disao teško i stegnuto. Alistair ga je obgrlio rukom. Plamen je buktao. Pomoć nije dolazila. Nije bilo sirena.

"Skočit ću", reče Alistair. "Možda nađem ljestve ili nešto takvo. Nekako ću vas spustiti."

"Ne možeš skočiti!" viknu Amy. "Poginut ćeš!"

Nasmiješio se i ovlaš joj dodirnuo obraz. "To nam je jedina šansa."

Alistair se naslonio na zid. Pogledao je dolje, tražeći čistinu na koju će skočiti. Nije je bilo.

"Čekaj!" Amy mu se primila za rukav. "Gledaj!"

"Irina", reče Dan.

Dim se valjao i raščičavao i vidjeli su je kako dolje trči, brzo i snažno, grabeći nogama. U ruci je imala motku od bambusa. Dok su začuđeno gledali, zabila je motku u tlo i spektakularno se odrazila do krova.

Čuli su tihi udarac kad je doskočila. Amy se nagnula prema van. Jedva je razabirala Irinu gore. Irina je spustila motku dolje i uglavila je uz rub krova.

"Kako se ono kaže?" doviknula im je. "Puziti? Pužite niz motku! Jedan po jedan, nije jako čvrsta."

"Možemo li joj vjerovati?" upita Alistair Dana i Amy. Amy je bila ta koja je odgovorila. Promatrala je Irinino napeto lice.

"Možemo", reče.

Dan je išao prvi. Obujmio je nogama motku i napola se sklizao, napola puzio niz nju. Čim je dotaknuo tlo, Amy je s olakšanjem duboko uzdahnula.

"Hajde, Amy", reče Alistair.

Amy se okrenula i stavila ruke na motku. Pogledala je gore u Irinu, koja je ležala potrbuške na krovu, objema rukama podupirući motku. Irina se lecnula i Amy je vidjela crveni, natečeni prst.

"Čekaj. Prije nego što kreneš", reče Irina. "Uzmi ovo."

Ispružila je jednu ruku. Amy je posegnula uvis. Graceina ogrlica pala joj je na dlan.

"Isabel je to opet učinila", reče Irina. "Prvi sam put otišla. Ovaj put neću. Ovaj put neću dopustiti da uspije. A sada... sve ovisi o tebi i Danu. *Idi!*"

Silina Irininih riječi potaknula je Amy na akciju. Zgrabila je motku od bambusa. Bila joj je vruća u rukama, ali skliznula je niz nju.

Dignula je pogled prema Alistairu. Pozdravio je Irinu, zatim zgrabio motku i lecnuo se. Amy je vidjela dim kako se izvija prema gore. Motka je počela gorjeti. Alistair je hitro skliznuo niz nju, skočivši posljednji metar.

Motka je planula. Polako se raspadala. Amy, Dan i Alistair odskočili su kad je tresnula na tlo, nekoliko centimetara od njih.

"Moramo naći novu motku!" viknu Alistair.

Mukom su odvratili pogled od goruće zgrade. Mahnito su pretraživali područje, krećući se kroz otpad. Dan je krenuo tražiti u raslinju. Negdje su morali naći nešto čime će je spasiti.

* * *

Irina ih je promatrala s visine. Krov je sada bio tako vruć da je bila prava muka stajati na njemu. Dim bi je prekrpio i raščistio se. Osjećala se tako daleko od njih. Kako su bili puni nade. Još nisu znali da je prekasno.

Pola krova urušilo se u kiši iskri. Plamen je buktao, proždirući drvene grede. Uzmaknula je.

Imala je samo još nekoliko sekunda. Nije važno. Spasila ga je. Spasila je svojega voljenoga dječaka.

Ne, ne Nikolaja. Dana. Dana i Amy.

Borila se da joj misli ostanu bistre. Oči i grlo pekli su je od dima. Bilo je iznimno teško ostati na nogama. Ostat će na nogama.

U smrti će biti bolji čovjek nego u životu. To nije bilo tako loše, za jednu bivšu KGB-ovu špijunku, a pogotovo za jednoga Cahilla.

Gle, još traže motku, nadaju se da će me spasiti. Baš je lijepo to vidjeti. Jadni Alistair, nikada me nije volio, ali jedne večeri u Seoulu opustio se, a opustila sam se i ja i podijelili smo zdjelu bibimbapa. Jedna zdjela, dvije žlice. Kad god bih slučajno udarila žlicom o njegovu, optužio bi me da očijukam s njim. Na kraju sam se nasmijala...

Odjednom ju je preplavila panika. Je li doista bila spremna napustiti život? Postojao je način života koji nije bio njezin - naslućivala ga je. S Nikolajem i... i nekoliko drugih. Kako je mučno bilo to napustiti! Napustiti mogućnost. San.

Nadam se da znaju kako ne žalim zbog toga, mislila je, gledajući male Cahille. Zapamtite što sam rekla, djeco. Bojite je se. U vašim je rukama sada sve.

Na krovu se čulo glasno pucanje i tutnjanje -i urušio se. Irina je kriknula kad je osjetila da propada i pogledala je gore. Htjela je da posljednje što vidi budu zvijezde.

26

Amy i Dan su sutradan ujutro sjedili na obali i gledali mirno tropsko more. Proživjeli su najdužu noć života, nisu mogli spavati, samo su sjedili i čekali zoru. Sada su krvavih očiju zurili u horizont. Njihove su bijele majice bile sive od dima i čađe, a grla su im još bila suha i grebla su ih, unatoč svoj vodi koju su popili.

Znali su da će Nellie uskoro doći čamcem. Bilo je važno da odu prije nego što dođe policija. Alistair im je bio naredio da ostanu na obali. Nije htio da vide ono što je ostalo od kuće. Oni nisu htjeli razmišljati o tome.

On je nekamo otišao i znali su da želi biti sam. Irina je bila njegova neprijateljica, ali dugo ju je poznao. Možda ju je htio oplakivati.

Irina je bila i njihova neprijateljica. Sinoć im je spasila život.

Amy je dirnula zmaja od žada na ogrlici. Zašto? Kako je netko, koga je smatrala čistim zlom, imao u sebi toliko dobrote da žrtvuje svoj život za njih?

Sinoć je netko ukrao pjesmu. Alistair je to znao. Bio se probudio, namirisao je dim i odmah potražio papir. Svi su znali da je to morala biti Isabel. Alistair je bio čuo zvuk motora na moru, ali nije ništa vidio.

Jutros su našli plovilo kojim je sigurno došla Irina, mali ribarski čamac, čiju je posudbu vjerojatno platila u luci.

Znali su činjenice, ili bar većinu njih. Ono što nisu mogli utvrditi bili su njihovi osjećaji.

Amy je bila sigurna jedino u to kako je vrijeme da kaže Danu. Mora mu sada reći, prije nego što se pojavi Nellie. Nije mogla proživjeti još jedan dan poput jučerašnjega. Sa svime se može nositi, ali ne bez Dana. Ona je tako pogriješila, a on je tako imao pravo. Sinoć se jako bojao, ali nikad nije izgubio hrabrost. Cijelo je vrijeme takav. Kad bi se ona bila ukočila od straha, on bi nastavio dalje. U puno je toga bio hrabriji nego ona.

On se sa svime može nositi. "S razlogom ti nisam rekla da su ubili mamu i tatu", oklijevajući je rekla. "I to ne zato što ti ne vjerujem. Zato što sam se sjetila nečega što sam ja učinila. Nisam htjela da to znaš. N-nisam htjela da mene kriviš."

Upitno ju je pogledao.

"Te večeri... kad je izbio požar... još sam bila budna kad su došli neznanci. Čula sam ih dolje. Prisluškivala sam na vratima. Ispitivali su mamu i tatu gdje su bili. Nisu prestajali ispitivati." Amy je zastala, a onda su riječi same počele teći. "Bojala sam se. P-pa sam utrčala u sobu. Neka žena me podignula. Isabel. Govorila je o medvjedićima na mojoj spavaćici, a ja sam je ispravila. Rekla sam da su to koale. I tako su svi doznali." Dan je odmahnuo glavom. "Što su doznali?"

"Da su mama i tata otišli u Australiju tražiti Roberta Cahilla Hendersona. I sigurno su zaključili da su nešto donijeli odande. Zato što je poslije, kad su bili vani, Isabel rekla, *Pratili su ga do Australije, zar ne? Ovo moramo večeras riješiti.*"

"Misliš li da su zbilja nešto donijeli odande? I *to* je tata tražio?"

"Što radiš kad ti kuća gori?" upita Amy.

"Trčiš po najveću vrijednost. I tako je mama trčala po nas, a tata je trčao po to nešto."

"Možda je netko podmetnuo požar, da vide što će biti. Možda je sve pošlo po zlu. Ali požar se ne bi dogodio da im ja nisam rekla kako su mama i tata bili u Australiji! Da nisam bila takva... sveznalica!" Amy je zarila lice u ruke. Ramena su joj podrhtavala od jecanja. Osjećala se kao da bi mogla zauvijek plakati. Mogla bi isplakati svoju tugu i sram, ali oni bi opet izvimali i to nikada ne bi prestalo.

Dan se promisekoljio. "Amy. Briješ. Totalno."

Dignula je glavu, rukom prešavši preko očiju. "Što je?"

"Da vidim jesam li shvatio. Zato što si ti imala koale na pidžami, naši su roditelji umrli?"

"Pa..."

"To je jednostavno glupo. Naši su roditelji umrli zato što se kuća zapalila. Nisi ti zapalila šibicu. Zapalio ju je jedan od naših milih, privrženih rođaka. Blesačo. Misliš da si promijenila sve jer si rekla čarobnu riječ? To su *Cahilli*. Učinili bi to ovako ili onako."

Prijezir u Danovu glasu izbrisao je Amyn strah. Da ju je Dan tješio, da ju je pokušavao razuvjeriti, opet bi bila puknula. Blijedo mu je lice još bilo prošarano čađom. Izgledao je umorno, iscrpljeno, žalosno. I iskreno. "Ti si jedna mračno čudna sestro-faca", reče Dan. Htjela ga je zagrliti, ali znala je da bi ga to izbezumilo. Zagrlila je zato svoja koljena. Osjećala je kako njezin stid pomalo nestaje. Dan je jasno

vidio stvari. Ako on ne misli da je ona kriva... možda nije. Naglas je izgovorila te riječi, prizvala je sve što pamti, a nije se raspala.

Umjesto toga, shvatila je Amy, dogodilo se suprotno. Bila je *snažnija*.

"Irina je još nešto rekla u tunelu", reče. "Pitala me zašto je mama utrčala natrag u kuću. Samo radi tate? Što može biti važnije od njihove djece?"

"Sudbina svijeta?" našali se Dan. Ali njegov je osmijeh nestao kad je pogledao u Amyne ozbiljne zelene oči.

"Sudbina svijeta", ponovila je.

Načas su ušutjeli. Činilo se nemoguće sada razmišljati o tome, s ružičastim odsjajem na horizontu i sve svjetlijim plavetnilom mora. Nemoguće razmišljati o tome kako golemi i prostrani svijet oko njih... ovisi o *njima*.

"Mislim da znam što su *tražili*", reče Dan. "Pjesmu."

"Alistair ju je ukrao", reče Amy. "Sada sve ima smisla. Sinoć sam se sjetila da je bio stajao kraj kamina. Dok su svi gledali mene, on je gledao knjige."

"Među koje su skrili pjesmu."

"Mama i tata sigurno su mislili da pjesma možda vodi do *brojnih tragova*", reče Amy. "I žrtvovali su se da je spase."

"Ako je Alistair te večeri bio ondje, možda je sudjelovao u planu da podmetnu požar", reče Dan.

"Nije Alistair!"

"Zašto ne?" upita Dan. "Sjećaš li se što ti je jučer rekao? Da je u redu biti nemilosrdan kad se radi o nečem tako važnom? Ne možemo reći da nije on."

"Kad bismo bar odgonetnuli pjesmu", reče Amy. "U njoj mora biti skriveni trag. Da bar *meni* sine odgovor. Kao sinoć, za vrijeme oluje..."

Dan se namršti i pogleda more. Odjednom pljesne po pijesku i počne se smijati.

"Jesi li *ti* sad potropavio?" upita Amy. Dan je skakao gore-dolje ispred Amy. "Baš kao što je rekla gospođa Malarkey." Dan je progovorio falsetom. "Razrede, neka vas ne plaši težak vokabular. Nađite značenje."

"Pa?" Amy mahne rukom u zraku. "Gospođa Malarkey? Još ne shvaćam."

"Pjesma! Frajeru je bed i sjedi na obali i počne padati kiša, dobro? I kiša mu pada na glavu."

"To mi je jasno."

"Ali to ga i potiče na razmišljanje. *Sami su valovi pjevali meni poznatu pjesmu.* O čemu stalno govori?" Na Amyn prazan pogled, Dan pokaže prstom. "O vodi!"

"Voda je trag?" upita Amy. "Može li biti tako jednostavno?"

"Zato je frajer istodobno bio tako sretan i tako ljutit na sebe" reče Dan. "*Jest* tako jednostavno."

Amy se namrštila. "Obećali smo da ćemo reći Alistairu."

"Iako znamo da je bio u kući one večeri i možda ubio naše roditelje?" upita Dan. "Ja bih rekao da to poništava dogovor."

"Sinoć je bio voljan skočiti s prozora da nas spasi", reče Amy.

"Ili sebe", reče Dan. "Ja sam za to da pričekamo dok ne budemo sigurni što se one večeri dogodilo."

"Psst", reče Amy, zato što je vidjela da im se Alistair približava. Njegova svileni pidžama bila je umrljana čađom i zemljom, a čuperki kose stršili su mu s glave.

Okrenuo se prema izlazećem suncu. "Dan je dobar", rekao je. "Živi smo."

Izgledao je tužno i smiješno, mislila je Amy, u svojoj ružičastoj pidžami i sa zamršenom kosom. Kako bi on mogao biti ubojica? Ali Dan ima pravo. Ne mogu mu samo tako dati trag. Ne još.

Čuli su slab zvuk motora. Daleko iza morskoga grebena približavao se brod. Vidjeli su ruku kako mahnito maše. Nellie.

Alistair joj je odmahnuo. Prišao je rubu mora.

Gledali su Alistaira kako stoji, dok mu se moče rubovi nogavica od pidžame, a povjetarac mu nosi sijedu kosu. Čovjek koji im je bio drag, kojemu nisu mogli vjerovati, mahao je guvernanti koju su počeli voljeti... a kojoj nisu mogli vjerovati.

"Sve postaje zbilja zamršeno", reče Dan.

"Da se bar mogu sjetiti tko je još bio ondje!" provali Amy. "Možda ću se sjetiti još nečega. Ne mogu podnijeti to da ne znam."

Danovo je lice postalo hladno. "Moramo pouzdano ustanoviti tko je to učinio. Isabel je podmetnula požar, ali moramo znati tko je još bio

ondje."

"I što onda?" upita Amy. "Što ćemo? Zvati policiju?" Čudno se napola nasmijala.

"Još ne znam", reče Dan. "Ali moraju platiti."

"Osveta zvuči tako... cahillski", reče Amy.

"Ne osveta", reče Dan. "Pravda."

Pogledali su jedno drugo. Amy je osjetila roditelje blizu, bliže nego ikada, i Irinin duh koji govori, *Sada je sve na vama*.

Ona i Dan opet su bili zajedno. Među njima nema tajni. Nikad ih više neće biti. Vidjela je da on to zna. U pozadini njegova pogleda opet je bilo povjerenje.

I to su tužno jutro, sjedeći na tropskoj obali sa zadimljenom ruševinom iza sebe, s Irininim posljednjim krikom još u ušima, jedno drugomu bez riječi nešto obećali. Prisegnuli su. Neće imati mira dok ne otkriju ubojice svojih roditelja.

Zbog Grace su počeli potragu za trideset devet tragova. Sada će je završiti zbog Arthura i Hope.

"Pravda", složi se Amy.

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26